

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES ÇOKSATANI

KORKU FİLMİ

PAUL TREMBLAY

Çeviren: Kemal Tokgöz

YALNIZKEN OKUMAYIN!

1993 yılının yazında, genç bir film ekibi, dört hafta boyunca *Korku Filmi* ismini verdikleri filmin çekimlerini yaptı. Yalnızca üç sahnesi yayınlanmış olmasına rağmen bu rahatsız edici film kültleşti ve uğursuz bir gölge olarak sinema tarihine adını yazdırdı.

Yıllar sonra, film bu sefer büyük bir bütçeyle yeniden çekilecekti ve Hollywood, orijinal kadrodan hayatta kalan tek kişiyle iletişime geçmişti: Siska Çocuk karakterinin oyuncusuyla.

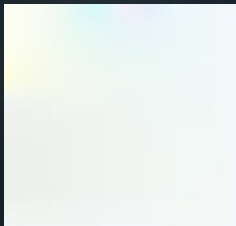
Siska Çocuk her şeyi hatırlıyordu: senaryoya gömülen sırları, sette yaşanmış garip olayları ve aşılmış sınırları...

Sahte Hollywood kişilikleri ve tuhaf hayran buluşmalarının içinde sıkışıp kalan Siska Çocuk, geçmiş ve şimdiki zaman, senaryo ve gerçeklik, kameranın bize gösterdikleri ve sakladıkları üzerine bir hikaye anlatacaktı. Fakat geçmişin hayaletlerini yeniden çağırmanın bir bedeli olacaktı...

Blair Cadısı ve *Halka* gibi filmleri sevenlerin kaçırmaması gereken *Korku Filmi*, sayfalar ilerledikçe artan paranoyası, psikolojik gerilimi ve şaşırtıcı finaliyle okuru gerçeklik algısını sorgulamaya zorluyor.

“Neslinin en korkutucu yazarlarından biri olan Paul Tremblay, *Korku Filmi* ile okurlarına soluksuz bir korku romanı sunuyor.”

— Joe Hill

Korku Filmi
Paul Tremblay

Orijinal Adı
Horror Movie

İthaki Yayınları - 2749

Editör: Ömer Ezer

Yayıma Hazırlayan: Selnur Güneş

Düzeltili: Büşra Uyar

Kapak Uygulama: Mehmet Büyüktırna

Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: B. Elif Balkın

1. Baskı, Nisan 2025, İstanbul

ISBN: 978-605-265-554-2

VHS Özel Edisyon ISBN: 978-605-265-502-3

Sertifika No: 63989

Türkçe çeviri © Kemal Tokgöz, 2025

© İthaki, 2025

© Paul Tremblay, 2025

İlk baskısı İngilizce olarak HORROR MOVIE adıyla yapılmıştır.

Bu kitabın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla

InkWell Management LLC.'yle yapılan anlaşmayla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır.

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.

Osmanağa Mah. General Asım Gündüz Cad. Ün Er Tan İş Merkezi 35/1 38

Kadıköy-İstanbul – Tel: (0216) 541 03 26

editor@ithaki.com.tr – www.ithakiyayinrubu.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com

Sertifika No: 77699

Paul Tremblay

KORKU FİLMİ

Çeviren

Kemal Tokgöz

LISA, COLE VE EMMA'YA

Peter Straub'un anısına

**Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>**

Sinemanın çok zor ve ciddi bir sanat olduğu fikrine hazırlıklı olmaları. İnsanın kendisini feda etmesini gerektirir. Sizin ona ait olmanız gerekir. Onun size değil.

–Andrey Tarkovski

*Bayım doğdu
bir kozada.*

Daha iyi çıkacak.

Yakında çıkacak.

Veya öyle umuyoruz.

–Pile, “Away in a Rainbow!”

1

şİMDİ:

PRODÜKTÖR

Valentina'nın 2008'de senaryoyu ve üç fotoğrafı internetteki muhtelif tartışma forumuna, üç kısa sahneyi de YouTube'a yüklemesinden bu yana geçen yıllar içinde sihirli şekilde büyüyen küçük filmimiz, yeniden anlatıldığında değişecek boyutta bir set ekibine sahip olamadı. Bir de şimdi Los Angeles'ta yaşadığımdan (geçici olarak; lütfen ama, gerçek bir canavar değilim ben) kaç kişinin gelip de bana sette bulunmuş birini tanıdığını veya sette arkadaşı olan biriyle arkadaş olan bir arkadaşları olduğunu söylediğini anlatamam size. Bizim setimizde.

Mesela şimdi. *Korku Filmi* yeniden çekiminin prodüktörlerinden biriyle kahve içiyorum. Veya yeniden yapım mı demeli? Yaptıkları şeyin doğru teriminin ne olduğundan emin değilim. Otuz yılı aşkın süre önce çekilen orijinal film hiç gösterilmediyse *yeniden çekim* olur mu? Muhtemelen doğru terim “yeniden yapım” ama Hollywood'da böyle kullanılmıyor.

Prodüktör Adam'ın ismi George. Belki de. Altı ay önce Zoom'da gerçekleşen ilk görüşmemizin intikamı olarak ismini unutmuş gibi yapıyorum. Ben küçük ve havasız daireme kapanmışken o dışarıda, yeşil bir alanda ayağını sürüye sürüye geziniyordu. Güneş gözlüğü, sekip duran ve güneşin vurup

durduğu telefon görüntüsü için “canım ne isterse yapabilirim” diyen bir tavırla özür dilemiş, dışarı çıkmak ve adımlarını atmak zorunda olduğunu çünkü bütün sabah ofisine tıkılıp kaldığını, öğleden sonranın tamamında da orada olacağını söylemişti. Çevirisi: *Seninle konuşmaya tenezzül ediyorum ama önceden planlanmış yürüyüşümü bölecek kadar da önemli değilsin.* Tam bir gövde gösterisi. Yüzüne kapatacak veya bilgisayar ekranım donmuş gibi yapacak olmuştum ama yapmadım. Evet, olduğumdan daha sert konuşurum. Filmin çekilmesi için ne kadar küçük de olsa herhangi bir şansı geri tepmeye gücüm yetmez (deyimin her anlamıyla). Benim sadece onun nehrindeki akıntıya kapılmış bir çerçöp olduğum tek yönlü konuşmamızın dolambaçlı akışında, “korku revaçta” olduğu için korku projeleri aradığını ama gerçek dünyada olup biten her şey çok sert ve zalimce olduğundan hem kendisinin hem de stüdyoların “moral verici ve iyimser” bir korku istediğini söylemişti. Kendisinin köpüren suları, alaycı homurtu-kahkahamı duyamayacağı ve göz devirdiğimi göremeyeceği kadar gürültülüydü. Bu sohbetten herhangi bir şey çıkacağını düşünmemiştim.

Geçtiğimiz beş yıl içinde, *Korku Filmi*’ni yeniden çekme konusunda ciddi olduklarını iddia eden ve benim de karar verme yetkisi olmayan, düşük ücretli çeşitli görevlerde işe dahil olmamı isteyen –ki bu da benim ve karakterimin açıklanamayacak şekilde küçük ama sesi yüksek çıkan veya açgözlü bir hayran kitlesine sahip olmamız nedeniyle onlara ya da tekliflerine alenen bok atamayacağımı umdukları anlamına geliyordu– stüdyo yöneticileri ve dalkavuk prodüktörlerden sayısız telefon almıştım. Eylemsel coşkularına, kısa sunumlarına (aynı film ama bir korku-komedi! Aynı film ama L.A.’de veya San Francisco’da veya Atlanta’da yaşayan yirmili yaşlarında karakterlerle! Aynı film ama uzaylı da var! Aynı film ama zaman yolculuğu var! Aynı film ama umut dolu!) ve birlikte çalışacağımıza dair verilen sözlere maruz kaldıktan sonra onlardan bir daha haber alamamıştım.

Ama bu prodüktörden haber almıştım. İnanılmaz zeki (benim aksime), Doğu Yakası'na nakledilmiş (benim gibi) senarist arkadaşım Sarah'a, bu adam ve şirketine dair ne bildiğini sormuştum. Herifin zevkinin bok gibi olduğunu ama filmlerin çekilmesini sağladığını söylemişti. İkide iki yani.

Bugün Prodüktör Adam George'la Culver City'de, dışarıda, metal bir masada oturmuş boy ölçüşüyoruz; bir bacağı yamuk olduğu için sallanan masayı, spor ayakkabı giydiğim ayağımın ucuyla yerine sabitliyorum. Şimdi yüz yüze, karşı karşıya olduğumuzdan daha eşit bir zemindeyiz; eşitlik diye bir şey varsa tabii. Teni bronz, göğsü geniş bir adam; pilot güneş gözlüğü takmış, polo gömlek ile rahat ayakkabılar giymiş ve benden en az on yaş küçük. Bense her zamanki üniformamı kuşanmış durumdayım; soluk siyah kot, beyaz tişört ve hem duygulanım hem de yaşla kazanılmış bezginlik. Film hakkında karakter arkları ve internetteki listelerden aldığı, son zamanlarda moda olan bomboş hikâye terimleriyle konuşuyor. Sonra da benim perde arkasındaki rolümün ne olabileceğinden, yakında yönetmenle yapacağım toplantıdan ve e-posta ya da telefon/Zoom görüşmesiyle halledilebilecek diğer şeylerden konuşuyoruz ama yüz yüze görüşmekte ben ısrar etmiştim. Hem bedava kahve için hem de ön prodüksiyonun başlamasını beklerken yapacak bir şeyim olsun diye herhalde. Veya George'a dış göstermek istemiş de olabilirim.

Tam ayrılmak üzereyken şöyle diyor: “Hey baksana, geçen tesadüfen öğrendim; kuzenimin bir arkadaşı, epey yakın kuzenimdir bu arada, sekiz yaşımızdan on sekiz yaşımıza kadar her yazın iki haftasını Winnepesaukee Gölü'nde beraber geçirdik, neyse işte, onun bir arkadaşı *Korku Filmi*'nde çalışmış seninle. Çılgınca, değil mi?”

İşin saçma tarafı, onun (ve diğer herkesin) bir zamanlar kesinlikle, niceliksel olarak gerçek olsa da efsane hâline gelmiş, gerçek olmaktan çıkmış bir filmle kurduğu sahte bağı ve hatırayı kabul edip ayak uydurmamın beklenmesi ve daha da kö-

tüsü, bu yeni ortak bağımızı benimseyeceğine dair kolektif bir beklenti oluşması. Anlıyorum ama. Hepsi uydurma, uydurma müessesesi sonuçta ve eğlence ekosisteminin gerçekdışılığına sızıyor. Belki de böyle olmalıdır. Ben kimim ki aksini iddia edeceğim? Ayak uydurmayı reddediyorum yine de. Benim güç gösterim de bu.

“Ah, öyle mi, ismi ne?” diye soruyorum.

Sözde otuz yıl önce sette yanımda olan kişi kimse, onun ismini ötsünler diye ısrar ederim insanlara. En azından bir isim verene, blöfünü görebilmem için kartlarını masaya açana saygı duyarım. Tam da beklediğim gibi, Endüstri Kişisi X (işte gerçek bir canavar; *dikkat edin, Endüstri Kişisi X bu, hırrrr, haaaa!!!*) şaşıyor ve söyleyemeyeceği bir isim sormaya cüret etmem karşısında güceniyor.

Başımızın üzerindeki şemsiye kötü, kusurlu bir gölge sunuyor. Prodüktör Adam George’un bronz teni aniden o kadar da bronz görünmüyor. “Kuzenimin ismi mi?” diye soruyor.

“Hayır.” Sabırlı davranıyorum. Ne de olsa, sembolik yardımcı yapımcı unvanımla, kendisiyle iş arkadaşı olacağız. “Kuzeninin arkadaşının ismi. Şu sette benimle olan.”

“Ha, doğru. Şey, söylemedi bana, ben de unuttum sormayı.” Elini kaldırıp sallıyor rasgele; “ne dediğimi unut” jesti. “Arkadaşı muhtemelen kameraman veya figüran falandır, hatırlamazsın yani.”

Masanın üzerine eğilip ayağımı şu dengesiz bacadan çekiyorum. Sallanıyor masa. George’un boş kahve fincanı sallanıp yan düşüyor ve hayali bir gider çiziyor; kahverengi, ılık damlalar döküyor. Komik bir beceriksizlikle uzanıyor fincana ama daima acıklı bir tarafı da olması gereken esaslı komedi için fazla hantal. Fincanı düzeltiyor, sonra eğiliyor ve yüzümdeki korkunç gülümsemenin çekimine kapılıyor; bir zamanlar kamera karşısına hiç çıkamamış bir gülümseme.

“Kuzenin oradan birini falan tanımıyor, öyleymiş gibi de davranmayalım,” diyorum.

Güneş gözlüğünün ardında gözlerini kırıştırıyor. Gözlerini göremesem bile o bakışı biliyorum. Güç gösterim bir tür hipnotizma: yalancılara, bu kelimeyi kullanmak zorunda kalmadan yalancı demek.

Otopark için on dolar borç alabilir miyim diye sorarak bozuyorum büyüyü; üzerimde nakit yok çünkü ve bu doğru olabilir de olmayabilir de. Arkadaş kazanma ve insanları etkileme sanatı, değil mi?

Bakın, iyi bir insanımdır ben. Gerçekten. Dürüstüm, nazıgım, olabildiğim zamanlarda cömertim, teselli de ederim, hatta ihtiyacınız olursa size sırtımdaki beyaz tişörtü bile çıkarıp veririm. Saçmalıklara boğulmayı bile tolere edebilirim; siki tutmuş işimin bir parçası bu. Ama insanların *Korku Filmi*'nin setinde olduklarına dair yalan söylemesi sinirime dokunuyor. Üzgünüm ama orada değilseniz, orada olduğunuzu söylemeye hakkınız yok. Bu kendi adıma narsistlikten ziyade (gerçi bir parça olabilir; narsistler öyle olduklarını bilir mi?) diğer herkesin deneyiminin onurunu korumak. Yaşananları değiştiremeyeceğime göre yapabileceğim tek şey bu.

Filmimizde bırakın yüzlerce kişiyi, onlarca kişilik bir ekip bile yoktu. Çok kalabalık değildik o zamanlar ve evet, şimdi daha da azız.

2

ÖNCESİ:

İLK GÜN

Çekimlerin ilk günü 9 Haziran 1993'tü. Tarihleri pek hatırlamam genelde ama bunu hatırlıyorum. Yönetmenimiz Valentina Rojas oyuncularını ve teknik ekibi topladı. Görüntü yönetmenimiz ve kameramanımız Dan Carroll yoktu bir tek; otuzlarının o giderek genişleyen çölünde gezen bir adamdı, geri kalanımız ise yirmilerin başlarında veya ortalarında aptal gençlerdik. Burada “aptal” kelimesini, şimdi ellisini aşmış bir adam olduğumdan, en iyi ve kiskanç anlamında kullanıyorum. Valentina bir öğretmen edasıyla herkesin sessizleşip etrafında yarım daire oluşturmasını bekledi. Kısa bir sessizliğin ve birkaç gergin kıkırdamanın ardından da konuşma yaptı.

Konuşmaları severdi Valentina. Bu konuda iyiydi de. Ne kadar zeki olduğunu gururla gösterir, siz de zekâsından birazının size bulaşmasını umardınız. Belli belirsiz kendini gösteren –belki özellikle– Rhode Island aksanının ritmi ve tınısı hoşuma giderdi. Sesi kulağa kendini beğenmiş geliyorsa, emin olun zaten öyle olduğundandı. Hem de agresif şekilde, pişmanlık duymaksızın. Bu ruha hayranlık duyardım; işinin ehliyseniz ve sikik bir satılmış değilseniz, benmerkezci veya götün teki olmakta –ya da ikisi birden– hiç sorun yoktur. O zamanlar bizim kitabımızda satıl-

mışlıktan daha kötü bir şey yoktu. Taviz vermek, erdemliliğın ve sanatın düşmanıydı. Valentina ve ben, bariz U2, Metallica ve Red Hot Chili Peppers gibi daha ince ve nüanslı seçimlerden sakınarak, satılmış olarak değerdendirilen müzikal eylemlerin listesini tutardık ve o, sırf bizi gizlice dinleyenleri sinir etmek için yerel Massachusetts Üniversitesi kahramanlarımız Pixies'i de listesine dahil etmişti.

Bundan şimdi, başlangıçta bahsediyorum çünkü üniversiteden kalma arkadaşlığımız (bunu tam teşekküllü bir ilişki olarak değerdendiremeyecek kadar batıl inançlı veya utangaçım; hangisi hatırlayamıyorum), “Siska Çocuk” rolünü alma sebebimdi. Bu ve bariz fiziksel özelliklerim, bir de kana susamışlığım.

Biliyorum, kan kısmı bok gibi şaka. Bu şaka sizi rahatsız ederse anlarım. Merak etmeyin, ben de kendimden nefret ediyorum. Ama bakın şimdi, bu işin ufacık bir kısmını bile anlatacaksam, bunu kendi tarzımda yapmalıyım. Yoksa sabaha yataktan asla çıkamam. Taviz maviz yok.

Küçük ordumuz geniş bir banliyö çıkmaz sokağının kenarında toplanınca, Valentina planın sahneleri filmin kronolojik sırasına göre çekmek olduğunu tekrarladı; kaçınılmaz sona ulaşana dek her sahne bir öncekinin üzerine kurulacaktı. Valentina her şeyi bitirmek için dört haftamız olduğunu söylemiş, aslında beş demek istemişti. Kimse düzeltmedi onu.

İçimde gerginlik ve kötü bir şeyler olacağına dair genel bir his yankılanırken grubun arkasında takılıyordum. Dan pek kaba olmayan bir şekilde, Valentina'nın annesi ve babasının beşinci hafta için ödeme yapmayacaklarını fısıldadı kulağıma. Kısa boylu, sıırım gibi, siyahi bir adamdı Dan; biz film çömezleri ve etkisiz elemanlara karşı sert ama sabırlıydı. Reklam filmleri çekmenin yanı sıra Providence ABC ortaklığı için uzun soluklu pazar sabahı haber dergisi çıkaran küçük ama saygın prodüksiyon şirketinin ortak sahibiydi. Şakasına gülümseyip kafa salladım, sanki bütçelere dair bilgim varmış gibi.

Valentina nutkunu şöyle bitirdi: “Film dediğimiz şey, bir şekilde birikerek hakikat veya herhangi bir hakikat olan güzel yalanların koleksiyonudur. Bizim durumumuzda çirkin bir yalan söz konusu. Ama herhangi bir filmde söylenen ilk replik, yalan olmayıp daima en doğrusudur.”

Sonra Cleo’ya ekleyeceği bir şey olup olmadığını sordu. Cleo kolunun altında o gün çekilecek sahnelerin mini senaryolarıyla duruyordu orada. Film yapımcılığı jargonunda bu mini senaryolara “yanlık” denir. Benimki katlanmış hâlde, kot pantolonumun arka cebindeydi. Önceki gece, günün sahnelerini ilk kez okuma fırsatım olmuştu.

Cleo’nun uzun kıvılcık saçları, açık bir teni vardı. Kostümünü çoktan kuşanmıştı ve oynayacağı, sınıfın önünde sunum yapmaya hazırlanan bir liseli gibi görünüyordu. Kimsenin yüzüne bakmadığı gibi gözlerini ayaklarımızın altındaki kaldırıma dikmeden konuşamadı da.

“Bu filmi yapması zor olacak. Bize güvendiğiniz için hepimize teşekkür ederim. Birbirimize iyi davranalım, tamam mı?” dedi.

KORKU FİLMİ

Yazan:

Cleo Picane

DIŞ. BANLIYÖ ARA SOKAĞI. ÖĞLEDEN SONRA.

Sokak tünel şeklindedir. Duvarları, ağaçlık arazilerdeki iki katlı evler. Birbirine geçmiş, içe doğru büyümüş ağaç dalları ve yeşil yapraklar güneş ışığını gizler ve tünelin tavanını oluşturur.

Evlerin bakımlı olması ve ön bahçelerindeki çimler ile çalıların kesilmiş olması, buralarda birilerinin yaşadığına dair gözle görülür tek emarelerdir. Bu banliyö mahallesi tam bir hayalet kasaba, hayır, pek çoklarının çaresizce ulaşmaya çalıştığı ve pek azının kaçabileceği pitoresk bir cehennem.

Lise çağının sonlarında dört GENÇ, yolun ortasında yürümektedir, pek yoğunluk yoktur. Ne özgürlük yanılsaması sunan bir sarı çizgi ne de ayrılmış şerit vardır.

VALENTINA (kısa boyludur, gür ve siyah kıvrırcık saçı örme bir bereden dökülür, aşağı çevrili gözlerine siyah kalem çekmiştir, siyah ve gri bol kıyafetler giymektedir; fazla bol, çuval gibi kıyafetler, onun lisede hayatta kalma kamufلاجıdır, bu giysilerin onu görünmez kılmasa da sınıf arkadaşları için yoksayılabilir hâle getirdiğini düşünür).

CLEO (diğer sınıf arkadaşları gibi giyinir ki bu da Valentina'nunkinden çok daha etkili bir lisede hayatta kalma kamufلاجıdır; uzun kızıl saçı alnındaki saç bandıyla geriye itilmiş hâldedir; geniş camlı gözlüğü vardır; kot pantolonu, yüksek topuklu beyaz Chuck Taylor ayakkabılarının üzerinde, ayak bileklerinde sabitlenmiştir; Cleo'nun okulda durumu iyidir ve

kendisi depresyonla mücadele etmektedir; odasından sadece okula gitmek veya üç arkadaşıyla takılmak için çıkar). Cleo kırış kırış olmuş bir market KESEKÂĞIDI taşımaktadır.

KARSON (yapısı ve boyu ortalamadır; düşürdüğü omuzları günün birinde geniş olabilir; tulum giymektedir çünkü boyunu uzun gösterdiğini düşünür; tulumunun kayışları, yakası aşınıp yırtılmış kömür grisi kazağının üzerine tutturulmuştur; koyu kahverengi saçının önü uzun, yanlarıyla arkası tıraşlıdır; ellerini perçemlerinden geçirmek gibi gergin bir tiki vardır).

Valentina, Cleo ve Karson tek sıra hâlinde yürümektedirler; rahat, adım adım bir koreografi. Etrafta onları görecekle ve yargılayan kimse olmadığında rock yıldızından farkları yoktur.

Üç genç konuşmazlar ama sırayla yanlarındakine çarparlar, sonra bu kalça tokuşturma oyununa gülerek ilerlerler ve düzeni katiyen bozmazlar. Yıkılmaz, bozulamazlardır o an. Arkadaşlıkları lisanın ötesindedir. Arkadaşlıkları devridaim motorudur. Arkadaşlıkları rahat ve dolu ve yoğun ve paranoyak ve kıskanç ve muhtaç ve kurtarıcıdır.

Dördüncü genç, SİSKA ÇOCUK, üçlünün oluşturduğu sıranın arkasında yavaşça ilerler, geri kalır. Görüş alanımızda bir belirip bir kaybolur, gözlerimizde su üstünde gidip gelen bir deniz yatağı gibidir.

Sıska Çocuk'un yüzünü net şekilde görmeyiz, göremeyiz ve görmeyeceğizdir.

Ama neredeyse görürüz onu ve daha sonra, yüzünü gördüğümüze dair sahte bir anımız olacaktır.

Bu yüz görünmeyen tarafından yapılacaktır, diğer yüzlerin bir amalgamından, tanıdığımız insanların ve televizyonda ve filmlerde ve kalabalıkların arasında gördüğümüz insanların yüzünden yapılmıştır.

Belki nazik bir yüz hayal ederiz, oysa onun yüzü çok büyük ihtimalle –ebedi utancımıza rağmen– nezaketimizi uyandırmayan bir yüzdür.

Sıska Çocuk'un kot pantolonunun anlık görüntüleri olur; renk çok karanlık, çok mavidir ve çocuğun uzun ayaklarında ucuz, sıradan, hiçbir altkültürde havalı olmayan spor ayakkabılar vardır.

Soluk, çöp gibi kollarının net bir karesi olur, yelken gibi dalgalanan beyaz tişörtünden gevşek ipler sarkar; herhangi bir logo yoktur tişörtte, sanki marka giymeye hiç hakkı olmamıştır.

Dağınık kahverengi saç görünür bulanık bir şekilde ve çocuğun sırık gibi profili yanıp sönercesine odağa oturup kayar.

Sıska Çocuk üç gencin arkasında yürür, ayak uyuramaz, zamanlamayı tutturamaz, onlardan daha çok uğraşır ve onlardan daha hızlı yürür ama önlerine geçemediği gibi onları yakalayamaz da.

Cleo omzunun üstünden, tek bir kez bakar Sıska Çocuk'a.

Rahat gülümsemesi kaybolur gider ve kesekâğdını daha da sıkıca tutar.

DIŞ. ÇIKMAZ SOKAK/ORMAN HİZASI. KISA SÜRE SONRA.

Gençler çıkmaz sokağın sonunda dururlar; ORMANA giden, yabani otlar bürümüş bir patikanın ağzında.

Bir çift TRAFİK KONİSİ ve çürük çarık bir TAHTA AT girişi kapamaktadır.

KARSON

(patikaya bakar)

Bunun doğru yol olduğuna emin misin?

VALENTINA

(yenlerini öfkeyle ellerinin üzerine çeker)
Eskiden orada bisiklet sürdüğünü söyleyen sensin. Tekerin patlayana kadar etrafında turlayıp durmuşsun bir de.

KARSON

(kekeler)
Şey, evet ama uzun zaman önceydi o ve başka bir yoldan gittiğime eminim.

Valentina konilerin ve atın etrafından dolanıp patıkaya çıkar. Yenlerini akordeon gibi kıvrıp geri çeker ellerinden.

VALENTINA

Bu yoldan gidiyoruz.

Karson omuzlarını silker, ellerini saçından geçirir, takip eder.

Patıkaya çıkan sonraki kişi Cleo'dur.

Duraksar, bariyerin ilerisine, Sıska Çocuk'un eline uzanır.

Onu arkadan görürüz. Yüzünü görmeyiz. İfadesini görmeyiz. Ne düşündüğünü bilemeyiz ama belki tahmin edebiliriz.

Sıska Çocuk huysuzca, belki de neşeli bir tavırla, ellerini ceplerine sokar.

CLEO

(fısıldar, ne sabırlı ne
de sabırsız)

Hadi. Gidelim. Arkadaşla-
rına güven.

Sıska Çocuk söylenileni yapar ve patikaya adımını atar.

DIŞ. ORMANDAKİ PATİKA. HEMEN SONRASI.

Patika yabani otlarla kaplı ve dardır. Tek sıra hâlinde yürürler. Yollarına çıkan düzensiz dalları kaldırırlar veya eğilip altlarından geçerler.

KARSON

Ya orada başka çocuklar
varsa?

VALENTINA

Olmayacak.

KARSON

Nereden biliyorsun? Bil-
miyorsun işte.

Valentina, Karson'ın koluna girer. Yenini üzerine çektiği eliyle Karson'ın dirseğinin iç tarafına hafifçe vurur.

Hem küçümser hem de iyi bir arkadaştır, Karson'ın sağlam bir nedene dayanan "başka çocuklar" korkusunu hem anlar hem de önemsiz görür.

VALENTINA

Hey. Bir şey olmayacak
bize.

Cleo kesekâğdını kaldırıp sallar; kasaba tellallarının zili gibi, bir uyarı gibi.

CLEO

(abartılı, pes bir ses kullanır; babasının sesi)
O serserileri korkutup ka-
çırırız, günlerini gösteririz.

Valentina güler.

Karson başını iki yana sallayıp kendi kendine bir şeyler mırıldanır ve Valentina birbirine geçmiş kollarını ayırdığında, kızın beresinin tepesini sıkıp DÜDÜT diye ses çıkarır, sonra kızın yeninin ucunu tutup çeker, çiklet gibi uzatır.

Valentina yalandan bağırıp döner ve kolundan sarkan kumaşla Karson'ın göğsüne vurur.

SISKA ÇOCUK

Ben neden...

VALENTINA

(sözünü keser)
“Neden” diye bir şey yok.
Üzgünüm, hiçbir zaman
olmadı.

Burası önemli: Sıska Çocuk'la alay etmiyor ve kaba ya da ilgisiz, soğuk bir tavırla konuşmuyor. Tam tersi. Valentina'nın sesi acı çeker gibi, dile getirdiği ger-çek olabilecek derecede hüznü çıkıyor.

Sıska Çocuk'u önemsiyor.

Cleo ve Karson da önemsiyorlar. Çok önemsiyorlar.

Sıska Çocuk yanlarından geçtikleri dallardan YAP-RAKLAR koparır ve ceplerine koyar.

3

ÖNCESİ

BAŞLANGIÇ, BÖLÜM 1

1993'ün Nisan ayının ortalarında, Valentina dairemdeki telesekretere bir mesaj bıraktı. Neredeyse iki senedir konuşmamıştık. Numaramı annemden almış ve bana sorarsanız annem o sayılar konusunda korkunç derecede eli bol. Valentina bir teklifi olduğunu söyleyip gülüyor, sonra güldüğü için özür diliyor, sonra da teklif konusunda ciddi olduğuna dair güvence veriyordu. Nasıl karşı koyabilirdim ki?

Üniversiteye birlikte gitmemiştik ama lisans öğrencisiyken tanışmıştık. Northampton'daki Hugo's'ta çalışıyor, masalardan boşları topluyordum; Hugo's, kampüse boktan arabamın yoldan sağ çıkabileceği kadar yakın, okulumdaki dangalaklarla uğraşmak zorunda kalmayacağım kadar da uzak bir bardı. Hafta içi bir akşam bar hıncahınç dolu değilken, kapının yanına yerleşmiş sayfaları kıvrık bir *Çıplak Şölen* baskısını okur gibi yapıyordum (üstüme gelmeyin, Hugo's öyle bir kasabadaki o tip bir mekândı) ve Valentina iki arkadaşıyla çıkageldi. Esmer, kıvrıcık saçı gözlerinin önüne geliyordu. Üzerine fazla büyük bir oduncu gömleği giymişti; önemli bir şeye değinene kadar ellerini yenlerine saklar, sonra da o elleri sanki alev almış gibi uzatıp sallardı. Kalın topuklu postallarına rağmen boyu kısaydı ama fiziksel bir mevcudiyeti, ağırlığı vardı; onun odaya girdiğini veya çıktığını bilirdiniz. Kimliğini kontrol etmiş ve devletin verdiği nüfus cüzdanında abartılmış boyunun tuhafliğine dair zekice bir şaka yapmıştım. O da öcünü kitabımı elimden kapıp sokağa fırlatarak almıştı ki gayet adildi. Daha

sonra biraz bilardo oynamış, karanlık bir köşede beceriksizce yiyişmiş ve numaralarımızı almıştık. Sonrasında birkaç kez takıldık ama genellikle Hugo's'un müdavimleri olarak rastlaşıyorduk. Onun yörüngesine arada bir giren devlet üniversiteli tuhaf herif olmaktan memnundum ("Tuhaf Herif" derdi bana). Kuyrukluyıldıza benzeyen tipim beni olduğumdan daha ilginç gösterirdi. Massachusetts-Amherst Üniversitesi'nden mezundum, iletişim diplomam ve ödeyemediğim öğrenci kredisi borcum vardı. O ise Amherst Akademisi'nden mezundu; benimkinden çok daha prestijli ve pahalı bir okul. Mezuniyet sonrası yollarımızın bir daha kesişmeyeceğini düşünüyordum.

Valentina'nın aramasına dönüş yaptığımda konuşmamız kısa sürdü. Teklifin ne olduğunu telefonda söylemedi, ben de bunun üzerine o hafta sonu Providence'taki Bridge Street'te bulunan bir restoranda, o ve arkadaşı Cleo'yla buluşmayı kabul ettim. Arabam (hâlâ üniversitedeki külüstürü kullanıyordum) Quincy, Massachusetts'ten oraya giden yolu zar zor kattetti. Standart bir şanzımanı vardı ve otoyoldayken vitesi beşte tutmam gerekiyordu yoksa atıp boşa geçiyordu. Dönüş yolunda pes edip dördüncü viteste yetmişle gitmiştim. Özlüyorum o sadık, küçük arabayı.

Balık Şirketi adındaki restoran, kapkara Providence Nehri'ne tepeden bakıyordu. Öğle yemeği için fazla geç, akşam yemeği için de fazla erken bir saatte ve bulutlu ama ılık bir pazar öğleden sonrasında, mekânın yarısından fazlası boştu. On beş dakika gecikmiştim ama dışarıda, ahşap taraçada, meraklı kulaklardan uzakta oturmuş Valentina ve Cleo'yu bulmakta sorun yaşamadım. Masalarında açık bir klasör vardı, içindeki kâğıtlar da uzun dikdörtgenlerle kutulanmış kaba çizimlerle doluydu. Daha sonraları, Valentina'nın bütün filmin sahne sahne görsel senaryo taslağını çıkardığını öğrenecektim. Cleo'nun hemen yanındaki sandalyede de bir market kesekâğıdı vardı. Benim yaklaştığımı gören Cleo sandalyeyi kendisine doğru çekmiş, o kesekâğıdını alıp başka yere koya-

mayacağımı ima etmişti. Valentina da klasörünü kapatıp ordu fazlası sırt çantasına koymuştu.

“Ne var ne yok, Tuhaf Herif?” diye karşıladı beni.

Valentina’nın görünümü, kıvrıcık saçının tepesindeki bere dışında ilk bakışta pek değişmemişti. Arayı kapatmaya yönelik birkaç dakikalık hoşbeşin ardından, onun artık bir yetişkin olduğu –en azından benden daha yetişkin– netlik kazandı. Üniversitedeyken hepimizin yaptığı o heyecanlı küçük bakışmalar, göz kaçırmalar ve “kim olduğumuzu henüz bilmiyoruz ama umarım başkaları beni sever” diyen o yarım gülümsemeler, sertleşip keskinleşerek hayal kırıklığı olmasa da maksadın verdiği güvene dönüşmüştü. Belki de maskeydi sadece. Hepimiz maske takarız. Teklifleri her neyse belli ki ciddi bir şeydi ve bu yüzden gerilmiştim. Ciddiyete hazırlıklı değildim.

Cleo, Valentina’nın liseden arkadaşıydı. Uzun ve kızıl saç, büyük bir gözlüğü ve gürültülü, bulaşıcı, kontrolün eşiğinde bir kahkahası vardı. Gülmediği zamanlarda boş bir yoğunluk olurdu gözlerinde ve o bastırılmaz kahkahalarının hatırası imkânsız bir şey gibi gelirdi. Belki onca yılın ardından fazla düşünüyordum şimdi ama hüznü ve kolay lokma olduğu şeklinde yorumlanamayacak bir kırılganlığı kuşanan bir kişiliği vardı. Kolay lokma olmaktan çok uzaktı. Savaşırdı ve sağlam savaşırdı. Ama henüz kırılmadıysa da bir gün kırılacaktı; dünyanın bir noktada hepimizi kırdığı gibi.

Yemeklerimizi beklerken Valentina, Cleo’yla bir film yaptıklarını açıklamaya koyuldu; Valentina yönetmen, Cleo de senaristti, ayrıca ikisi de filmde rol alacaktı. Rhode Island’dan gelen makul bir hibeye ek olarak çeşitli yerel yatırımcılardan fon almışlardı. Çok para yoktu ortada ama hallederlerdi. Prodüksiyona da birkaç aya başlamayı planlıyorlardı. Çekim programları sıkıştıktı çünkü kullanacakları mekânlardan biri olan eski, kullanımı yasaklanmış okul binası yaz ortasında yıkılacaktı.

Valentina’nın üniversitedeyken sinema alanında yandal

yaptığını bilmeme rağmen çok şaşırdım. Esas bölümü neydi hatırlamıyorum ama onların gözünde iş bulabilecek birisi olması için annesiyle babasının ısrar ettiği bir bölüm olduğunu hatırlıyorum. Annesi pazarlama müdürüydü, babasının da yerel bir araba yıkama/akaryakıt istasyonu zinciri vardı. Yüklü okul ücretinin tamamını ödediklerinden, ailesi “eğitim yatırımı” adını verdikleri hususta söz hakları olması konusunda ısrarcıydı. Valentina tek çocuktı ve ailesinden bahsettiğinde, laf arasında bile olsa, bunu kırık dökük, çift kutuplu bir gurur ve yoğun kırgınlıkla yapardı. Diplomasını aldığı bölüm ne olursa olsun, onun tutkusu sinemaydı. Öğrencilik zamanımızda ben filmlerden ziyade bağımsız/yeraltı müziklere takıntılıyım ama tek başına ve düşünceli bir genç olarak, onun o derin sinema sohbetlerinden küçük parçaları parmak uçlarımla da olsa yakalayabilecek kadar kablolu televizyonda film izleyerek –bazısını tekrar tekrar– vakit geçirirdim. Bir keresinde *Dr. Caligari’nin Muayenehanesi*’nin gösterimine gitmiştik ve sonrasında Hugo’s’ta, bar peçetelerinin üzerine yaptığı kargacık burgacık çizimler yardımıyla bana ekspresyonizmi anlatmıştı; tuhaf, karamsar, dik bir şekilde çarpık set tasarımı, hikâyenin içsel gerçekliğini temsil ediyordu. Boş boş konuştuğumu, 70’li ve 80’li yılların punk ve sanatsal rock gruplarının performatif boyutları arasında paralellikler çizerek olduğumdan daha zeki görünmeye çalıştığımı hatırlıyorum. Valentina’nın hakkını da vermem gerekir, bir kez olsun bana saçmaladığımı söylemedi ve o müzikal noktaları birleştirmeme yardım etti. Genç ve yeni arkadaşlar arasında dönen, algılanan ve gerçek keşiflerin abartılı şekilde cınladığı şu saçma ama mükemmel bar sohbetlerinden biriydi işte. Çok şey bildiğim için mi yoksa hayat aslında hiçbirimizin bir bok bilmediğini gösterdiği için mi şimdi böyle tartışmalar yapamadığımı bilmiyorum.

Film yapma duyuruları karşısında en az bir düzine kere “vay canına” ve “kulağa harika geliyor” demiştim çünkü ma-

lumu ilam eden soruyu sorma cesaretini toplayana kadar başka ne diyeceğimi bilememiştim. “Peki ben neden buradayım?”

Valentina, “Güzel soru,” dedi. “Neden burada, Cleo?” Gereğinden fazla dramatik, abartılı bir tavırla kollarını salladı. “Soracak mıyız kendisine?”

Şaka olduğunu düşündüğüm bu soru karşısında, Cleo ne gülümsedi ne de kahkaha attı. Onun o bakışı. Tenimin altında, sonra da üzerinde gezinen, beni iliklerime kadar sarsan o bakışı hâlâ üzerimde hissedirim; oyun tahtasını inceleyip olası tüm hamleleri ve sonuçları hesaplayan, ne yaparsa yapsın ya berabere kalacağını ya da kaybedeceğini bilen bir satranç ustasının bakışı.

“Evet, sanırım sormalıyız,” dedi.

“Harika.” Ellerini bir kere çırttı Valentina. “Şöyle ki seni rollerden biri için istiyoruz. En önemli rollerden biri.”

Benimle taşak geçip geçmediklerini birden fazla kez sormamın ardından, geçmediklerine söz verdiler. Daha önce, ilkokulda bile hiç oyunculuk yapmadığımı söyledim onlara ki bu büyük oranda doğru, hâliyle yalan değildi. Üniversite-deki ikinci yılımda tiyatro dersi almıştım ve final sınavımız grupça yazılıp oynanan küçük bir piyesti ama burada detaylandırmaya değer bir şey değil bu. Daha fazla tiyatro dersi almadığımı söylemem yeterli olacaktır.

Valentina, “Hiç sorun değil. Senden istediğimiz performansı alacağız,” dedi.

“Kulağa tehdit gibi geldi ama.” Güldüm. Onlarsa gülmedi.

Bacaklarım titremeye, gözlerim seğirmeye, kalp atışım hızlanmaya başladı ve kaçıp gitme dürtüsüne karşı koymak zorunda kaldım. Kaçmak yerine tortop olup tırnağımla bira şişemin etiketini kazımaya koyuldum; yırtık pırtık, ıslak parçalar hâlinde çıkıverdi. “Ah, dostum, bilemiyorum. Çirkin suratımı ekranda görmek istemezsiniz.” Bu lafımın üstüne Valentina gözlerini devirip kendimle dalga geçmem karşısında elini kayıtsız bir hareketle salladı. “Replikleri ezberleme konusunda

da gerilirim, karıştırırım hepsini, sesim robot gibi çıkar, yani Terminatör falan gibi robot oynamamı istemiyorsanız tabii ama öyle bile olsa siki tutmuş, başarısız bir prototip olabilirim en fazla. Skynet'in sahaya göndermek istemeyeceği bir model falan işte; belki bir insan veya mutant beni çöpte bulur, çalıştırır, benim de tek yapabildiğim şey pizza isteyip istemediklerini sormak olur. Baksanıza, şimdiden dağılıp gittim. Rol seçme denemem falan mı bu?"

Cleo kahkaha attı. "Tuhaf bir biçimde de olsa, yanılıyor sayılmazsın."

"İşte sana Tuhaf Herif," dedi Valentina. "Rahatla biraz. Büyük bir rol ama repliği yok. Kamera karşısına sıkça geçeceksin ama konuşmayacaksın."

Bunu yapmam her türlü imkânsız olsa da rolümün repliksiz olması karşısında hayal kırıklığına uğramıştım. Bunun, karakterime dair bir yargı olduğunu hissettim.

Cleo, "Aslında bir tane var, belki başlarda iki tane," dedi.

Valentina yine şöyle bir elini salladı. "Eğer tamamen batırırsan onları daha sonra başkasına da okutturabiliriz ama halledersin."

Cleo gözlüğünü düzeltti. Yakın gelecekte başıma korkunç bir şey gelecekmiş gibi baktı bana. Artık o bakışla sıkça karşılaşıyorum veya belki de ben daha kolay fark ediyordumdur. Ama o zaman daha önce hiç hissetmediğim kadar izleniyor, gözlemleniyor gibi hissetmişim ve incelemesi ilk başta dehşet vericiydi. Toplantımızın ve yemeğimizin sonunda, saklanmaya fazlasıyla alışık biri olmama rağmen, bir yandan rahatsız edici ve müdahaleci hissettirse de bana gösterilen o yalın ilgi başımı döndürmüştü. İşte bu his, aslında dile getirmeden evet dememin sebebiydi. Kendimin başka bir versiyonunu yaratma fırsatı gibi gelmişti; üzerinde daha fazla kontrol sahibi olduğum bir versiyon. Tabii bu saçmalığın daniskası ve fazlasıyla yanıltıcı. Değişecektim ama bu değişimin müsebbibi ben mi olacaktım? Siktir ya, gösterişçi bir aktör gibi konuşuyorum resmen.

Bana söylemedikleri bir şey, pek çok şey vardı. “Pekâlâ, neden ben?” diye soruverdim.

“Senin cüssende biri lazım,” dedi Cleo.

“Ah. Yani gerçekten bir robot olacak ve kostüme sığacak mıyım?” Dik oturup kollarımı robot gibi indirip kaldırdım. “Umarım çok ağır veya sıcak tutan bir şey değildir. Bir kere-sinde PawSox maçında tam boy pizza dilimi kostümü giymiş-tim. Ertesi gün akşama kadar leş gibi koktum.”

“Robotu oynamayacaksın,” dedi Valentina. “Senin boyun-da ve yapında birine ihtiyacımız var.”

“Benim boyumda ve yapımda mı?” Yüzüm anında utançtan kızardı. Cleo’nun yüzünün de benimkini yansıttığını fark et-tim. Şaka yapmaya çalıştım ama bozulmuşum gibi çıktı sesim. “Yapılı olmamamı mı kastediyorsun? Bu fiziği korumak kolay değil yalnız.” Var olmayan bicepsimi sıktım.

Valentina şöyle dedi: “Ah, yapma ama gayet iyi görünüyor-sun. Sadece bahsettiğimiz rol uzun boylu bir erkek gerektiri-yor; uzun boylu ve... sırık gibi işte. Hâlâ liseye gidiyor olabile-cek gibi görünen biri. Lisenin film versiyonu tabii; daima biraz daha büyük olur ya filmlerde liseliler. De Palma’nın *Carrie*’sin-deki kadar büyük de değil tabii. Ulan o oyuncular gülümse-diklerinde göz kenarları kırış kırış oluyordu. Ayrıca, Cleo ve ben de lise cehennemine seninle döneceğiz. Eğlenceli olacak.”

“Evet, eğlenceli gibi duruyor.”

Cleo lafa girdi: “Senaryodaki ismin Sıska Çocuk.” Gülüm-sedi, yüzünü buruşturdu ve “Üzgünüm?” dedi soru sorar gibi.

Valentina elinin tersiyle Cleo’nun omzuna hafifçe vurdu ve “Üzülme,” dedi.

“İsmi Uzun Çocuk olamaz mı?” diye sordum.

“Şimdiden senaryoyu değiştirmeye çalışan biri daha,” dedi Valentina. “Diyet yapmana falan gerek yok ama metot oyun-culuğu yapmak, karakterine iyice gömülmek istiyorsan, önü-müzdeki iki ay pizza ve birayı azaltabilir, belki iki üç kilo ve-rebilirsin; öylesi ideal olur.”

Cleo, “Tanrı aşkına, Valentina!” dedi.

“Ne var? Söylüyorum sadece. Hayatı boyunca devam etmeyecek sonuçta, çekimler için sadece. Bu rol için ne kadar zayıf o kadar iyi.”

Valentina’yla yapacağım bu görüşmenin ne getireceğine dair hiçbir fikrim yoktu ama kilo vermemin isteneceğini de düşünmemiştim. Boyum 1,93, kilom da 80’di belki ve ne kadar sıska olduğuma ve hep de böyle olacağıma dair özbilincim vardı. “Özbilinç” yeterince güçlü olmadı. Bedenimden, inatla az gelişmiş olmasından nefret ediyordum. Ortaokulda maruz kaldığım zorbalıkları ve lisede hiç onaylama şansı bulamadığım çeşitli lakapları burada tekrar anmama lüzum yok. Kaderinde lakap takılmak olan insanlardandım işte; bunlardan biri de Tuhaf Herif’ti. Onu seviyordum aslında ama listesini çıkarmamak ve hepsini kişisel algılamamak zordu. Karakterimin adı ise tam olarak bir lakap değildi ama olabilirdi gayet. O zamanlar insanlar beni öyle bilirdi, şimdi de öyle.

Bir kez daha masadan kalkmak, koşup kaçmak, sonra da Valentina’dan gelecek aramaları görmezden gelmek istedim; belki telefonumun fişini çeker, taşınır, ismimi ve kimliğimi değiştirirdim. “Ama pizza bir besin grubu,” dedim.

“Sen kulak asma ona,” diye karşılık verdi Cleo. Sesi benden daha çok dehşete düşmüş gibiydi.

“Hey, şaka yapıyorum sadece,” dedi Valentina, şaka yapmadığı çıkarımında bulunduğum –doğru– bir biçimde.

Birkaç saniyelik tuhaf sessizliğin ardından, Valentina biraz daha prodüksiyondan ve dört hafta boyunca müsait ve sette olmam gerekeceğinden bahsetti; işler planlandığı gibi gitmezse en fazla altı hafta sürecekti. “İşinden izin alabilecek misin?” diye sordu. “Şey, ne yapıyorsun ki bu arada? Pardon, sanırım daha önce sormam gerekirdi.”

Mezun olduktan sonra eve, Beverly’ye gitmiştim. Annem ile babam ayrıydı ve annem o ilkbahar, kasabanın diğer tarafındaki bir daireye taşınmıştı. Büyüdüğüm ev, dört yıllık yokluğum-

da şiddeti artan tartışmalar ve birbirini suçlamaların musallat olduğu, hüzünlü ve öfkeli bir yerdi. Elimden geldiğince çabuk taşınmam gerekiyordu ve bunun için de iş bulmam lazımdı. Üniversitenin son sömestrini özgeçmiş yazarak ve iş görüşmeleri sıralayarak geçirmemiştım, bunun sonucu olarak da ne yapmak istediğime dair ne bir ipucum ne de fikrim vardı. Kimse bütün gün Nintendo oynamam için para vermeyecekti bana, ki bu kepaşelikti gerçekten. Bir iş bulma kurumuna kaydolup önceki dört yaz yaptığım Shoe Factory'deki paketleme ve depolama işine benzeyen amelelik işleri talep ettim. Çalıştığım o fabrika kapanmasaydı oraya tekrar giderdim. Kurum, bir market zincirinin deposuna yerleştirdi beni ve ilk hafta yüzlerce kiloluk donmuş biftek dilimlerini römorklardan paletlere taşıdım. Bu göreve hiç uygun değildim; daha doğrusu uygun olmayan sıkıntılı belimdi. Belirli marketlerin siparişlerini alma işine geçtim sonra ve bu da hayatımda yaptığım neredeyse en kötü işti. Sipariş toplayıcılara saatlik ödeme yapılmıyordu. Tamamlanan sipariş başına para alıyorduk. Toplayıcılar, yiyecekler ve pille çalışan transpaletlerde taşınan mallardan oluşan dondurulmuş bir labirentte koşturuyordu. Kulağa eğlenceli bir şey gibi geldiyse emin olun değildi. Tersine çevrilmiş bir Jenga oyunu gibi, siparişleri alıp ürünleri ahşap bir palete istifler, sipariş etiketlerini yapıştırır, sallanan kuleyi streç filmle sarar, paleti teslimat kuyruğuna taşır, ardından bir sonraki siparişe geçerdik. Amansız bir rekabet vardı. Teoride, ara verme izniniz vardı ama aradayken para kazanamazdınız. Diğer sipariş toplayıcılar benden büyüktü, değillerse de öyle görünüyorlardı. Yığınların arasında beceriksizce mekik dokuyan cılız üniversiteli çocuğu hoş karşılamazlardı. Başka bir toplayıcının yoluna ne zaman çıksam, ki sık sık olurdu bu, yüzlerindeki ifadeden leşimi hava basınçlı çatallara asmak istediklerini anlardım. O depoda iki hafta daha çalıştım, sipariş alma yetersizliği ve toplumsal sınıf suçluluğunun birleşimi nedeniyle asgari ücretin altında para aldım, sonra da kuruma

dönüp klavye testine girdim, geçtim de. Bunun üzerine MLS sayılarını ve şirketin yeni veritabanı sistemine diğer emlak bilgilerini girdiğim bir veri girişi işine atandım. Valentina ve Cleo'yla buluştuğum dönemde, yaklaşık on sekiz aydır o veri girişi işindeydim. Artık geçici de değildim ama dört ila altı hafta şöyle dursun, iki haftalık tatil hakkı kazanacak kadar uzun süredir resmi çalışan da değildim.

“Uzun süreli izin isteyebilirim,” dedim. “Veya istifa edebilirim.” İşte filmde oynama teklifine dile getirmeden evet dediğim nokta da burasıydı.

“Emin misin?” diye sordu Cleo. “Ah, lütfen sırf bunun için istifa etme.”

“Sana ne kadar ödeme yapacağımızı bilmek istemiyor musun?” diye sordu Valentina.

“Şey, evet, bilmek isterim.”

“İki bin beş yüz dolar.”

Valentina bir dağıtımçıyla anlaştıklarında/anlaşırlarsa belirli bir yüzdeden bahsetti ama ben peşin, gerçek paraya odaklıydım. Veri girişi işimdeki dört haftalık mesaide kazandığımdan çok daha fazlası söz konusuydu. Ama istifa edip de başka bir iş ararken kirayı ödemek için finansal güvence sağlamaya yetecek miydi? Muhtemelen hayır. O zamanlar geleceğimi haftalarla ölçüyordum ve uzak gelecekteki benim, şimdiki hâlimin yapabileceği her türlü saçmalıktan bir çıkış yolu bulabilecek kadar sorumlu ve yetenekli olacağını düşünüyordum.

Valentina ve Cleo, film için kullanacakları çeşitli setler hakkında benimle değil de daha çok kendi aralarında konuştular. Söyledikleri bir şey değil ama tekliflerindeki zamanlamanın tuhaflığı dikkatimi çekmişti. “Benim için önemli değil ama Siska Çocuk rolünü oynamayı teklif ettiğiniz ilk kişi ben miyim?” diye sordum.

Valentina, “Hayır, değilsin,” dedi. “Birkaç ay önce oyuncu seçmeleri yaptık ve rolü verdiğimiz adamlar... karşılıklı olarak yollarımızı ayırmaya karar verdik diyelim.”

“Nedenini sorabilir miyim?”

Valentina ile Cleo bakiştılar. Benimle paylaşmamaları pek hoş değildi. Sonra Valentina, “Yürümeyecekti. “Birtakım...” dedi.

Onun yerine Cleo bitirdi: “Yaratıcı farklılıklar vardı.”

“Kibar bir ifade oldu,” dedi Valentina. “Cleo ile benim bu işte yeni olduğumuzu biliyorum ve filmin mükemmel olması şöyle dursun, herkese hitap etmeyeceğinin de farkındayız. Ama bizim hayalimiz bu ve kendi istediğimiz şekilde yapmaya kararlıyız.”

Cleo, “Sahnelerinin büyük kısmını yeniden yazıp değiştirmek istedi. Hem rol hem de hikâye konusunda pek... pek rahat değildi.”

Valentina gözlerini devirdi. “Herifi fazla itibarlı gösteriyor-sun. İplerin iki kadının elinde olması konusunda rahat değildi. Cleo’nun senaryosunun üzerine İngilizce öğretmeniymiş gibi notlar düşüp durdu, boktan bir öğretmen gibi.”

“Evet, o biraz aşırıydı,” dedi Cleo. “Ben bir sürü senaryo okudum ve senaryo yazımı dersleri aldım. Uzman olduğumu söylemiyorum tabii ama senaryomun... alışılmışın dışında olduğunun da farkındayım.” Güldü, ben de güldüm. “Ama, şey, senaryonun tuhaflığı hususi olarak yapılmış bir şey.

“Valentina’yla neredeyse iki yıl boyunca bunu niçin yazdığım şekilde yazdım diye düşünüp konuştuk. Bu konuda birbirimizin içgüdülerine güveniyoruz.” Cleo benimle sert, tereddütsüz bir şekilde göz teması kurmakla pipetinin top yapılmış ambalajına bakmak arasında gidip geldi. “Her senaryonun bunu yazdığım şekilde yazılması gerektiğini söylemiyorum. Kesinlikle böyle bir iddiam yok. Ama bu hikâye için ve onu anlatmak istediğimiz biçim itibariyle doğru yol bu. Veya en iyi yol. Yanlış anlama tabii, birlikte çalışmaya ve fikirlere açığız, özellikle de sete çıktığımızda. Diğer aktöre de söyledik bunu birkaç defa. Artık her nedense, kafasına yatmadı.”

“Açıkçası ben daha önce hiç senaryo okuduğumu sanmıyo-

rum, hâliyle şey, alışılmışın dışında olup olmadığını bilemem. Pastel boyayla falan yazmadıysan tabii,” dedim.

“Harika fikirmiş,” diye karşılık verdi Cleo ve yine onun o kahkahalarından birini paylaştık.

Bana alıp eve götürebileceğim bir senaryo kopyası verip vermeyeceklerini sordum ve hemen okuyacağıma da söz verdim.

Valentina, “Vermemeyi tercih ederim,” dedi.

“Evet, tabii ki. Bir dakika, ne? Nasıl yani? Ne demek bu?” Kendi kendime konuşuyormuş gibi, ki o noktada bir bakıma öyle sayılırdım, soruma kendim cevap verdim. “Rolü bana vermek istediğinize emin değilsiniz ve ben gittikten sonra karar vereceksiniz?”

“Rolü sana vermek istiyoruz. Sen de istiyorsan senindir,” dedi Valentina.

“İstediğime eminim. Ama... ne olur ne olmaz diye, önce senaryoyu okumam gerekmez mi? Resmiyete dökmek falan için işte?” Başımı aşağı yukarı sallayarak oturdum ve manik kuş taklidim, söylediğim bir şeye, herhangi bir şeye katılma konusunda cesaretlendirdi onları.

“Çekimlere başlamadan önce okumak konusunda ısrar edersen, buna tabii ki izin veririz,” dedi Cleo. “Ama Valentina’nın senaryoyu ne zaman ve nasıl okuman gerektiği konusunda harika bir fikri var.”

Valentina çekimlerden önce hikâyenin tamamını bilmememin, oyunculuk deneyimi olmadığını da kabul eden benden istedikleri performansı alabilmelerine yardımcı olmaya yönelik planının bir parçası olduğunu açıkladı. Senaryoyu parçalar hâlinde, sahne sahne göstereceklerdi bana. Bir önceki akşam, sadece ertesi gün çekeceğimiz sahneleri okuyacaktım. Böylece karakterimle aynı gemide olabilecektim; hikâye açısından. Bir oyuncu olarak, önceden sahip olunan bilginin –hikâyenin nereye gittiğini ve nerede biteceğini bilmenin– ağırlığı performansıma, karakterimle ilişkiye engel teşkil etmeyecekti.

Ezberleyecek neredeyse hiç repliğimin olmaması da bu fırsatı sağlıyordu bana. Senaryonun tamamını önceden bilmeme yönelik bir baskı veya gereklilik yoktu. Valentina, onlara güvenirsem ve planlarını kabul edersem performansımın gelişeceğine inanıyordu.

“Pekâlâ, mantıklıymış. Sanırım,” dedim. Yalan söylemiyordum ve fikir karşısında heyecanlanmıştım. Ama oynayacağım sahneleri çekilmeden önceki akşama kadar göremeyecek olmak da gerilmeme sebep olmuştu. Daha önce hiç içinde bulunmadığım bir odaya zifiri karanlıkta girip de ışıkları sonradan açmak gibi bir şey olacaktı.

“Filmin türü ne peki?” diye sordum.

Valentina, “Korku filmi,” dedi.

Kısa cevabı beni çok şaşırtmıştı. Şöyle sanatsal, avangart, belirli türü olmayan bir şeyler tarif eder diye beklemiştim.

“Adı da bu,” dedi Cleo. “En azından şimdilik.”

O sırada garson yemeklerimizi getirdi. Bir bira daha söyledim. Arabayla Quincy’ye döndükten sonra yürüyüp açılıyorum diye düşündüm. Buharı tüten kıvırcık patateslerle ağzımı doldurup (yemeklerin soğumasını asla bekleyemezdim), “Şu kesekâğıdında ne olduğunu sorabilir miyim?” diye sordum.

“İşte onu gösterebilirim sana.”

DIŞ. TERK EDİLMİŞ OKUL. DAHA SONRASI.

Dört genç, ezilip bükülmüş bir TELÖRGÜDEKİ boşluktan geçip ormandan çıkarlar ve ŞİŞE CAMLARIYLA dolu terk edilmiş OKUL BAHÇESİNİN kırık kaldırımına geçerler.

Kırık, eğri büğrü SALINCAKLAR paslı zincirlerden sarkmaktadır. Metal bir KAYDIRAK yana eğilmiş ve çarpıktır, orta paneli eksiktir.

Görünürde buraya giden hiçbir anayol yoktur. Sanki orman, okul arazisini yutmuştur.

SARMAŞIK hatları, iki katlı okul binasının paramparça tuğla cephesini sarmaktadır.

Gençler, açık bir YAN KAPIYA giden çimento MERDİVENLERE ilerlerler. Gri kapı metaldendir.

CLEO

Bu okula gitmek istemez miydin?

VALENTINA

Hepimiz buraya gittik zaten. Unuttun mu?

Valentina bariz yalan karşısında kıkırdar.

Karson kafası karışmış gibi durur; bir ayağı merdivende, diğeri yerededir. Kaybolmuş, küçük bir köpek yavrusu gibi başını eğer.

KARSON

(soru sorar gibi konuşur)

Biz buraya gittik?

Valentina ve Cleo aralıksız, hızlı hızlı konuşur, birbirlerinin cümlelerini/hikâyelerini bitirirler.

CLEO

Birinci sınıf hocası Bayan Fang'i hatırlıyor musun?

VALENTINA

Ah evet, o kadın.

CLEO

Çok korkunç değil miydi?

VALENTINA

Gülümseğinde altdudağına sapsarı bir diş sarıyordu.

CLEO

Gülümseme de değildi o, pis pis bakardı.

VALENTINA

Veya kaş çatardı.

CLEO

Dişiyle çorba konservesi açabildiğini söylerdi.

VALENTINA

Belki hâlâ buradadır,
odasında saklanıyordur.

CLEO

O dişini temiz tutar.

VALENTINA

Ve keskin.

Gençler merdivenleri çıkıp sırayla, teneffüs zilinden sonra sınıflara dönen çocuklar gibi okula girerler.

İÇ. TERK EDİLMİŞ OKUL, KORİDOR. BİRKAÇ DAKİKA SONRA.

Koridor karanlık ve tozludur ama tuhaf şekilde moloz, çerçöp yoktur.

DOLAPLAR ve DUVARLAR tehdit, yeni aşk övgüleri, kaba anatomik çizimlerin eşlik ettiği cinsel şakalar ve sadece yazanın anlayabileceği şifreli mesaj grafitileriyle doludur.

Boş sınıf kapılarının hepsi açıktır. Yanlarından geçtikleri sınıflardan zayıf gün ışığı vurmaktadır.

Koridor boyunca geniş bir MERDİVENE doğru yürürlerken, yankılanan ayak sesleri oldukları, olabilecekleri kişinin hayaletlerine dönüşür.

Gerginliğin verdiği enerjiyle dolu olan Valentina ve Cleo, iki kişilik rutinlerine başlarlar yeniden.

CLEO

Bay Shallow'u hatırlıyor
musun?

VALENTINA

Gözleri suratına inanılmaz gömüktü.

CLEO

Göz kırptığında, gözlerinden ıslak bir *klik* sesi çıkardı.

VALENTINA

Bayan Boots'u hatırlıyor musun?

CLEO

Of, en korkuncu. Godzilla gibi, paldır küldür yürürdü sınıfta.

VALENTINA

Ayak serçeparmaklarını eze eze.

KARSON

Bay Whalen'ı ben de hatırlıyorum. Dördüncü sınıf. Bana nasıl olup da "Timsah" şiirini ezberlemediğimi sorduğunda, kelimeleri kaçtığı için demiştim. Söylerken ağlamıştım. Yalandı tabii ve anladığında...

VALENTINA

Bay Whalen seni balinaya
yem etmişti!

KARSON

Hayır. Herkesin önünde,
ailemin aradığını ve kedi-
min eve döndüğünü söy-
lediğini söylemişti. Sonra
kedimin adını sormuştu
bana ve herkes gözünü
dikmiş bakarken donakal-
mıştım, aklıma bir isim
gelmemişti.

CLEO

Merak etme. Bay Whalen
artık burada değil.

VALENTINA

Kedinin adı Kızak'tı.
Tersten okuyunca *Kazık*
oluyor.

İÇ. TERK EDİLMİŞ OKUL, MERDİVEN. DEVAMI.

Gençler dururlar, geniş merdivenin başında toplanır-
lar. Büyük, çatlamış PENCERELER, yukarıdaki sa-
hanlığın üzerinde salınan ikiz aylar gibidir.

KARSON

Şiiri de kâbus görmeme
sebebi olduğu için ezber-
lememiştım. Kocaman,
çizgi film karakteri gibi

bir timsah odama gelip
beni yiyordu. Isırıp ikiye
ayırıyordu. Çok aptalca,
değil mi?

SISKA ÇOCUK

(kısıık, kararsız bir ses-
le)
Değil.

KARSON

Ya şiirdeki *timsah* bura-
daysa? Nazikçe gülümse-
yen ağzıyla biz küçük ba-
lıkları karşılamayı bekli-
yorsa? İyi madem, demek
nihayetinde ezberlemişim
şiiri.

Merdiveni çıkmaya başlayan ilk kişi Valentina'dır.

VALENTINA

Tamam bakalım, artık
konuşmak yok. Biz mas-
karalık etmeden de yete-
rince zor olacak zaten.

KARSON

Maskaranın tekiyim ama
maskaralık etmiyordum.

VALENTINA

Öyle bir şey demek iste-
medim ben. Şişşt.

Cleo kesekâğdını sol kolunun altına alır. Spor ayakkabının ilk merdiven basamağına temas ettiği an, sağ eli ön PANTOLON CEBİNE girer; sanki iki bedensel hareketi bağlantılıymış, ilintiliymiş gibi.

Gençler tozlu merdivenden ikinci kata çıkarlarken Cleo'nun eli cebinde kalır.

İÇ. TERK EDİLMİŞ OKUL, İKİNCİ KAT, KORİDOR. HEMEN SONRASI.

İkinci kat koridoru, ilkiyle benzer durumdadır.

Bu koridor da başka bir tüneldir; ucunda ışık olmayan tünellerden. Burada ışık, açık SINIFLARDAN dökülmektedir. O kapılar başka bir geçmişe ve belirsiz bir geleceğe açılan portallardır.

Gençler yürürler. Ayaklarını sürürler.

Valentina grubun başını çekmektedir. Önce soldaki, sonra sağdaki kapı aralıklarından eğilip bakar, sonunda doğru sınıfını bulur.

Açık kapıyı işaret eder, dümdüz uzanır kolu, bol yeni iyice sarkıp eğilir kolundan.

Gençler yavaşça girer odaya. Giren son kişi Sıska Çocuk'tur.

İÇ. TERK EDİLMİŞ OKUL, SINIF. DEVAMI.

Zeminin muşambası çatlaktır ve yer yer kıvrılıp bükülmüştür.

Eksik köpük karolar dama tahtası gibi tavanı kaplamakta, mekânın çürüyen kısımlarını gözler önüne sermektedir.

Duvarların ortasından tavana kadar uzanan PENCERELER, gençlerin solunda, gölgelerden yoksundur. Dışarıdaki ışık azalmaktadır.

Ahşap öğretmen MASASI ters çevrilmiştir, dört bacağı yukarı bakmaktadır; ölü bir hayvan karikatürü.

Masanın arkasındaki duvarı KARATAHTA kaplamaktadır. Sağlam durumdadır ama tebeşirliği yoktur. Tahtanın her santimi YAZILARLA kaplıdır; baskılı harfler ve kıvrım kıvrım elyazısı.

KARSON

(fısıldar)

Galiba burası Bay
Whalen'ın odası.

Cleo hafifçe Karson'ın koluna vurur, sonra tahtaya yaklaşıp okumaya başlar, yüzü ile tebeşir tozları arasında birkaç santim vardır. Mesajlar görmektedir ama deşifre edemez. Belki daha fazla vakti olsaydı yapabilirdi.

Sıska Çocuk da onun omzunun üstünden bakarak okur ve Cleo bir inilti duyar ama belki bizim duymadığımız, hayal ettiğimiz ve yalnız olduğumuzda kafamızın içinde yarattığımız o kaybolmuş, çaresiz ses olarak kabul ettiğimiz denli alçak ve yumuşak bir sestir bu.

Tahtanın ve öğretmen masasının sağında, öğrenci SİRALARI koca bir yığın hâlinde, üzerinde MALZEME DOLABI yazan bir kapıya dayanmıştır.

Valentina yığının içinden bir sıra tutup sınıfın ortasına çeken ilk kişidir.

Karson ve Sıska Çocuk (yüzünü görmeyiz, asla) Valentina'nın sıraları çekmesine yardım ederler.

Cleo karatahtanın başında durur, yazı karmaşasını okur, kesekâğıdını tutmaktadır. Bir şeyler anlaması ve dehşete kapılması üzerine gözleri irileşir, bir eliyle ağzını kapatır, çığlığını bastırmaktadır. Sonra gözlüğünün altından gözlerini siler.

Bir tanesi dışında tüm sıralar küçük bir oda şek-

lindeki malzeme dolabının önünden çekildiğinde, Valentina ahşap kapıyı açar. Kapı gıcırdar.

İÇ. MALZEME DOLABI. DEVAMI.

Valentina içeriye adımını atar.

Dikdörtgen biçimindeki oda boştur, aralarında kol mesafesi olacak şekilde iki kişi sığabilir içeriye belki. Bir duvarda RAFLAR, diğerinde de MONT ASKILARI vardır. Klostrofobik derecede karanlıktır.

İÇ. SINIF. DEVAMI.

Valentina malzeme dolabından çıkar ve bir adet öğrenci sırası/sandalye ikilisini kaydırarak malzeme dolabının girişini kapatır.

Sırayı işaret eder.

Cleo, karatahtanın başından sırayı işaret eder.

Karson, kolu titreyerek, gönülsüzce, sırayı işaret eder.

Sıska Çocuk oraya geçer, ufacık sandalyeye kıvrılır gibi oturur, büktüğü dizlerinden birini sıraya bastırır, diğeri sıranın üzerinden uzanır.

Üç genç, sırayı ve Sıska Çocuk'u çevrelerler.

Sıska Çocuk'un bakış açısından, Cleo kesekâğıdını açar ve içinden bir MASKE çıkarır.

Yeşildir ama detaylarını görmeyiz. Maskeyi Valentina'ya verir.

Valentina maskeyi başının üzerine doğru kaldırır, sonra da yavaşça indirip Sıska Çocuk'un başının üstüne, *bizim* başımızın üstüne getirir.

Görüş alanımız bomboştur; boşluktan korkacağımız kadar, sadece bu boşluğun sonsuz olacağından değil, aynı zamanda sonsuzluğunun farkında olacağımızdan korkacağımız kadar uzun sürer bu.

Sonra maskenin göz deliklerinden görebiliriz. Üç genç bize doğru eğilip öylece bakarlar. Siyah beyaz görürüz onları. Renkli değil.

Yine inleme sesi duyulur, bu sefer daha gürültülü, başka bir şey sanmak mümkün değildir ve sesle birlikte zavallı Siska Çocuk'un bakış açısından çıkarız.

Maskeyi görürüz şimdi.

Gri-yeşil, pullarla kaplı; sürüngen gibi, uzaylı gibi, iblis gibi. *Kara Gölün Canavarı* filmindeki Solungaç Adam'ı hatırlatır ama ne kadar bakarsak, ne kadar incelersek, farklı olduğu o kadar bariz olur.

Maskenin kaba, basık bir burnu vardır; memeli hayvan burnu gibi ama tam olarak değil. Büyük, kapalı ağzının dişler için harika bir potansiyeli vardır; hem sayı hem de boyut açısından.

Bakarız.

Tekrar bakarız.

Şimdi maske bize yaratık şeklindeki heykelcikleri; taştan oyulmuş bir şeyi; uyarı olarak, kötü ruhları kovmak için, tüm ruhları kovmak için yapılmış bir şeyi andırır. Çehresi başka bir dünyaya ait gibidir ama bizim ellerimizle yapıldığı da bir o kadar şüphesizdir.

Maske çirkin, grotesk ve tanıdıktır, gözlerimizi ondan alamayız çünkü tüm canavarlar birer aynadır.

4

ÖNCESİ:

BAŞLANGIÇ, Bölüm 2

Cleo maskeyi kaldırdı; maskenin tepesi, parmaklarının arasındaydı.

“Pek bir şeye benzemediğinin farkındayım,” dedi. Maske sanki kuklaymış gibi yumruğunu içine geçirdi. Eli baş kısmını dolduramamıştı pek ve maskenin yüz hatları gevşek, çarpık, tam olarak hayata geçirilememiş bir Munch veya Dali tablosu gibiydi. “Ama gayet fotografik.”

“Takacağım galiba,” dedim.

“Evet,” diye onayladı Valentina.

“Bütün film boyunca mı?”

“Aşağı yukarı.”

Maske yapımına dair bilgim, film yapımına dair bildiklerimden daha azdı. Yine de tam uyacağından emin olmak için başımın veya yüzümün kalıbına ihtiyaçları olup olmadığını sordum.

“Saçını daha kısa kestirmen gerekebilir. Ama ayarlayabiliriz, dolgu yapabiliriz veya uymazsa yeni bir tane yaparız,” dedi Valentina ve Cleo’ya gülümsedi.

Cleo ise bu karşılık üzerine neredeyse çılgık attı. “Evet, doğru. Yeni bir tane yaparız.”

Maskeyi bana verdi. Lateksi soğuk ve nemli gibiydi. Soğuk ve nemli olan ellerimdi belki de. Ben parmaklarımla maskeyi inceleyip keşfederken, Cleo yerinde duramıyordu. Pekâlâ, neredeyse hiç diyalogum olmadığını söylemelerinden hareketle, yaratık gibi bir şey oynayacağımı varsaymıştım. Maske

çok kötü ve sahte görünüyordu; Cadılar Bayramı'ndan önce bir alışveriş merkezinden alabileceğiniz bir şey gibi. Yine şaka yapıp yapmadıklarını sormak istedim ama duygularını incitme riskine girmek de istemedim. Maskeyi denemeyi düşündüm ama öyle bir şey yapmaya kalkarsam Cleo beni çatalıyla durdurmuş gibi bir hisse kapıldım. Daha önce omuzlarını düşürmüş kambur otururken, şimdi masanın üzerine doğru kıvrılmış, saldırmaya hazır duruyordu.

Valentina, "Evet, şu an pek etkileyici görünmüyor ama birisi taktığında aşırı rahatsız edici oluyor. Arkasındaki hikâyeyi anlatsana," dedi.

"Çok acayip bir şey." İkisi de kahkahalara boğulmadan önce Cleo cümlesini zar zor bitirebildi.

"Ciddi ol," dedi Valentina.

"Öyleyim zaten!"

Şakayı anlamasam da güldüm ben de. Şakanın bizzat ben olduğumu düşündüm. Masanın üzerine bıraktım maskeyi. "Siz benimle taşak geçiyorsunuz. Yolunuzu bulun bakalım."

Öyle bir şey yapmadıklarını garanti ettiler. Niye güldüklerini sorduğumda da daha çok güldüler.

En sonunda Valentina, "Çünkü Cleo'nun sana maske hakkında söyleyecekleri kulağa çılgınca gelecek ama gerçek," dedi.

Cleo hikâyeyi döküldü: İkisinin de büyüdüğü Rhode Island kasabası, 1960'larda ve 70'lerde kapanan değirmenlerin ardından hızlı bir nüfus azalması yaşamış ve bunun üzerine kasaba üç ilkokulunu ikiye düşürmüştü. Terk edilen McKay İlköğretim Okulu, filmde de kullanacakları mekânlardan biri, cuma ve cumartesi geceleri liseli çocukların kullandığı "pek de gizli olmayan" bir takılma mekânı hâline gelmiş. Cleo, Valentina ve filmde de rol alacak arkadaşları Karson, pazar sabahları veya okuldan sonra, mekân sadece onlara kaldığında burayı incelerlermiş. Cleo birkaç kere, genellikle yazın, tek başına da gitmiş. Farklı farklı sınıflarda oturup en fazla bir veya iki pa-

ragraflık, bir zamanlar orada olduğunu hayal ettiği bir öğrenci veya öğretmen hakkında kısa öyküler yazarmış. Üniversiteden eve dönünce ve Valentina'nın da kısa filmler, muhtemelen bir de uzun metrajlı film çekmek istediğini öğrenince, Cleo okulu kullanabilecekleri bir senaryo yazmak istemiş. Geçen bahar, yıllardır ilk kez, hikâye için ilham arama maksadıyla okula tekrar gitmiş. İkinci kattaki sınıflardan birinde, geriye kalan ve çoğu paramparça edilmiş öğrenci sıraları, odanın ortasında toplanmış hâlde duruyormuş. Dışarısı epey aydınlıkmiş ama griye çalan, perdeli pencerelerden içeri pek ışık girmiyormuş. Gözlerini kısarak baktığında, sıralardan oluşan yığın çıplak dallardan ibaret bir çalılık gibi görünüyormuş. Bütün o döküntünün arasında, üzerine gölge düşen bir çıkıntı, bir şişkinlik görmüş yerde. Bir kafaya benziyormuş. Sıraların etrafından dolaşıp yakından bakmış, kendini gördüğü şeyin kafa falan olmadığına inandırmaya çalışmış ama ne kadar bakarsa da kafa olduğundan o kadar emin oluyormuş ve orada, ölmekte olan bir dünyadaki ölmekte olan bir kasabanın terk edilmiş okulunda, boş bir sınıfta tek başına dururken, bir çift göz gördüğünü ve bu gözlerin de kırıştığını sanmış. Hikâyesinin bu noktasında Cleo kahkaha atıyordu ama farklı bir kahkahaydı bu. Hayatta çeşit çeşit, bir dolu kahkaha var, değil mi? Panikle okuldan kaçtığını, koşarken attığı adımların çıkardığı patırtı kütürtüyü, binadan ayrılana kadar nefes almaya bile cesaret edemediğini ve dışarı çıktığında da dünyanın görünümünün orada gördüğü şey tarafından değiştirildiğini anlattı. Sonra kendini düzeltti; elbette ki dünya değişmemişti. Bu noktada, hikâyesinde ilk kez, kekeledi ve doğru sözcükleri bulmaya çalıştı. Dünya eskiden nasılsa şimdi de öyleydi ama yeni bir kısmı açığa çıkmıştı. Bulduğu şey bir kafa değilse bile, dünyaya kesinlikle günün birinde kafa bulabileceği bir yerdi. Gördüğü şeyden kimseye bahsetmemiş; en azından birkaç hafta sonra senaryosunun ilk taslağını Valentina'ya gösterene kadar. Çocukluğunun geçtiği eve, yatak odasına döndükten sonra o

ögleden sonrayı, akşamı ve ertesi sabahı, gördüğü şeyin kafa olmadığına, kafaysa bile gerçek bir kafa olmadığına –“gerçek” derken kastettiği şey bir zamanlar yaşayan bir bedenin üzerinde duran bir baş– ve bu gerçek olmayan kafanın gözlerini falan kırıştırmadığına kendisini inandırarak geçirmiş. Ertesi gün işten sonra okula tekrar gitmiş ve bu sefer yanına defter yerine el feneri almış; sopa gibi kalın ve uzun bir şeymiş. Cleo çimento basamakların başında durmuş ve başını kaldırıp tuğla binaya, ne kadar büyük olduğuna bakmış, sonra da açık duran kapının kısık ağzına gözlerini dikip binanın içinin ne kadar boş olduğunu ve boşlukta tek başına olmanın nasıl da hem korkunç hem de harika hissettirdiğini hatırlamış, bunun üzerine okula tekrar yavaşça girmiş; artık orada olmayan seslere, sadece kendisinin duyabileceği seslere kulak kabartmış. Yüreğinde böylesi bir huşuyla merdivene ilerleyip ikinci kata çıkmış ve koridorun diğer ucundaki, her şeyin olduğu, her şeyin yaşandığı o sınıfa gitmiş. Yüksek sesle, “Pardon,” demiş hiç kimseye ve el fenerini açmış, kabaca vuran ışık karanlığı alıp götürmüştü ve kafa sandığı şeyin maske olduğunu ortaya çıkarmış. O maskenin altında, gerçek yüzünü saklayan bir kafa olabileceğini sanmış yine de ama böyle bir şeyin söz konusu olduğunu da düşünmemiş ve artık o şeyin gerçek bir kafa olmadığına inanmanın tuhaf şekilde hayal kırıklığına uğrattığını kabul etmiş. (Ben tuhaf olduğunu düşünmedim ve ona da söyledim.) Cleo, yığının ortasında bir yol açılana kadar sıraları çekmiş kenara. Yerde ne kan ne de boyun sızıntısı varmış. “Boyun sızıntısı” ifadesine hepimiz güldük. Feneriyle maskeye hafifçe vurmuş. Ters dönen maskenin beyaz boynu veya tabanı çıkmış ortaya. Daha sonra, eve gittiğinde maskeyi dikkatlice boş suratlı strafor kafadan çıkarmış. Parmaklarının altındaki köpük pütür pütürmüş, dokunuşuyla dökülüp uflanmış. Okul zemininin sıraların altında kalan kısmı iyice tozlu ve köpük parçacıklarından dolayı kumlu gibiymiş. Kafanın altındaki döşeme çizik çizikmiş ve ne kadar çok bakarsa, bu

iziklerin özellikle yapıldığından o kadar emin olmuş. Cleo, maskeyi yanına alacağından ve onu kullandığı bir hikâye yazacağından, karşılığında adak gibi bir şey, kendinden bir şey bırakmak istemiş. Hediye hediye. Yerdeki o çiziklerin olduğu kısmın tozlarını ittirip bir noktada toplamış, sonra da tozlara senaryosunun ilk cümlesi olacağını düşündüğü şeyi yazmış. Bir ay sonra Valentina'yı o sınıfa götürdüğünde, sıralar hâlâ oradaymış ama tozlara yazdığı şey gitmiş.

Maskeyi bulma hikâyesine inanmadım ve bunu birkaç kez de dile getirdim. Valentina ve Cleo da bunun doğru olduğunda ısrar ettiler. Bana anlattıkları şeyin filmlerinden bir sahne olup olmadığını merak ettim ve bunu sordum. Valentina, maskenin nasıl bulunduğu hikâyesini senaryoya dahil etmeyi düşündüklerini ama sonra aksine karar verip nereden geldiğini bir gizem olarak bırakmayı tercih ettiklerini söyledi. Maskeyi alıp biraz daha inceledim. Daha önce tam olarak böyle bir şey görmemiştim hiç ama aynı zamanda tanıdık gelen bir tarafı da vardı. Maskeyi onların yaptığını düşündüm ve o lanetli maske efsanesini de performansımı şekillendirmek için anlattıklarını düşündüğümü söyledim.

Valentina ve Cleo aynı anda konuştular: “Kim lanetten bahsetti ki? ‘Lanetli’ diye bir şey çıkmadı hiç ağzımdan.”

“Neyse, doğru olduğunu varsayalım. Kaybolmuş tüm nesneler lanetlidir.”

“Maske bulunmuş bir nesne değil mi? Hem neyle lanetlenmiş olacak?” diye sordu Valentina.

Omuzlarımı silktim; kekeleme ve söylemek istediğim veya kastettiğim şeyi doğru düzgün dile getiremem sırası bendeydi. Belki de bazılarımız, kelimeler bizi genellikle yarı yolda bıraktığı için film yapıyordur. “Be-ben bilmiyorum, sanırım, şey tarafından lanetli, ne bileyim işte, kaybolmasına ne sebep olduysa onun tarafından.”

Cleo, “Maske kaybolmadı,” dedi. “Bile isteye bırakıldı orada.”

“Bu bana daha lanetli gibi geldi,” dedim ve hafifçe güldüm. Başka gülen olmadı. Güleceklerini ummuştum oysa.

Çekimlerden sonraki on beş yıllık süreçte ve 2008’de sızan görüntüler ile sahnelerin öncesinde, kostüm dükkânlarına dandım ve sayısız internet araştırmasını didik didik ettim ama o maskeye tıpatıp benzeyen başka bir maske katiyen bulamadım.

5

ŞİMDİ:

YÖNETMEN, BÖLÜM 1

Birkaç ay boyunca telefonda, yeniden çekim önerisinin en son versiyonu hakkında olası yönetmen sağanağıyla konuştum. Bana orijinal filmle ilgili aynı soruları sorma eğilimindeydiler; setteki hava ve Valentina'nın süreci. Hiç kimse şeyi sormadı... “akıbeti” diyelim hadi. Her ne kadar senaryo hakkında ve daha geniş anlamda yapmak istedikleri değişiklikler üzerine konuşsalar da hiçbiri doğrudan Cleo'yu da sormadı. Önerilen değişikliklere hiç burun kıvırmadım. Sadece ismen yardımcı yapımcı olarak burun kıvırmak benim işim değildi. Yeniden Yapım Takımı'ndaki rolümün kim ne derse desin hevesli olmak ve maskotu, hiç yaşamamış bir zamanın yaşayan yadigârını oynamak olduğunu biliyordum. Rolümü de incelikli bir şekilde oynadığımı düşünmeyi seviyorum.

Kısaca ilgi gösteren büyük bir yönetmen vardı. Aradığında söze, “Selam kardeşim, sonunda seninle konuşmak harika,” diye girmişti, sanki hayatı boyunca bu fırsatı beklemiş gibi. Bu sahte Hollywood hevesi zorlaması, “siktir git” der gibi el sıkımlar kadar yaygındı ve bu adam da bunu, inkâr edilemez bir yetenekten doğan dizginsiz egoizmle birleştirerek buna zenginlik ve gücün çatısı altında devasa bir boyut kazandırmıştı. Kendisindeki sanatçı egosu, Valentina'nınkiyle aynı değildi. Valentina'nınki daha saftı, çaresizlik ve vizyonunu hayata geçirmek için mücadele edip tırnaklarıyla kazıma iradesinden kaynaklanıyordu. Bahsettiğim yönetmen, planladığı değişiklikleri detaylandırmış ve hem olay örgüsünün hem de

karakterimin dönüşümünün sebebini ve nasıl olacağını açıklamıştı. Neyse ne işte. *Korku Filmi*'nin o derinlere gömülü tüm karanlık tuhaflığının “adadaki bir dinazor” kadar büyük bir fikir olabilecek denli sansasyonel bir tarz olduğunu söylemişti bana, bu konseptin diğer olası yönetmenlerin üstesinden glemeyecekleri kadar büyük olduğunu da eklemişti. Arama boyunca meramının altını çizmek için birkaç defa, “Bu tam bir ‘adadaki bir dinazor’ fikri,” demişti. *Jurassic Park* markasına gönderme yaptığını biliyordum (pek çok sebepten dolayı kendimden nefret ediyorum ama filmlerden bahsederken “marka” terimini kullanma isteğimi, insanlığa karşı işlenen muazzam suçlar listeme ekliyorum). Adamın sabrını, başkalarıyla birlikte çalışmaya yönelik istekliliğini ve mizah anlayışını sınamak için –veya sadece onunla taşak geçmek için– *Dinazor Adası* filmi izlemediğimi söyledim ve önümde açık bilgisayarımın bakarak ona 2014 yapımı aile-macera gişe bombasının IMDb puanının 3,6/10 olduğunu belirttim. Bu yönetmeni korkutup projeden kaçırdığımı düşünmek ne kadar kibirli olduğumu gösteriyor tabii ama öyle yaptığımı hayal etmek hoşuma gidiyor.

Bugün de yeni ve sözleşmeye bağlı olarak mecburi yönetmenimiz Marlee Bouton’la ilk yüz yüze görüşmem var. Bu Kanada doğumlu X kuşağı mensubu, bağımsız çekilen ve hibe alan, oldukça başarılı üç doğaüstü korku filmi yaptı. Sonuncusu, Elizabeth Hand tarafından yazılan kült eser “punk, lanetli eve gider” novellası *Please Haunt Me*’nin uyarlamasıydı. Film ABD’de her sinemada gösterildi. Materyalin karmaşıklığı göz önünde bulundurulduğunda, film pandemiden dolayı azalan sinema seyircisi açısından da sürpriz bir çıkış yaptı ve bu da yönetmenin adını stüdyoların nazarında iyi bir konuma taşıdı. Marlee bir tür münzevi olmakla bilinir, bu da onun bilfiil dikkat çekmeye çalışmadığı ve Los Angeles’ta tam zamanlı yaşamadığı anlamına geliyor.

Marlee’yle, kendisinin Laurel Canyon’da –Hollywood

Hills'teki ünlü bir banliyö- kiraladığı evde buluşacaktık. Hills'e direksiyon sallarken katettiğim virajlı yol anksiyete yüklü. Yollar çok dik, dar ve mantığa meydan okuyan, varisli damarlar gibi bir haritayı takip ediyor. Birbirinin üstüne binmiş evler, aklıma çamur kaymalarını ve depremleri getiren bir şekilde dağlara oturan bulmaca parçaları sanki. Ufak arabamın dört silindirli motoru, neredeyse daimi eğimlerde inledikçe inliyor ve herkesin perdelerin ve karartılmış pencerelerin ardından izlediğinden, dinlediğinden, yargıladığından korkuyorum. On dakika boyunca direksiyonu boğarcasına sıktıktan sonra sokağa park ediyorum ve gidebildiği kadar el frenini çekiyorum. Bu kadar dik bir yokuşa park edince, tekerleklerimi kaldırıma doğru mu yoksa kaldırımın aksi yönüne mi çevrili bırakmalıyım diye düşünüyorum. Yanlış yaptıysam da bulduğum çözümü itiraf etmem.

Sonunda evdeyim; fazla sade beyaza boyanmış, ön girişin altında bir garajı olan, tek katlı, sıva kaplı bir bungalov. Marlee beni sundurmada elimi sıkarak karşılıyor ve video oyunu yazarı ve geliştiricisi olan partneri Cait'in bitmek bilmeyen Zoom toplantıları cehennemine gömüldüğünü, o yüzden arka bahçede konuşmamız gerektiğini söylüyor. Peşinden gidiyorum ve evin arka tarafındaki ağaçlar ile çalılıkların kuşattığı bir arduaz avluya çıkıyoruz. Dört kişilik, üstü cam bir masaya geçip oturuyoruz. Günün bu saatinde gerekli olmasa da tepemizde açık bir şemsiye var; ev ve ağaçlar sağ olsun, bahçenin tamamı gölgelik ve burası evin ön tarafına kıyasla en az beş derece daha serin. Zaten epey sıcaklamıştım; sanki bir dağa çıkan yarı yolu aşmış araba benmişim gibi. Oturuyorum, Marlee de sürgülü bir kapının ardında kayboluyor ve iki bardak buzlu suyla geri geliyor. Beyaz bir kadın olan Marlee'de hırslı bir koşucu vücudu var, beyazlamaya başlamış kahverengi saçları da kısa kesimli, düzgün bir alagarson. Siyah tişört, yüksek belli kot pantolon ve parmak arası terlik giymiş.

Hoşbeşle başlıyoruz. Marlee partneriyle Vancouver'da ya-

şadıklarını, programlarına ve iş durumlarına göre bu bölgede iki-üç aylığına ev kiraladıklarını söylüyor. Cait'in, bu yükseklikteki hava kalitesinin çevre vadiye kıyasla fark yaratacağı kadar ciddi astımı varmış. Bu bilgi de hava kalite endeksi ve PM2.5' üzerine kısa bir sohbete yol açıyor ve bilim karşısında göğsüm sıkışıyor.

Küçük bir aradan sonra Marlee yeniden yapım işi dışında neler yaptığımı soruyor.

"İki hafta önce, şimdi bu yeniden yapım işinde neler olduğu ve sonrasında neler olabileceği de dahil olmak üzere setteki ve set dışındaki deneyimlerim hakkında bir kitap yazmak için sözleşme imzaladım," diyorum. "Yani kitaba dahil olduğunu varsayabilirsin sen de. İlk başta sadece sesli olacak. Tatarsa belki matbu versiyonu da çıkacak."

"Benimle ilgili nazik ol lütfen. Ayrıca tebrik ederim!"

"Teşekkürler. Evet, bakalım işte. Boyumdan büyük bir işe kalkışmış olabilirim."

"Harika olacağına eminim," diyor. "Kitap yazmaya dair bir şey bilmem gerçi. Kitap anlaşmasından önce ne üzerinde çalıştığını sorabilir miyim peki? Pardon, iş görüşmesi yapıyor-muşum gibi olsun istemem. Sadece merak ettim gerçekten."

"Bahsetmeye değer bir şey değil," diyorum. "Başkalarının yardımlarıyla geçinip gidiyordum. Parazit gibi. Parazit demiş-ken, Prodüktör George geçen cuma resmi olarak senin yöneteceğinin kesinleştiğini söyledi."

Gülüyor. Çok kısa, yüksek sesli ve dengesiz bir kahkaha; Cleo'nunkini hatırlatıyor bana. "Senaryo üzerinde çoktan çalışmaya başladım, gerçi çok da bir şey yapmayı gerektirmiyor."

Evet veya hayır diyebileceğim bir soru sormasa da başımı onaylar anlamda sallıyorum.

"Aslında sadece bazı sahneler arasında küçük bir köprü, bağ dokusu gibi bir şeyler eklemeyi planlıyorum, kenarlara küçük dolgular gibi ve muhtemelen finali de biraz şişirmek.

* Havada bulunan, çeşitli sağlık sorunlarına sebep olan partikül madde. -çn

‘Şişirmek’ doğru ifade olmadı. Daha fazla doku katmak gibi iğrenç bir şeye ne dersin? Finale gelince ne hissettiğimi göreceğiz artık. Hiçbir şeyi kesmiyorum bu arada, normalde senaryolara dahil edilmeyecek kısımları dahi. Bu film için Valentina ve Cleo’nun, aktörler için hikâyenin şu gizli parçalarına erişebilmenin önemli olduğu fikirlerine katılıyorum. Sanırım bazen hikâye bu noktalarda yaşıyor ve filmi yapan için bunu itiraf etmek zor olabiliyor,” diye ekliyor.

Katıldığımı söylüyorum. Gerçekten de katılıyorum. “Finansörlerin, duruşunu onaylamasına şaşırdım.”

“Kanadalı yönetmen için gelip hibe için kalıyorlar işte.”

Başımı yana eğiyorum. Şaşkın, etkilenmiş ve kafası karışmış hâldeyim.

“Pardon, bütün hafta boyunca Cait’e yaptığım bir şaka. İlk başta prodüktörler ilgilendi diyelim, Kanada hibesi alma geçmişimden. Ama bütün faturayı stüdyonun ödediği ortaya çıktı. *Korku Filmi* hayran kitlesinin büyük bir ilgi göstereceğine inanıyorlar.”

“Sen ne düşünüyorsun?”

“Stüdyoyu, hayranların hiçbir zaman izleme şansları bulamadıkları filme, ancak ve ancak olabildiğince yaklaşırsak ilgi göstereceklerine ikna etmeyi başardım. Orijinal senaryoyu kullanma konusunda ısrarcı oldum; dediğim gibi, sadece ufak tefek kozmetik değişikliklerle.”

“Açıkçası çok ilginç ve şaşırtıcı. Ben sanmıştım ki bu film olur da gerçekten çekilirse, tüm o sert ve keskin kenarların törpülenmesi gerekir, bitiş jeneriği akarken de parlak gün ışığı ve umutla ışıldayan gözler falan olur.”

“Benim versiyonum böyle değil.”

“Eh, şimdi böyle söylüyorsun. Test gösterimlerine kadar bekle.”

“Geçtiğimiz zaman o köprüyü yakacağız.”

“Şeytanın avukatını oynuyorsun.” *Elimin altında bir şey yok, hatta elim yok, dermiş gibi kaldırıyorum kollarımı.* “Gus

Van Sant'ın *Sapık* yeniden yapımı gibi sahne sahne aynısı gibi bir şey yapabileceğinden korkmuyor musun?"

"Aynı şey değil ki. İnsanlar sizin yaptığınız filmin tamamını izleme fırsatı bulmuş olsaydı, yeniden yapma –eğer yaparsam tabii– farklı yaklaşırdım."

"Geçmişteki bir zamanı kopyalayamazsın, özellikle de kayıp bir zamanı, değil mi?"

"Belirli bir zamanı kopyalamak falan değil bu. Bir film – herhangi bir film, başarısız olmuş bir tanesi bile– izlemeyi tercih etmiş seyirciyle kurulan bir iletişimdir. Bu film de ancak ve ancak sinema ve korku diliyle aktarılabilecek duygusal gerçekleri iletecek. Doğru düzgün yapabilirsek, film bizimle, otuz sene önce konuşacağı gibi konuşacak. Hatta bundan otuz sene sonra da aynı şekilde konuşacak, tabii hâlâ hayattaysak ve harabeye dönmüş binaların duvarlarına filmler yansıtıyorsak."

O konuşurken öne eğiliyorum, çekimine kapılıyorum ve dirseklerimi masaya, yumruklarımı da çeneme dayıyorum. Söyledikleri gösterişçi zırvalıklardan ibaret ve buna bayıldım. Gösterişçi olması, doğru olmadığı anlamına gelmez veya benim doğru olmasını istemediğim anlamına. Arkama yaslandım, "Bir *slasher* filmi için fazla kuvvetli laflar," dedim.

Marlee suyundan bir yudum alıyor ve şöyle karşılık veriyor: "Prodüktör George da tam olarak böyle söyledi."

"Ha siktir ya, geri alıyorum o zaman. Geri alıyorum!"

Gülüyor ve "Alsan iyi olur," diyor. Şimdi eğilip masaya dayanma sırası onda. Avuçlarını cam yüzeye bastırıyor, örümcek bacaklarına benzeyen parmaklarını açıp esnetiyor. "Sormamın mahsuru yoksa, bunlar senin için zor oluyor mu? Öyle olmalı."

Ukalalık edip ne demek istediğini anlamamış gibi yapabiliyim. Ama o bunu hak etmiyor. En azından şimdilik.

"Bir zamanlar olduğu kadar zor değil."

"Böyle diyorsun ama sete çıktığında ne olacak?"

“Şu an için her şey tamamen soyut bir kavramdan ibaret. Bu soruya iş gerçeğe dönene kadar cevap verebilir miyim, bilmiyorum.”

“Tamamen dürüst olmak gerekirse...” Duraksayıp sırtıtıyor.

“İşte geliyor,” diyorum.

“Ben *Korku Filmi*’ne ve özellikle Valentina Rojas’a epey kafayı takmıştım ama seninle çalışma fikrini kafamda oturtmakta zorlanıyorum.”

“Anlıyorum. Gerçekten. Gerçi beni evine davet eden de sensin. İstersen sana kapına kadar eşlik edebilirim.”

“Aslında ön kapıdan geçmedin.”

“Mecazi konuşuyorum.”

“Tabii.”

“Sana ne diyebilirim, bilmiyorum. Ben de benimle çalışmakta zorlanıyorum.”

Marlee karşılık vermiyor. Yavaşça masanın üzerine eğilmiş vaziyetini değiştiriyor ve buyurgan bir oturma pozisyonuna geçiyor. Ne düşündüğünü anlamıyorum. Veya belki de anlıyorumdur. Berbat bir insan olduğumu ve benimle çalışmanın kendisini berbatlığım ile kirletebileceğini ama bu filmi yapmanın da buna değeceğini ve bu alışverişin, bu berbatlık takasının, filmin istediği gibi olması için elzem olduğunu düşünüyor.

“Çekimler başladığında,” diye ekliyorum, “tepende dikilip günlük sahneler hakkında notlarımı falan paylaşmam. Sette ne kadar sık veya ne kadar az bulunacağım sana kalmış.”

“Stüdyoya yaptığım sunumun bir parçası da, ki sanırım onları ikna eden de bu oldu, filmde senin de yer alacak olman.”

“Ne?” diyorum şaşkınlıkla. Beynim içeri doğru patlarken otuz yıl eriyip gidiyor. Providence’te, Valentina ve Cleo’yla oturduğum masaya dönüyorum ve onlar da benden Siska Çocuk olmamı istiyorlar tekrar. Hayır diyemem, öyle bir hakkım yok, seçme şansım falan yok, seçim sadece bir illüzyon. O masadan hiç kalkmadım ve o zamandan beri olup biten her şey

de bir rüyadan ibaret; henüz bitmemiş bir rüya ve hayal edebileceğim en korkunç şey de rüyanın hiç bitmeyecek olması.

Marlee, “Bunu böyle pat diye söylediğim için üzgünüm ama prodüktörler ve yöneticiler devralmadan önce yüz yüze belirtmek istedim,” diyor.

Gözlerimi kırıştıyorum, olduğum yerde kıpırdanıp duruyorum ve bir elimi saçımdan geçirip fırça gibi sakalımı sıvazlıyorum. “Vay canına. Pekâlâ. Evet. Sanırım anlıyorum. Karson’ın babasını oynayacağım herhalde, değil mi? Sesim yeterince sert mi emin değilim gerçi. Senin de bildiğin gibi, ilk çekimlerde pek kullanmamıştım.”

“Hayır. Kendi rolünü yeniden canlandıracaksın. Veya bir kısmını.”

İÇ. SINIF. DEVAMI.

Sıska Çocuk, yüzünde maskeyle her yöne döner; hâlâ sandalyede sıkış tıkış oturan, kasılıp seğiren, kapa-na kısılmış bir böcek, bir peygamberdevesi misali. Yükselen nefes alıp verme hızını duyarız.

Karson ve Valentina, Sıska Çocuk'un önünde çömelirler. Bağcıklarını çözdükleri spor ayakkabılarını çıkarırlar, sonra da çoraplarını. Sonra ayağa kalkarlar, her biri Sıska Çocuk'un bir koluna girip sıradan kalkmasına nazikçe yardım eder.

Sonra Sıska Çocuk ayağa kalkar ama dimdik değil. Kambur durur, kaçıp gitmeye hazır gibidir.

Cleo kesekâğıdından MAKAS çıkarır ve Karson'a verir.

Karson, Sıska Çocuk'un tişörtünün alt kısmını yavaşça tutar, kumaşı gaga gibi açılmış makas bıçaklarının arasına getirir. Keser, yukarı doğru bir yol oyar, Sıska Çocuk'un göğsünün üzerinden boynuna doğru ilerler.

Karson keserken Valentina da tişörtü tutup yırtar ama yaka kısmı inatçıdır, makasa kolayca boyun eğmez.

Sıska Çocuk boynunu yukarı, tavana doğru kaldırır, boğazını ve maskenin alt kısmını gözler önüne serer.

Makas bıçağının alttaki kör kısmı Sıska Çocuk'un boynuna bastırır.

Karson elini iyice sıkar, bıçakları birbirine bastır-

maya çalışmanın eforuyla titrer eli, sonunda ani bir KIRT sesiyle makas yakayı keser.

Sıska ocuk bir elini boynuna bastırır, sonra yüzünün önünde tutar; kan var mı diye kontrol ediyordur. Tekrar tekrar yapar bunu, görmediğı Şeye inanmıyormuş gibi.

Üç genç, Sıska ocuk'un pantolonuna işaret edip hafifçe vururlar.

Sıska ocuk ne demek istediklerini anlar. Kot pantolonunun düğmelerini açar, perde gibi düşmesine izin verir ve bir adım atarak pantolondan uzaklaşır.

Cleo onun kıyafetlerini toplayıp kesekâğdına koyar.

Karson da makası arka cebine atar.

Valentina sırayı malzeme dolabı kapısının açıklığından uzaklaştırır.

Sıska ocuk'un üzerinde sadece maske ve eski püskü iç çamaşırı vardır; tek düğmeli, lacivert bir BAKSIR. Kollarıyla ne yapacağını bilemez. Sarkan ellerini dönüşümlü olarak kasığının önünde kavuşturur ve kollarıyla tüysüz, derisi diken diken olmuş, sivilceli göğsünü kapatır. Üzerinde kıyafet olmayınca daha da sıska, bir deri bir kemik görünür. Kaburgaları ve köprücükkemikleri fazla belirgindir. Sivri omuzları gevşek, boşta durur.

Üç genç, Sıska ocuk'un etrafında daire oluşturup ona yaklaşırlar, ellerini onun düşük omuzlarına yerleştirir ve onu malzeme dolabına bakacak Şekilde döndürürler.

Sıska ocuk'un kambur postüründe savunmacı bir duruş vardır. Omurgasındaki çıkıntılar, dinazor sırtı gibi çentik entiktir.

Gençler onu yavaşça malzeme dolabına doğru iterler. O hâlâ arka duvara bakarken kapıyı kapatırlar.

Gençler öylece durup dolabın kapısını izlerler.

Sıska Çocuk'un eli ahşabı eşeler, vurur, üzerinde kayar; ta ki kapı kulpu TAKIRDAYANA, sonra da yavaşça çevrilene kadar. Kapı gıcırdayarak aralanır.

Valentina iki eliyle sertçe ittirip kapıyı kapatır.

Tekrar kapıyı izlerler. Saniyeler ağır ağır geçer. Kapı kapalı kalır.

Sıska Çocuk orada saklıyken, gençler sınıftan çıkıp giderler.

Bizse sınıfta kalırız, oda ve karatahta geniş planda çekilir.

Valentina ve Cleo, öğretmenler hakkında konuşma rutinlerine yeniden başlarlar ve biz onları artık duyamayana kadar devam ederler.

CLEO (DIŞ SES)

Bayan Horse'u hatırlıyor musun?

VALENTINA (DIŞ SES)

Tabii ki!

CLEO (D. S.)

Peki ya Bay Sharp'ı?

VALENTINA (D. S.)

Dağıttığı broşürler kâğıt kesigi yapardı hep.

CLEO (D. S.)

Lanet ödevlerimizi toplardı.

VALENTINA (D. S.)

Hiç de geri vermezdi.

Gençlerin konuşmaları duyulmayana kadar odanın karşısındaki karatahtaya bakmaya devam ederiz.

Karatahtayı okumak, Cleo'nun okuduklarını okumak isteriz. Sözcükler çok hafif bir bulanıklıkla odak dışıdır, hemen orada ama ulaşılmazdır.

Malzeme dolabının kapısı tıkırdayıp açılır ama sadece birkaç santim aralanır.

KAMERA yavaşça kapıya zum yapar ve o incecik aralıktan içeriği görmeyi bekleyemeyeceğimizi biliriz.

KARARARAK GEÇİŞ:

**Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikita>**

6

ÖNCEİ:

OTEL

Film ekibinden, Providence'in dış mahallelerindeki eski bir Howard Johnson Oteli'ne sürülen tek kişi bendim. Diğerleri, evden gelip gitmiyorlarsa, merkezdeki Biltmore'da kalıyorlardı; tozlu ve loş aydınlatmalı lüks odaları ile hayalleri olan, yetmiş yıllık, çok katlı, üst kalite bir oteldi burası. Valentina, filmde çalışan diğer herkes için gizemli kalayım diye sosyalleşmemi engellemek istemişti. Açıkladığı üzere, bir şekilde izole kalmam karakterime ve performansına odaklanmama da yardımcı olacaktı.

Çekimlerin ilk gününden önceki gece, sahneleri beş kere okudum; gençlerin terk edilmiş ilkokulun dışında toplanmasıyla bitiyordu. Tabii o zaman ne kadar ileri gideceğimizi bilmiyordum.

Elimdeki sayfalarda herhangi bir oyunculuk talimatı yoktu ama kendimi Siska Çocuk olarak hayal etmek kolaydı, ben de öyle yaptım. Kendi lise geçmişimi verdim ona. En hoş olmayan deneyimlerimi ve hatıralarımı, bir film montajı hâlinde kısaca sıraladım; okulların ve okullardaki küçük çocuk ve ergenlerin inşa etiği rasgele zalimliklerin kısa kaotik görüntüleri, DNA'ya işlemiş kişisel başarısızlıklar ve özlemler. Bu yaralar dürttüğümde hâlâ canımı yaksa da ergenliğimin o sis-

li, dumanlı kayıtsızlığı ve donukluğunu yeniden inşa etmeye daha fazla zihinsel enerji harcadım. Sanırım Siska Çocuk'u da orada buldum; tek başıma veya sıkıntıları ve sosyal katmanları bana diğer galaksiler kadar uzak ve yabancı olan kardeşlerimle tek kelime etmeden televizyon izleyerek geçirdiğim saatlerde ya da odamda yatağıma uzanmış, sararmış tavana gözlerimi dikmiş, Walkman'imin kulaklığı kafama yapışmış hâlde müzik dinlediğim anlarda ya da arka bahçede kendi kendime basketbol oynadığım, dik ve inişli çıkışlı asfaltta gidip geldiğim, birinci sınıf öğrencilerinin takımına girmeyi denemiş ve reddedilmiş, sonra da bir daha denememiş olmama rağmen basketbol hayalleri kurduğum günlerde. Her ne kadar Valentina ile Cleo'nun can sıkıntısı ve kaygının varoluşsal korkularının filmlerine yön vermesini beklediklerini düşünmesem de açılış sahnesinde sokağın ortasında yürüyen gençlerin karakterimi tamamen görmezden geldiğini görünce bunun yardımı doku-nabileceğini düşünmüştüm. Bu alelade yöntemle, o da benim içimde yaşayana kadar Siska Çocuk'un içinde yaşayabilecektim.

Senaryo okuma seanslarımı her bitirdiğimde otel odasında volta atıyordum. Bu filmin bir şey ifade etmeyeceği, sinema dünyasında ve hayatımda küçücük bir yankıdan ibaret olacağı büyük bir olasılıktı. Yine de ertesi günün kişisel bir dönüm noktası olacağına ikna olmuşum. Bunlardan kaç tanesi bize sunulur ki? Gerçekleşmeden önce, ne sıklıkta bir dönüm noktasının farkında oluruz? Hem hevesliydim hem de ödüm patlıyordu.

İki akşam sonra, Cleo bana sınıf sahnesinin sayfalarını verdi; maskeyi takıp malzeme dolabında bırakıldığım sahne. Maskenin ne kadar rahatsız edici olabileceğini de ne kadar süreliğine takmam gerekeceğini de düşünmemiştim. Bunların yerine, herkesin karşısında, özellikle de kamera karşısında tişörtümü ve pantolonumu çıkarma düşüncesi, içorganlarımın küçülerek varlığımın merkezindeki bir Büyük Çöküş partikü-

l  hâline gelmesine sebep olmuştu. Terk edilmiş olsun olmasın, bir sınıfın ortasında kıyafetlerimi çıkarmak, benim için en kötü k buslarımdan birinin gerçekleşmesi demekti.

Valentina'nın otel odasını aradım ama a madı. Bunun  zerine Cleo'yu aradım. Cevap verdi ama sesi boğuk, uzak-tan geliyordu; görece erken saate rağmen onu uyandırmışım gibi. Yine de telefonda aceleye getirmede beni. Niye aradığımı merak ederek senaryoya dair bir sorum olup olmadığını sordu. Tam olarak öyle bir şey olmadığını söyledim ve lafı dolandırarak kamera karşısında  ryan kalma konusunda rahat hissetmediğimi belirttim. " ryan" kelimesini kullanmıştım gerçekten ve kulağa çok saçma gelse de birkaç kez söyledim. Cleo, hakkını vermem gerekir, ne dediğimi de ne demediğimi de anlamıştı. Sabırlı ve nazik biriydi ama o kendine has Cleo tarzıyla ulaşılamazdı da. Duygusuz olduğunu veya söylediklerimi umursamadığını kastetmiyorum. Tam tersine önemsiyordu, belki de çok fazla. Onun ulaşılamazlığı daha ziyade vazgeçme veya teslimiyet gibi bir karşılık buluyordu; i imizden birisi ne derse desin veya ne yaparsa yapsın, sonuç –Cleo'nun net şekilde görebildiği sonuç–  nceden belirlenmiş oluyordu. Cleo rahatsız olmamı anladığını söyledi ve kıyafetsiz olmamın hikâye için çok gerekli olduğunu, aksi takdirde senaryoda böyle bir şeyin olmayacağını belirtti. Öyle bir ifade etmişti ki sanki yazarı değil de bizzat *senaryo* vücut teşhiri talep ediyordu. Ben bir şey demeyince onun da sesi en az benim kadar rahatsız olmuş gibi gelmeye başladı ve kekeleyerek birtakım sözler verip setteki hiç kimsenin g r n m m üzerine yorum-da veya yargıda bulunmayacağını, hepimizin bu konuda profesyonelce davranacağını söyledi, sonradan da vücudumun güzel olduğunu, utanacak bir şey olmadığını ve yarın benimle bu konuyu seve seve yüz yüze konuşabileceğini ekledi. Ona teşekkür ettim ama aslında daha da paniklemiştim. Zayıf a dile getirdiğim itirazımı duyunca Cleo'nun bir şeyler daha giymeme izin vereceğini ummuştum. Belki şort ve atlet? En

azından teoride, filmi bırakıp gitmekle tehdit etmek gibi bir kozum olduğunu biliyordum ve öyle bir şey yaparsam sıçarlardı. Ama bu tehdit gerçek bir olasılık değildi kesinlikle ve sanırım Valentina ile Cleo de ne olursa olsun bırakamayacağımın, bunun da rolü kabul etmemin bir başka sebebi olduğunun farkındalardı. Bunu nereden bildiklerini ise bilmiyordum. Belki yüzümden okunuyordur. Bence çoğumuz kişiliğimizi ve karakterimizi, sözsüz bir dille yüzlerimizdeki deriye kazınmış hâlde taşıyoruz; hem de apaçık. Cleo'ya zaten senaryonun geri kalanının benden gizleneceği şekilde filmde rol olmayı kabul ettiğimi ama mavi baksırdan daha fazla üryan kalmayacağıma dair garantiye ihtiyacım olduğunu söyledim. Bu kadar kolayca, bu kadar hızlıca pes edip bir de daha faza onur kırıcı durum olmasın diye yalvarmam karşısında da kendi kendime iç çektim. Cleo iç çamaşırının filmin tamamı boyunca kalacağına söz verdi ama Valentina, karakterimi daha da acınası göstereceğinden, Siska Çocuk'un baksır yerine beyaz don giymesini isteyebilirmiş. "Acınası" derken duraksamadı, ben de hattın diğer ucunda gözlerini de kırpmadığını düşünmeden edemedim. Kıyafet değişikliğini kabul etmedim ama itiraz da etmedim.

Kıyafet sorununun çözülmesi/çözülmemesi üzerine, konuşmamızın daha iyi bir noktada bitmesini umarak birkaç dakika boyunca yapmacık hoşbeş ettik. Ne kadar küçük ve kısım kısım da olsa Valentina ile bir geçmişi olan bendim; Cleo ile başvurabileceğimiz ortak bir anı yoktu.

Şimdiye kadar oyunculuğu sevip sevmediğimi sordu. "Evet," diye yanıtladım, "ama şu anda değil" der gibi.

Ben de aynısını ona sordum. "Bilmiyorum," dedi. "Daha oyunculuk yapmaya başlamadım."

Telefonu kapattıktan sonra yine odada volta attım, sonra da kıyafetlerimi çıkardım. İşe bakın ki üzerimde beyaz don vardı ve sabah bunu mu giysem diye öneride bulunarak Valentina'nın önüne geçtiğimi hayal ettim çünkü hâlihazırda

eskimiş ve sarkmıştı; çok daha az beyaz, çok daha az dar.

Banyo aynasının karşısına geçtim. Parlak ve kaba sarı ışık, kılsız göğsümde, inatçı lekelerde, yeterince gelişmemiş kaslarımda, düşük omuzlarımda parladı. İyice doğrulup kollarımı rasgele, mekanik şekilde eğip büktüm ve gövdeyi o yana bu yana çevirdim; vücudumun parçaları bana değil de başka bir bedene aitmiş gibi görünebilir diye umarak. İşe yaramadı tabii ve aynada, daha önce sayısız kez yaşadığım gibi, utançtan dolmuş gözlerimle karşılaştım. Daima gördüğüm ve diğer herkesin göreceği kişiyi görüyordum. Gerçi bu sefer tam olarak doğru olmayabilirdi bu.

Odaya dönüp sahneyi tekrar okudum. Siska Çocuk maskeyi takana kadar tişörtü ve pantolonu çıkmıyordu. Tekrar banyoya ve o merhametsiz aynanın karşısında gittim, parmaklarım gözlerimin önünde ızgara yaratacak şekilde yüzümü ellerimle kapadım ve gözlemledim, nefes alıp verdim, hayal ettim.

Eh, vücudumu yüzüm kapatılmış hâlde görmek her şeyi değiştirdi. Maskeyi takınca, geri kalanım görünürken insanlar yüzümü görmeyecekti. Kimliğimi değiştirmekten çok örtmek, perdelemek, kendimi bir boşluğa dönüştürmektir bu ama bakan kişinin yargılarıyla doldurabileceği bir boşluğa.

Maskeyle birlikte görülemez, esrarengiz, hatta belki de amansız olabilirdim.

7

ÖNCESİ:

SINIF SAHNESİ

Akşam yemeği saati geliyordu ve sahnelerim bitmişti. Otelime dönebilirdim ama günün son çekimlerini izlemek için kaldım. Kıyafetlerimi daha giymemiştim. Çekimler arasında veya mola vermemiz gerektiğinde içine saklandığım mavi, kalın bornozun altında sadece iç çamaşırım vardı. Sıska Çocuk'un orijin sahneleri olabilecek şey için o kadar çok psişik enerji toplamıştım ki sanırım içim boşalmıştı, hissizleşmişim. Fazlasıyla yıpranmış beyaz donuma kadar soyunmak, düşündüğüm kadar kötü olmamıştı. Tabii aynı zamanda en kötüsüydü de. Ama bunu kendime itiraf edecek değildim.

Valentina, filme çekilen hikâyenin gerçekliğinden alışılmadık bir kopuşla, Cleo'dan sınıftaki malzeme dolabına kapanmış Sıska Çocuk'un dublörlüğünü yapmasını istemişti. Hakkını vermek gerekir, Valentina hafif bir kapı gıcırtısı için bile fazla heyecanlı olduğumu fark etmişti.

Valentina talimatlarını bağırarak verdi: tek kelimelik, basit direktifler. "Sessizlik. Akıyor. Oyun." Taşıyıcıya kamera kurmak yerine elde sabit kamera kullanan (Valentina'nın pragmatik kararı; fazla mesaiye kalmayıp hemen çekilmesini istemişti ve bu da ekiptekilerin çoğu sendikalı olmasa da belirlenmiş sendika kurallarınca, yarın için planlanan programdan bir saat geç başlamak anlamına geliyordu) Dan, sakın sakın sınıfın girişine geldi. Beklentisel sessizliği dolduran hiçbir diya-

log olmadı ve saçma sapan bir şeyler bağırmak, film ağzıyla konuşmak için açıklayamayacağım bir dürtü duydum çünkü hikâyenin bir kısmı, küçük bir kısmı ama belki de en önemli kısmı, bensiz yaratılmıştı. Sonra, yine Valentina'nın sesi hepimizin üzerinde yükseldi: "Şimdi, Cleo." Malzeme dolabının kapı mandalı tıkırdadı, kapı gıcırdayarak birkaç santim açıldı ve içeriği bir anlık görmek için kendimi zorladım; bir şekilde orada kendimi görmekten korkuyordum.

Üçüncü çekimden sonra Valentina, "Kestik, kapıyı kontrol edin. Ve bugünlük bu kadar," dedi. Ellerini çırpmasıyla ekibin geri kalanı da kısa süreli alkışlamaya katıldı; gün sonu geleneğimizdi bu.

Cleo malzeme dolabından çıktı, poz verip kızıl saçını savurdu, çılgınca gülümsedi, elini sallayarak selam verdi ve gözlüğünün ardından göz süzdü. Dan de bunu filme alıyormuş gibi yapıp, "Yürü be!" diye bağırdı, karşılığında da ekibin takdir dolu kahkahalarını kazandı. Küçük ekip ayrılıp toplanmaya başlarken, şimdi senaryo süpervizörü rolüne bürünmüş Cleo, Dan'le kafa kafaya verdi ki o da görüntü yönetmeni şapkasını takmıştı; Cleo büyük, yeşil deftere not alıyordu.

Ben de bornozun altında giyindim (bir akrobat görse etkilendirirdi). Karakterine adını veren oyuncu ve baş makyaj/efekt sanatçısı Karson, bornozu alıp "*cehennemden gelen dalgalı gardırop askısı*"na astı; ekipten biri, elde yazılmış bir pankartla böyle isimlendirmişti. Karson'ı henüz pek çözememiştim. Valentina ve Cleo'yla aynı liseye gitmiş ama onlardan birkaç yaş büyüktü. İki yıllık radyoloji önlisans mezunuydu ve bu filmden önce Providence Performans Sanatları Merkezi'nde sahne görevlisi olarak çalışmıştı. Çekimlerden önce Valentina, Cleo ve Karson'ın yakın arkadaş olup olmadıkları benim için net değildi ama öyle olduklarını varsaymışım. Karson'ın Mel –Melanie'nin kısaltması– diye bir makyaj/efekt asistanı veya iş arkadaşı vardı. Karson'ın kuzeniydi Mel ve yerel düğünlerde saç makyaj yapıyordu. Gürültülü bir kızdı ve setin havası fazla ciddi, fazla karanlık oldu-

ğunda gerekli kahkahalar sunardı bize ve makyaj sandalyesinde oyuncular üzerinde çalışırken sık sık sülalesiyle ilgili spekülâ-tif dedikodular paylaşırdı. Sahneler arasında, Valentina ve Cleo Dan'le senaryo ve görsel taslaklar üzerine fikir alışverişinde bu-lunurken, Karson Mel'le takılırdı. Sanırım Valentina ona, benim ve karakterimin izole kalması için benimle ahbaplık etme izni olmadığını söylemişti. Setteki ilk günümüzde verilen talimatlar üzerine, Karson onunla benim birbirimizi sonraki çekimlerde, sabah saatlerini makyaj ve prostetikler için oturarak geçirdiğim-de tanıyacağımızı söylemişti. Prostetikler benim için yeni bir şeydi. Bununla birlikte, söz konusu sabahlar geldiğinde, o va-dedilmiş birbirini tanıma sohbetleri gerçekleşmedi. Gözlerimin içine bakamayarak, kendi gözlerini de uzun ve düz perçeminin ardına saklayarak, Karson önceki gün olanlardan dolayı özür diledi. Özür dilemesine gerek olmadığını, kendisinin karakteri olmadığını söyledim, bunun üzerine de bana yapmak üzere olduğu şey için özür diledi. Bir şaka, bizim şakamız olana ka-dar devam ettirdik bu rutini ama hiç olmadı. Karson ben varken huzursuz, somurtkan ve ciddi kalmaya devam etti. Metot oyun-culuğu yapıp yapmadığını, tam zamanlı olarak filmdeki Karson olup olmadığını merak etmişim. Neden olmasın sonuçta, değil mi? Belki de tercihi bu yöndeydi. Belki Valentina ona, kendi ka-rakterini nasıl oynaması gerektiğine dair kuralcı direktifler ver-mişti. Belki Karson kimse o oluyordu sadece. Belki de rol yap-mıyordu; Cleo'nun oyunculuk yapmadığına dair şaka yapması gibi. Karakter ismi olarak kendi gerçek isimlerini kullanıyorlar-dı çünkü kendilerinin bir tür gerçek versiyonunu oynuyor veya sergiliyorlardı; en kötü versiyonları olsa da.

Valentina beni dirseğimden çekip karatahtanın oraya, sını-fın sessiz bir köşesine götürdü. Her çekim gününün sonunda buluşup işlerin benim açımdan nasıl gittiğini konuşacağımızı ve sonrasında onun bana ertesi günün sahnelerini resmi ola-rak sunacağını kararlaştırmıştık.

Valentina gülüp başını iki yana salladı.

“Ne oldu?” dedim ama ben de gergin gergin gülüyordum.

GülüŖü, bilgiç bir sırıtıŖa döndü. “*Tuhaf Herif* resmen Sıska Çocuk oldu artık. Bunu yaptığımıza hem inanamıyorum hem de inanabiliyorum.”

“Tamamen senin hatan,” dedim. “Alman ekspresyonizmi ne zaman devreye girdi?”

“Cesare olduğunu anlamadın mı hâlâ?”

Dr. Caligari’nin Muayenehanesi filmindeki bir karaktere gönderme yaptığını anlayana kadar gözlerimi kırpıştırıp bön bön bak-tım. “Ah, doğru ya. Bu da seni Dr. Caligari mi yapıyor o zaman?”

“O filmi hatırlamayacaksın sandım ve sana yumruk atmak üzereydim. Bugün harikaydın. Gerçekten.”

“Kıyafetlerimi çıkarıp maske taktım. Büyütülecek bir Ŗey yok.”

“Kes Ŗunu ve iltifatı kabul et.”

“Pekâlâ, ediyorum. TeŖekkürler. Bu biraz, Ŗey, epey iyi hissettirdi. Belki de bu işi becerebilirim.”

“Bugün büyük bir gündü. Unutma. Unutma ki yarın, ertesi gün ve ertesi hafta kendine bunu becerebileceğini hatırlatabilesin. Çünkü ilerleyen günler giderecek zorlaŖacak ve muhtemelen Ŗimdiki kadar eğlenceli olmayacak.”

“Maskeli ve neredeyse çıplak olmak tam olarak eğlence anlayışım sayılmaz.” Valentina bir kaŖını kaldırdı. Kızarıp aceleyle ekledim: “Diğer herkesin de bana bakınca aynı Ŗekilde hissettiğine eminim.”

Kendimle dalga geçmeme kulak asmayıp diğer gençlerin evlerindeki sahnelerini çekecekleri için yarın ve muhtemelen öbür gün de izinli olduğumu söyledi. İzleyip izleyemeyeceğimi sordum, kabul etti ve Karson’dan program ile mekân haritalarını istememi söyledi. Ya yarın geceye ya da ertesi geceye kadar bana yeni senaryo vermeyeceğini de ekledi. Önümüzdeki birkaç gün boyunca gelecek sahnelerim üzerine kafa patlatmamı istemiyordu. Sahnelerin ritminin bir önceki geceden gelmesini istiyordu.

Bu sırada Cleo sahneleri Dan’le konuşmayı bitirmiş, Valentina’nın yanına gelmişti. “Böldüğüm için kusura bakma-

yın ama Dan yine her şeyi toplayıp tekrar kurulum yapmak zorunda kalmayalım diye sınıf sahnelerini peş peşe çekmeyi düşünmemiz konusunda ısrar ediyor.”

“Sen de hayır dedin, değil mi?”

“Evet.”

Cleo’yla hızlıca birbirimize baş selamı verdik ve performanslarımıza iltifat ettik.

“Hey, hazır ikinizi de yakalamışken,” dedim. “Bugünkü sahne biraz kafamı karıştırdı. Bir korku filmi için maske takacağımı söylediğinizde hayal ettiğim şey bu değildi. Bu filmin kötü adamı değil miyim ben? Öyle olacağımı sanmıştım.”

Valentina sırtı, “Belki,” diye karşılık verdi.

Cleo da, “Nihayetinde hepimiz birilerinin kötü adamıyız,” dedi.

Bunun üzerine Valentina’nın, “Öyle derinsin ki Cleo,” demesi, aralarında kısa süreli gidip gelen kesik kesik bir diyalogu tetikledi.

“Tıpkı bir nehir gibi.”

“Veya göl.”

“Hayır, nehir.”

“Nehirlerin çoğu sığ olur.”

“Hepsi değil.”

“Neden okyanus değil peki?”

“Çok derin o.”

“Fiyort olmaz mı?”

Tam olarak araya girdim sayılmaz ama bir şey demeseydim bütün gece böyle devam edebilirlerdi. “Hey, ıı, aklıma ne geldi. Sizce bu gece burada kalabilir miyim, sınıfta? Senaryoda sonra ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok ama tahminimce Siska Çocuk’u okulda bırakacaklar.” Duraksayıp birinin bir şey demesini bekledim. İkisi de demedi. “Neyse işte, evet, istediğiniz gibi daha fazla ‘karaktere girme’ şeyi yani, belki başka kimse yokken birkaç saat bile olsa burada kalırsam o kafaya daha rahat girerim. Çıkarken kilitlerim etrafı. Sorun olmaz.” Okulun girişleri ve sınıf kapılarında zincirli asma kilit vardı.

Valentina ile Cleo, bir karşılık vermeden önce bakıştılar.

Valentina, “Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedi. “Sıkı çalıştığını biliyoruz.”

Cleo da, “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,” dedi. Sanki birinin bize kulak misafiri olmasından korkuyormuş gibi etrafa bakındı.

Sadece birkaç saatliğine bile kalırsam, buralı çocukların zorla içeri girmeye kalkmasını engelleyebileceğime dair bir şeyler geveledim; dışarı park etmiş arabamı görürlerdi ve buradaki ışık da dikkatlerini çekebilirdi sonuçta.

Valentina, “Işık olmayacak ki,” dedi. “Jeneratörü bütün gece çalıştırmayı karşılayamayız.”

“Doğru. El feneri falan demek istemiştin zaten.”

Cleo, “Burada tek başına kalmaktan korkmayacak mısın?” diye sordu. “Ben olsam ödüm patlardı. İmkânı yok kalamam.”

“Buraya girip maske bulan kız mı söylüyor bunu?”

“Aynen ya!” diye bağırarak Cleo kollarını iki yana açtı.

“Ah, inan bana,” dedim, “Olur da korkarsam hemen çıkar giderim; muhtemelen on dakika sonra yani. Bakın, sanırım bunu yapmaya, denemeye ihtiyacım var. Gerçekten.”

Valentina omuzlarını silkti, “Bana uyar,” dedi. “Cesare muayenehanesinde biraz vakit geçirmek istiyor.”

“Cesare de kim?” diye soru Cleo ve bu bir başka aralıksız iki kadın hicvini tetikledi.

“Dostum, git biraz film izle.”

“Ben eşek yüküyle film izliyorum.”

“Biraz eski film izle o zaman.”

“Eski film de izliyorum zaten.”

“70’lerin o filmleri sayılmaz.”

“Gayet de sayılır.”

“Siyah beyaz filmler izle.”

“İzliyorum! Genç Frankenstein.”

“O sayılmaz.”

“Sapık, Yaşayan Ölülerin Gecesi, Kara Gölün Canavarı...”

Cleo film üstüne film saymaya devam ederken yürüyüp uzaklaştılar ve beni karatahtanın yanında bir başıma bıraktılar.

İÇ. CLEO'NUN EVİ, YATAK ODASI. GECE.

Farklı bir karanlık oda.

Cleo duvardaki düğmeye basar, loş bir TAVAN LAMBASI titreşerek yanar, belki de Frankenstein'ın laboratuvarındaki kıvılcım saçan elektrik arklarını andırmaktadır.

Odasında tur atar, yatağının iki tarafındaki komodinlerde duran ABAJURLARI ve bir köşedeki LAMBADERİ açar.

Odası küçük ve genel olarak düzenlidir; daha doğrusu, “ergen düzenliliğinde”. En azından yatağı topludur.

Bir PENCERENİN altında küçük bir ahşap MASA vardır. Masanın üzerine saçılmış küçük KAVANOZLARDA boyalar, fırçalar ve insan KAFASINA benzeyen şey de dahil olmak üzere çeşitli materyaller vardır. Odayı doyumsuzca tarayışımızda, masayı ve kafayı kısa bir anlığına görürüz.

Belki de duvarlardaki POSTER kalabalığı dikkatimizi dağıttığından, kafayı sadece subliminal olarak görürüz. Posterlerin hepsi boştur; beyaz ve boş dikdörtgenler.

Cloe, dolap kapısının arkasındaki en büyük posterin alt kısmındaki raptiyeleri söker. Alt kısmını yukarı çevirerek posterin diğer tarafındaki baskıyı ortaya çıkarır.

Cleo, *Teksas Katliamı* filmlerinden birinin posterindeki ters Leatherface fotoğrafını inceler. Cleo'nun yüzünde odaklanmış, ciddi ama esrarengiz bir ifade

vardır. Ne düşündüğünü anlayamayız. Ne düşündüğünü asla anlayamayız. Zihni –tıpkı diğer herkesin zihinleri gibi– ters çevrilmiş bir posterdir.

Odasındaki diğer posterlerin de korku filmi posterleri olduğunu varsayınız. Onları baskıcı, aşırı korumacı ebeveyninden saklıyor olmalıdır.

Dikkat: Belki de posterlerin ters çevrilmelerinin daha karmaşık bir sebebi vardır. Belki de Cleo, gizli posterlerdeki filmlerin çoğunu sevmiyordur. Hatta, çoğunun berbat filmler olduğunu düşünüyordur. Berbat filmler öngörülebilir olup belirli bir örüntüyü takip eder ve güvende olmayan Cleo'nun bir şekilde güvende hissetmesine yol açıyorlar. Korku filmlerininse bize tam tersini hissettirmesi gerekir, değil mi? Yine de Cleo izleyebildiği kadar izliyor tüm korku filmlerini, hem de tekrar tekrar ve posterlerini satın alıp onlara gözlerini dikerek bakıyor öylece; ta ki onları daha sonra, canı istediği zaman incelemek için ters çevirene kadar. Umudu, onu değiştirmek istediğini bilmediği şekilde değiştirecek bir film bulmak.

Yatak odasının kapısı TIKLATILIR.

Cleo posterini eski hâline getirip kapıya cevap verir.

CLEO

Evet?

Kapı kapalı kalır. Cleo yatağına atar kendisini.

ANNE (D.S.)

Bir şeyler yedin mi?

CLEO

Birazdan yiyeceğim.

ANNE (D.S.)

Arkadaşının annesi aradı
şimdi. Oğlu burada mıy-
mış diye soruyor.

SAHNE GEÇİŞİ:

İÇ. KARSON'IN EVİ, MUTFAK. GECE.

KARSON

(sanki Cleo'nun annesi-
ne cevap verirmiş gibi)
Burada değil.

Mutfak küçüktür, toprak tonları hâkimdir.

Karson MUTFAK MASASINDADIR; akşam yeme-
ğinden kalma tavuk, pilav ve mısır yiyip uzun bir
bardaktan çikolatalı süt içer. KAPI ARALIĞINA sırtı
dönük oturur; evinin geri kalanına açılan bir portal-
dır orası.

Karson'ı BABASININ arkasından görürüz; adam
belli belirsiz, bulanık görünür. Bu açıdan Karson ufa-
cıktır, küçük bir çocuktur, babası ise kolları kalın,
geniş omuzlu bir adamdır. Tüm babalar gibi iriyarı
ve ürkütücüdür. Belki Karson'ın babasının ekstra ür-
kütücü olduğunu düşünürüz; evinin labirentinde kol
gezen bir minotor olduğunu.

BABA

Yapma ya! Anladık o ka-
darını. Ama daha önce
onunla değil miydin?

SAHNE GEÇİŞİ:

İÇ. VALENTINA’NIN EVİ, OTURMA ODASI. GECE.

VALENTINA

Okuldan sonra görmedim
onu, anne.

Valentina bir DEFTERE bir şeyler yazmaktadır ve cevap verirken başını kaldırıp bakmaz. Yerde, yüzüstü uzanmaktadır, başını ve gövdesini dirsekleriyle destekler. Karşısında ve etrafında, Rorschach testi gibi saçılmış DERS KİTAPLARI ve ÖDEVLER vardır.

Oturma odası kocamandır, mağaraları andırır, evin geri kalanı gibi. Valentina’nın üzerine uzandığı KİLİM, bir parke denizindeki filika olabilir gayet.

VALENTINA’NIN ANNESİ (D.S.)

Ah. Umarım iyidir.

SAHNE GEÇİŞİ:

****EKRAN, ÜÇ GENCİN EV ORTAMINI AYNI ANDA
GÖSTERECEK ŞEKİLDE BÖLÜNÜR****

CLEO

Ben de öyle umuyorum.

KARSON

Ben de öyle umuyorum.

VALENTINA

Ben de öyle umuyorum.

KAMERA üç gence odaklanır.

ANNE (D.S.)

Eminim iyidir.

BABA (D.S.)

Eminim iyidir.

VALENTINA'NIN ANNESİ (D.S.)

Eminim iyidir.

Hangisine bakacağımızı, en iyi hangisinin yalan söylediğini, hangisinin yüzündeki bakışın açık açık hiçbir şeyin iyi olmayacağını belli ettiğini, hangisinin doğruyu söylemek için kıvranıyor olabileceğini anlamayız. Hangi ebeveynin hangisine inanacağını bilemeyiz. Hangisinin planlandıkları şeye en sadık olanı, hangisinin en pişman olanı, hangisinin en korkanları, hangisinin de en utananları olduğunu bilemeyiz.

SAHNE GEÇİŞİ:

İÇ. CLEO'NUN EVİ, YATAK ODASI. DEVAMI.

Cleo yüzüne bir YASTIK bastırır.

ANNE (D.S.)

Baban tenis hocanla konuşup konuşmadığını soruyor.

CLEO

Hayır, anne. Konuşmayacağım da. Lütfen babama "bıraktım" demenin ne anlama geldiğini açıkla.

ANNE (D.S.)

Hocanla yarın konuşa-
cağını söylemek istedin,
değil mi?

Cleo cevap vermez, kapıya hareket çeker.

ANNE (D.S. DEVAM.)

Dalga geçiyorum. Lütfen
bir şeyler yemeyi unut-
ma.

SAHNE GEÇİŞİ:

İÇ. KARSON'IN EVİ, MUTFAK. DEVAMI.

BABA (D.S.)

Ararsa, annene bahsetme
bunlardan. Kafayı yer ve
sana şimdi olduğundan
daha fazla bebek muame-
lesi yapar. (bu pek komik
olmasa da güler ve gülü-
şü boğa homurtusu gibi,
bir tehdit gibidir)

KARSON

(karşı koymaya kalkan
bir sesle)

Yani onu şimdi arayamaz
mıyım?

BABA (D.S.)

Ben olsam aramazdım.

Babasının formu hâlâ biraz bulanıktır, belli belirsiz bir kişidir; bir babanın, kendisini sevmeyen ve hiç sevmeyecek bir oğula yönelik tehlikeli hayal kırıklığının tezahürü. Babasının kendisini bir erkeklik timsali olarak görmesinden kaynaklanmaz bu, aksine, o erkeklik timsali tarafından yanıltılmış, serseme dönmüştür; her ne kadar oğluna bunu aşılamanın hayallerini kursa da.

Babanın bulanık formu kapı aralığından uzaklaşır. Ayak sesleri ağırdır, sağlamdır.

Karson sertçe, bitkin hâlde masadan kalkar. Bazı tuzaklar kurulmuştur ve o tetikleyici kabloyu göremez. Yarısı dolu tabağını çöpe döker. Atılmış yemek kanıtını da bir parça kâğıt havluyla örter.

SAHNE GEÇİŞİ:

**İÇ. VALENTINA'NIN EVİ, OTURMA ODASI.
DEVAMI.**

V. ANNE (D.S.)

Denemeni istediğim birkaç parça kıyafet aldım sana.

VALENTINA

Anne...

V. ANNE (D.S.)

Çok güzeller bak. Seversin bence. *Bir de siyah ve gri dışındaki renklerden hepsi.*

Bu, Valentina'nın milyonlarca kez yaşadığı bir konuşmadır. Annesi, zalimlik ile iyi niyet arasında gidip gelen akıl almaz bir motivasyonla onu teşvik ediyor. Valentina'nın diğer sınıf arkadaşları gibi giyinmesini istediğini sesli şekilde belirtme fırsatını asla kaçırmıyor.

VALENTINA

O zaman nefret edeceğim
hepsinden demektir.

SAHNE GEÇİŞİ:

İÇ. CLEO'NUN EVİ, YATAK ODASI. DEVAMI.

Cleo, içinde Siska Çocuk'un kıyafetleri olan kesekâğıdını taşıyarak masasına gider.

Şimdi masanın üzerindeki sanat-zanaat keşme-keşini daha iyi görebilir/inceleleyebiliriz: maskenin renklerinde kurumuş BOYA karışımıyla dolu bir ressam PALETİ, MAKYAJ MALZEMESİ tüpleri, biçimsiz LATEKS parçaları (boyanmış ve boyanmamış), maske onları dökmüş gibi duran dağınık pullar, yaprak yaprak POLAROID FOTOĞRAF ve boynunun üzerine oturtulmuş yeşil bir strafor KAFA.

Cleo fotoğraflardan birini alır:

Üç arkadaşı, dışarıda, bir devin bacağı gibi duran geniş gövdeli uzun bir ağacın altında. Gençler aptal pozlarda donmuş. Siska Çocuk tabanca işareti yaptığı ellerini kameraya doğrultmuş, üzerinde de ters bir kapüşonlu var. Yüzü, kapüşonun içinde kaybolmuş.

Cleo, raptiyeyle fotoğrafı kafaya tutturur.

Masasının çekmecesini açıp bir kutu KİBRİT alır.

Yine kesekâğıdıyla çıkar odasından.

Tenha odada kalırız. Gençlerin hepsinin odaları tenhadır, ıssızdır.

Tavan lambası titreşerek yanıp söner.

SAHNE GEÇİŞİ:

İÇ. KARSON'IN EVİ, GİRİŞ KAT. DEVAMI.

Evinin giriş katında dolanan Karson'ı arkadan takip ederiz. Tüm ışıklar kapalıdır.

Sola veya sağa dönme kararları rasgele gibidir ama aynı zamanda, yürüyüşünün hızında (yavaş, düzenli) bir tereddüt veya değişim yoktur.

Takip etmeye devam ederiz.

Evi bu kadar büyük olamaz.

Yanından geçtiğimiz bazı odaların, Karson'ın önceden geçtikleriyle aynı olduğunu fark etmeye başlarız ama bu odaların görünüp tekrar belirme düzenleri uzamsal algı yaratmaz.

BABA (D.S.)

(sesi uzaktan, korkutucu gelir)

Karson?

KARSON

(aşına, orta karar bir sesle cevap verir)

Erken yatacağım.

Dolaşıp labirentte kaybolurken, minotor da ulurcasına onun ismini söylerken Karson'ı takip etmeye devam ederiz.

SAHNE GEÇİŞİ:

İÇ. VALENTINA’NIN EVİ, OTURMA ODASI. DEVAMI.

Valentina hâlâ yerededir, defterine bir şeyler yazıyordu.

Ekran dışı, annesi kendi kendine mırıldanarak bir hışımla oturma odasından çıkar.

Annesiyle çıkmayız biz. Kadının boş bıraktığı, havada süzülen açıda kalır, Valentina’ya yukarıdan bakarız; annesinin hayaletiymişiz gibi.

Yavaşça aşağıya yaklaşır, Valentina’nın defterini görebiliriz. Maskeli Sıska Çocuk’un kabaca ama net bir karakalem çizimini yapmıştır. Sıska Çocuk çömelip büzülmüş pozisyonda, bir odanın köşesinde sıkış tıkiş oturmaktadır. Tehditkâr, “canavar seni yakalamak için bekliyor” tarzında değil. Uzun kollarıyla dizlerini sarmış, bacaklarını bedenine bastırmaktadır.

Bağlamdan dolayı bu çizimi anlar/yorumlarız. Sıska Çocuk’un nerede olduğunu ve ne yaşadığını biliriz.

Ancak bakış açımızdan dolayı, çizim terstir ve öyle olmadığını bilmesek, Sıska Çocuk’un havada süzülerek bir tavanın köşesine tünediğini sanabiliriz; ipinden kurtulmuş, kayıp bir balon gibi.

SAHNE GEÇİŞİ:

İÇ. CLEO’NUN EVİ, YATAK ODASI. DEVAMI.

Odası boştur ama hareketsiz değildir. Tavandaki lamba yanıp söner, yanıp söner ve kapanır.

Odadaki ışık kararınca, öylece masadaki maskeye ve arkasındaki pencereye bakarız.

Dışarıda, pencerenin ötesinde ve aşağısında, boğuk bir VINLAMA vardır. Küçük bir ateşin turuncu ışığı parlar, sonra hafif bir parıltıya döner.

SAHNE GEÇİŞİ:

İÇ. TERK EDİLMİŞ OKUL, SINIF. GECE.

Solumuzdaki pencerelerden ayışığı içeri süzölür, karatahtaya zayıf ve sarı, kaplan çizgilerini andıran şerit şerit huzmeler düşer.

KAMERA daha önceki yavaş hareketini tekrarlayarak odada ilerler, malzeme dolabının kapısına gider ve gaddar bakışını incecik aralığa odaklar.

Sıska Çocuk malzeme dolabındadır. Gitmeye cesaret etmemiştir. O an için bizim yerimizi alır; tıpkı onun gibi, bu şey artık her neyse, kurallarına uyar, itaat ederiz.

Maskeyi çıkarıp çıkarmadığını merak ederiz. Valentina'nın çizimindeki gibi kollarıyla bacaklarını sarmış vaziyette mi oturmaktadır? Uyuyor ve rüya görüyor mudur? Uyanık ve rüya görüyor mudur? Ne düşünüyordur?

Ne düşündüğünü bilemeyiz. Hiç kimsenin ne düşündüğünü bilemeyiz, bize söylediklerinde bile.

KARARARAK GEÇİŞ:

8

ÖNCESİ:

YATIYA KALMA

Çeşitli ışıklandırma ekipmanı ve kablolar süt kasalarına konulup sınıfın arka duvarına, kapının yanına yığılmıştı. Maske, tekerlekli gardıropla beraber kaldırılıp Dan'in kamyonetine yüklenmişti.

O sınıfta kalan son kişi olduğumda, anında kendimi aptal gibi hissettim ama diğerlerinin arkasından doğruca etrafı kilitleyip çıkarsam daha da aptallık etmiş olacağımdan korktum. Sınıfın pencereleri, çatlak kaldırımdan döndürülmüş otoparka bakıyordu ve arabaların, yorgunluktan ve başlarındaki işten bitkin düşmüş şoförleriyle birer birer gidip benim külüstürü bir başına bırakmalarını izledim. Eski hurda yığını, olası gece kâşiflerinin hiçbirini korkutup kaçırarak değildi. Terk edilmiş bir araba olduğunu düşünürlerdi.

Sınıfın içi sıcak, hava da aşırı nemliydi. Ayaklarımı sürüyerek dolanmaya başladım. Zemin ağırlığının altında gıcırdarken, el fenerimin tozlu ışığını takip ederek niçin burada kaldığıma dair bir sebep aradım. Kim olduğumu sandığımı sorguladım. Gerçek bir aktör mü sanmıştım kendimi? O kadar değerli miydim? Burada kalma talebim anlık bir dürtü kontrolü eksikliğiydi ve yaşıma göre o kadar klişe bir şeydi ki tekrar utandım. Bana okulda yatıya kalmamın nasıl geçtiğini sorduk-

larında, bundan tamamen dürüstçe bahsedeceğime dair söz verdim kendime. Valentina'nın bundan ilgisizce, bu artık her neyse, benim yatıya kalmam olarak bahsettiğini şimdiden duyabiliyordum.

Cleo'nun maskeyi bulurken gördüğünü söylediği izleri aradım yerde. Hikâyesine inanmamıştım ama inanmak istiyordum. Sonunda malzeme dolabına gittim; açık bırakılmıştı. El feneri, arka duvardaki çizik ve oyuk silsilesini aydınlattı. Daha önce de burada mıydı bunlar? Fark etmemiştim. İzleri film için Valentina mı yapmıştı? Veya Cleo mu? Bu izlerin, Cleo'nun yerde, maskenin altında bulduğunu iddia ettiği izlerin taklidi mi olması gerekiyordu? (Çekimlerin o noktasında, maskenin bulunması veya yapılmasıyla ilgili bir sahne olmayacağını bilmiyordum.)

Üçüncü sınıfta bir vekil öğretmenimiz olmuştu ve bize şöyle bir resim ödevi vermişti: Siyah bir boya kalemle boş bir sayfanın her yerini rasgele karalayacaktık. Bunu bitirdiğimizde de sayfayı boyayacak, boşlukları ve gelişigüzel çizgilerin aralarını istediğimiz gibi renklendirecektik. Şekillerden ve renklerden soyut bir patlama istemişti. Ayrıca bitirdiğimizde, yarattığımız o desensiz karmaşadan doğan gizli bir resim görebileceğini, hatta bizim görmemizi de sağlayabileceğini iddia etmişti. Bu ödevi nihai bir meydan okuma olarak görmüş ve çiziktirip karalamış, boyamış ve radyo paraziti gibi tamamen anlaşılmaz bir şey yaptığımı düşünmüştüm. Kâğıdımı ona götürdüğümde, öğretmen gözlerini kısarak bakmış, uzun uzun incelemişti. Ben kazandığımı düşündüğümde de, “Ah, işte burada,” demişti, daha önce görmediği için kendinden iğrenmiş gibi bir tavırla. “Bir kuş var; koza şeklindeki yuvasından kafasını uzatıyor.” Gözlerimi kırıştırmış, ilk başta resmi görmediğim gibi görmek de istememişim ama sonra görmüştüm. Çok renkli küçük küçük parçalar, eski bir tüplü televizyonun ekranına yüzünüzü çok yaklaştırdığınızda beliren dijital noktalar gibi, geniş ve balkabağına benzeyen kafasını mağaramsı

yuvasından çıkarıp uzatan bir kuş oluşturuyordu. Yuvasına göre fazla büyük bir kuştu ve keşfedildiği veya rahatsız edildiği için kızmış gibiydi. Ben de kızmıştım. O zamanlar bunu ifade edemiyordum ama ğretmen, baktığım şeyi her zaman göremeyeceğimi, gerçekten göremeyeceğimi açıklamıştı.

O canavarımsı kuş resminin hatırası, ilk korku anını çaldı. l, yıkılacak bir okulun karanlık bir sınıfının ortasında tek başıma duruyordum ve malzeme dolabının duvarındaki çizik çizik desenin ardındaki sırrı görmek istemiyordum. nc sınıfta gördüğüm o kuşu görmek istemiyordum; belki bu sefer kafası daha büyük olur, gagası daha genişçe açılır ve sonunda yuvasından kurtulurdu. El fenerini tekrar yere doğrulttum.

Bir kez daha i çamaşırına kadar soyunmak, rolm yeni-den canlandırma planımın bir parçası değildi çünkü giyinik ve buradan koşarak çıkmaya her an hazır vaziyette kalmak istiyordum. Boğazımı temizledim, "Pekâlâ," dedim yüksek sesle, izinsiz bir sözlü ifadeyle. Dolaba girip o duvara arkamı döndüm ama sırtımın değmemesine de dikkat ediyordum. Cesa-retimi kaybetmeden önce kapıyı kendime çekip büyük oranda kapattım ve sadece birkaç santiml aralık bıraktım; tıpkı bugünün son sahnesindeki, son çekimdeki gibi. Göğsümde sıkı sıkı tuttuğum el feneri yukarı ve dışarı dönüktü, kutu gibi alan da hayaletimsi, sarımsı bir beyazlıkla parlıyordu. Zihnimi grevimle, sonraki adımlarımla meşgul tutarak yavaşça yere çıktım ve bağdaş kurarak oturdum. Sırtım arka duvara yaslanana kadar geriye kaydıldım. El fenerini de sağa sola doğrulttum. Sağ tarafta tavan ve duvar daralıp alçak bir boşluk oluşturuyordu; orada eski, üzeri çizilmiş ders kitaplarıyla dolu unutulmuş kutular vardı. Kısa bir müddet, maskesi hâlâ yüzünde olan Sıska ocuk'u hayal ettim; oturur vaziyette uyuyamadığından uzandığını, kibrit p gibi bacaklarını ve palet gibi ayaklarını o boşluğa uzattığını. Solumdaki alanın bir buçuk metrelik yüksekliği vardı. Arka duvara boş raflar akılıydı, karşılarında da küçük ocuk uzunluğunda, iki eğri mont askısı vardı.

“Pekâlâ,” dedim tekrar, bu sefer fısıldayarak ve el fenerini kapadım. Aniden bastıran karanlık zifiri ve kafa karıştırıcıydı. İstmeden de olsa fenerin ışığına doğrudan bakmaktan kaynaklanan muğlak görüntülerden gözlerimi kırıştıtararak kurtulmaya çalıştım. Bir an için her nasılsa baş aşağı dönmüş olabileceğimi düşünürken, elimi uzatıp parmaklarımı pütürlü zeminde açtım. Hızlı hızlı, burundan ve açıkça nefes alıyordum. Hırıltılı makine seslerime odaklandım, yeniden ayarlamaya çalıştım ve gözlerimi kapı aralığının olduğunu düşündüğüm yere diktim. Eninde sonunda ışığa hasret gözlerim alışacak ve sınıftan gelen veya sınıfa vuran zayıf ışığı bulacaktı. Kapının dışındaki biraz daha hafif karanlığa açılan görüş alanıyla nefes alıp verişlerim daha kontrollü, daha sığ ve daha sessiz hâle geldi. Hemen sonra da arkamdaki duvardan bir kazıma sesi duyulur oldu.

Ürperme dalgaları bütün bedenime yayılıp başıma ve boyuma çarptı, beni bir anaforun içine çekti. Başım dönerken, arka duvardaki ilmek şekilli kesik kesik çizikleri ilk yapan şeyin işitsel artçı şoklarını deneyimlediğime ya da daha kötüsü, bunların daha fazlasının yapıldığını duyduğuma ikna oldum. Sırtımın soğuk teninde, pençe çukurlukları ve oyuklarını hissedebiliyordum ve içimdeki her şey kalkıp koşmam için çığlık atıyordu. Okuldaki yolu telaşla aştığımı ve dışarıdaki gece havasında aldığım ilk nefesin kasvetli kurtuluşunu hayal ettim bir anlığına. Ama kaldım.

Cesur biri değildim, hâlâ da değilim ve o ufacık malzeme dolabında oturmanın beni neredeyse cesur yapıp yapmadığını da bilmiyorum ama kendi kendime, ben aslında ben değilmişim gibi yaparak orada kalmayı emrettim. Ben oydum artık.

Sıska Çocuk küçük pençelerin sağ tarafta, kısmen durup tekrar başlamadan önce o boşluğun hatlarını oluşturan duvarları kazımasını dinledi. Sesin sürekliliği ve mesafeye göre tınısı ile yüksekliğinin değişmesi, kontrollü değilse bile şimdiki zamana bağlı olduğunu hissetmesini sağlıyordu. Ses gerçektir,

hayali değildi. Kaynağı olan hayvanı tespit edebilirdi. Şimdi diğer seslere odaklanabiliyordu: tavandan ve koridorda bir yerden gelen keskin gıcırtilar ve inilti, sınıfa giren rüzgârın kısık ısığ, en endişelendirici olan da sınıfın kapısındaki zincirin narin şingirtisi. Bu sesleri açıklamak daha zor olduğu gibi fantazmagoriye yormak daha kolaydı. Sıska Çocuk'un içinde bulunduğu şartlar zaten endişe vericiydi ve doğaüstü eklentiler olmadan da yeterince korkutucuydu. Bu düşünce, şüpheli ve alaycı bir rahatlamaya yol açtı. Sıska Çocuk dinledi, izledi, durdu ve birisinin –belki arkadaşlarından birinin– veya bir şeyin o küçük, bulanık görüş alanına girmesini bekledi. Kapıyı kapatmadığı, açık bıraktığı için pişmanlık duydu; belki de bu sesler ve onlara eşlik eden paranoya ile korku, kendisinin cezasıydı. Ama niçin cezalandırılıyordu? Bunu hak edecek ne yapmıştı ki?

Duvardaki kazıma sesleri tekrar ona yaklaştığında tuhaf bir rahatlama hissetti. Parmak eklemlerini hafifçe duvara vurdu ve kazıyan kemirgen (fare mi? küçük, gri bir sincap mı?) sanki ikisinin de korktuğunu, kafalarının karıştığını ve bir başlarına olduğunu anlamış gibi durdu.

Sıska Çocuk daha fazla gizli ses duymak istemediğinden konuştu; sesi, kullanılmamaktan boğuk çıkıyordu. Arkadaşlarının ona yaptıkları şeyi neden yaptıklarını sordu. Onun için ne zaman döneceklerini sordu. Bir gecenin ardından eve gitmesine izin verecekler miydi? Peki ya, günler veya hatta yıllar sonra, bunun niçin yaşandığından bahsedecekler miydi? Kendi kendisine niye burada kaldığını ve arkadaşlarının ondan istediği her şeyi yapmasının ne anlama geldiğini sordu.

Uyuyakaldığımı hatırlamıyorum. Ertesi sabah erkenden uyandığımda, yan yatmış vaziyetteydim ve uyuşmuş, üşümüş ellerimi yastık yapmış, ayaklarımı da o boşluğa uzatmışım. Gece bir noktada çıkardığım kıyafetlerimi, karatahtanın altındaki ufak yığının arasında buldum.

İÇ. LİSE SINIFI. ERTESİ GÜN, ÖĞLEDEN SONRA.

Okulları terk edilmiş değildi ama öyle olmasını isterlerdi.

Günün ilerleyen saatlerinde bir çalışma salonu. Cleo ve Karson arka sırada oturmaktadırlar. Diğer SİRALAR –sonsuz sayıda varmış gibidir– Cleo’nun önündeki hariç doludur. O masa boştur.

Diğer ÖĞRENCİLER bulanık ve odakdışıdır. Çalışmakta, uyumakta, birbirlerine NOTLAR vermekte veya öylece boşluğa bakmaktadırlar; en arka sıradaki üç gence bakmak dışında her şeyi ama her şeyi yaparlar.

Valentina’nın gür saçının üstünde yine beresi vardır. Yenlerini çekip uzatmış, kollarını kazağının içine saklamıştır. İlk saniyelerde ona bakarız, bir deli gömleği görüntüsü düşer akıllarımıza. Boş bir yen, fular gibi göğsünden karnına uzanmaktadır, diğer yeni ise yılan gibi masasına sarkmıştır.

Cleo dimdik oturur, ellerini kavuşturmuştur. Çenesindeki kasları sıkıp gevşetir.

Karson’ın SIRT ÇANTASI üzerindedir. Çanta fazla doludur, neredeyse karikatür gibi aşırı doldurulmuş, tıkış tıkış. Kambur, çökük durur sandalyesinde; kaplumbağaya benzer.

Üç genç kendi aralarında bakışıp dururlar, arada bir de Siska Çocuk’a ait olduğunu varsaydığımız sıraya kısa bakışlar atarlar. Seyircilerden bazısı boş sıranın genellikle onun oturduğu yer olduğunu anlamayacaktır, bağlam ve görsel ipuçları dolayısıyla

bariz olsa da. Ama kör göze parmak sokamayız, her konuda öyle tamamen apaçık olamayız; bu filmde olmaz, herkese göre bir film değil bu.

ZİL çalar. Bir gün daha okul bitmiştir.

İÇ. LİSE, KORİDOR. BİRKAÇ DAKİKA SONRA.

Üç genç bir koridorun ortasında, bir başka tünelde yürümektedir; bu seferki tünel dolaplardan oluşmaktadır ve sınıf arkadaşlarının gölgesi düşmektedir. Diğer öğrenciler öyle bulanıklaştırılmıştır ki eriyip birbirine geçerler ve açılıp flagella çıkarmaya hazır, tek bir amip benzeri organizma görünümü oluştururlar.

Gençler dikkatli bir grup hâlinde yürürler; açılış sahnesinde onları ilk gördüğümüz gibi kendinden emin, cesur bir tek sıra değil.

Birbirlerine sıkıca sokularak yürürler. Avlanmaya karşı en savunmasız olduğunu düşündükleri kişi her kimse, onu korumak için sürü gibi ilerlerlerken onlar için korkarız.

SOLARAK GEÇİŞ:

DIŞ. BANLIYÖ ARA SOKAĞI. ÖĞLEDEN SONRA.

Gençler durgun sokağın ortasında yürürler; sonunda ormana giden patika olan sokak.

Tek sıra düzenlerine dönmüşlerdir ama bugünkü sıra biraz daha boşlukludur. Gençler konuşmazlar, şakalaşmazlar ve oyunbaz şekilde birbirlerine omuz atmazlar.

Karson ortadadır, Valentina ve Cleo onun iki yanındadır. Ağır sırt çantasını ayarlayıp durur.

Valentina bir kesekâğıdı taşımaktadır.

Cleo'nun elinde sarı bir PLAJ KOVASI vardır.

Gençler sabit KAMERAYI geride bırakarak geçip giderler, arkalarında çok kısa süreli boş sokak görüntüsü bırakırlar.

GEÇİŞ:

İÇ. TERK EDİLMİŞ OKUL, GİRİŞ KAT KORİDORU / MERDİVENİ. DAKİKALAR SONRA.

Gençler koridorda ilerleyip merdivenlere giderler.

Merdivenleri son çıkan Cleo'dur, önce plaj kovanın plastik sapını bileğine geçirir ve arkadaşlarının yaptığı gibi çıkarken tırabzanı tutmak yerine, İKİ ELİNİ de ceplerine sokar.

İki kat arasındaki güneş vuran sahanlığa ilk ulaşan Valentina'dır ve üslerinin zirve öncesi yerine arkadaşlarının gelmesini izleyip bekler.

Karson'ın yanından geçmesine izin verir.

Cleo'yu ise omzuna elini koyarak durdurur, sonra bileklerinden birini tutup çekiştirir.

VALENTINA

(aslında fısıltı olmayan
bir fısıltıyla)

Bunun senin canına susama merdivenin falan olduğunu biliyorum ama burada bunu yapamazsın. Takılıp düşecek olursan, evindeki o pofuduk merdiven halılarından bulamazsın burada. Ciddi bir şey bu bak. Gerçekten yaralanabilirsin.

Cleo başını onaylar anlamda sallar ve ellerini ceplerinden çıkarır.

[Sonrasını oyuncunun performansıyl a aktarmak zor olacak –tabii aşağıdaki kısmı bir sahneye dahil etmezsek– ama bu Cleo hakkında tüm oyuncuların bilmesi gereken önemli bir bilgi:

Kış sonuna doğru, maskeyi bulmasından ve onunla ne yapacağını bilememesinden bir hafta sonra, Cleo ile Valentina Cleo’nun odasında oturmuş kaset dinliyorlardı. Cleo uzun süredir ölmek istediğini ama –bu *ama* çok önemli– bunun ailesini ve arkadaşlarını mahvedeceğini bildiğinden kendisine bilfiil asla zarar veremeyeceğini itiraf etti Valentina’ya. Ancak Cleo gündelik tuhaf bir kaza sonucu ölürse, bu onun suçu olmazdı ve böyle bir durumda içi rahat olurdu. Hatta kaza sonucu ölme ihtimalini artırabileceği küçük yollar düşünmüştü; bu ihtimali öyle hafifçe artıracaktı ki *aktif* olarak bir şey yapmamış olacaktı. Örneğin, ne zaman bir merdiven çıksa veya inse, ellerini ceplerine sokuyordu. Bu şekilde takılıp düşerse, başını çarpıp veya boynunu kırıp ölmesi sadece bir ihtimal oluyordu. O kim oluyordu da kibirli ellerini kahraman olmaya hazır hâle getirerek şansın önüne geçecekti? Valentina onun endişesine ihanet etmemeye çalıştı ama Cleo anlayabiliyordu. En yakın arkadaşı ne zaman ağzını sıkarak, büzerek konuşsa, üzgün demekt i. Cleo özür diledi ve Valentina’ya endişelenmemesini söyledi; dediği gibi, bile isteye kendine zarar vermezdi asla. Valentina da onun anlattığı gibi düşünüp plan yapmanın zaten bu konuda *aktif* olmak olduğunu söyledi. Cleo şöyle karşılık verdi: “Dur, şu şekilde açıklayayım: Bir sürü insanın duşta veya banyoda kayıp düşerek öldüğünü söylerler, değil mi? İşte bu yüzden ben de bir keresinde duş

almadan önce, ayaklı küvetimizin içine sabun sıkma-
yı düşündüm. Ama yapmadım çünkü bu fazla aktif
olmak olurdu. Sadece olmasına izin vermek yerine
kazayı zorlamak veya gerçekleşmesine yardım et-
mek olurdu. Küveti daha kaygan hâle getirmek *aktif*
olmaktır. Ellerimi ceplerime sokmak ise değil. Farkı
anladın mı?”]

Valentina gülümser; zayıf ve hüzünlü bir gülümse-
medir bu, aynı zamanda bir güven göstergesi gibidir.
Cleo'nun önünden ikinci kat merdivenlerine ilerler.

Cleo yine ellerini ceplerine sokup devam eder.

İÇ. TERK EDİLMİŞ OKUL, İKİNCİ KAT KORİDORU, SINIFIN ÖNÜ. HEMEN SONRA.

Gençler kapalı sınıf kapsının önünde toplanırlar.

CLEO

Sizce hâlâ orada mıdır?

VALENTINA

Evet. Kesinlikle.

KARSON

Ya değilse?

(fısıldayarak devam eder)

Bir bakıma olmamasını
umuyorum.

Ya çoktan...

Cleo uzanıp Karson'ın elini tutar.

Karson tutuşan ellerine doğru eğilir, sonra geri
çekilir ve çantasını tekrar ayarlar. Çantanın içinde-
kiler gürültüyle TINGIRDAR.

KARSON (DEVAM EDER)

Bu siktiğimin şeyi çok
ağır.

Valentina sınıfın kapısını açar. Mentешeler ÇIĞLIK
atar gibi gıcırdar.

İÇ. TERK EDİLMİŞ OKUL, SINIF. DEVAMI.

Oda dünküyle aynı görünür. Öğleden sonra güneşi ve
geçmişin öğrenci hayaletleriyle pusludur.

CLEO

(dehşet içinde)

İğrenç kokuyor.

Odanın arka köşesindeki küçük su birikintisinin üze-
rinde, duvarda bir ıslaklık görür.

Gençler sınıfın ön kısmına yürürler.

Karson çantasını sırtından indirip sertçe yere koyar.

Cleo da plaj kovaasını Karson'ın fermuarını açtığı
çantanın yanına bırakır.

Valentina malzeme dolabının kapısını açar.

VALENTINA

Çık bakalım. Hadi.

Sıska Çocuk maskelidir. Bu filmde her zaman ve dai-
ma takar maskesini. Karanlık yerden yavaşça çıkar.
Kambur ve çökük durur, boyunu tam gösterecek şe-
kilde dik durmaz.

Kimse bir şey demez ve Sıska Çocuk çekinerek bir
elini kaldırır; canavar maske delice pis pis sırtır-
ken verilen üzücü bir "selam". Başka bir bağlamda,
aynı maskeli kişi karanlık yatak odamızda olsa ve

biz uyandıığımızda, gözlerimizi açtığımızda bize böyle el sallasa, şu an hissettiğimiz o hafif merhametle karışık korkuyu duymayız.

Üç genç, Sıska Çocuk'un arkasındaki köşeyi işaret ederler; malzeme dolabı ve karatahta duvarlarının oluşturduğu köşeyi.

Sıska Çocuk itaat eder, ağır çekimde yürür. Uzun, ince bacakları mesafeyi aşarken hâlâ bükülü, gevşek, miskindir. Köşeye gidince dik durur. Kollarını göğsünde kavuşturur. Sonra, çok da soğukkanlı olmayan bir edayla, ellerini iç çamaşırının önünde birleştirir. Tüysüz, dar göğsü her nefes alıp verişinde birlikle şişip küçülür. Maskenin kıvrılmış alt kısmı, boynunda titreşir.

Karson sırt çantasını sürükleyerek gençlerin durduğu yere, ters duran öğretmen masası ile malzeme dolabı kapısının arasına getirir. Sıska Çocuk'la aralarında üç metre kadar mesafe vardır.

Çanta ŞİŞE KAPAKLARI, küçük TAŞLAR, KALDIRIM parçaları, kırık veya boş ÇAKMAKLAR, hatta CAM ŞİŞE kırıklarıyla doludur. Terk edilmiş bir okulun bahçesinde bulabileceğiniz şeyler.

Sıska Çocuk'un çantanın içindekileri görüp göremediği belirsizdir. Heykel gibi kımıldamadan durur, tek hareketi yükselip alçalan göğsüdür.

Üç genç, pantolon ceplerinden tek bir BAHÇE EL-DİVENİ çıkarır. Koruyucu eldiveni takıp çantadan avuç avuç döküntüler çıkarırlar. Ne aldıklarını incelemek için ellerini açtıklarında, parçacıklar yere dökülüp saçılır.

Diğer, çıplak elleriyle her biri birer nesne seçer. Bir kez daha kendi aralarında bakışırlar; hâlihazırda kendilerini adadıkları şeye sözsüz olarak tekrar kendilerini adamalarının göstergesidir bu.

Cleo öne çıkar ve Sıska Çocuk'a bir şişe kapağı fırlatır.

Sıska Çocuk kendini korumaz. Kapak göğsünden seker.

Sırada Karson vardır. O da bir taş atar, sertçe; Sıska Çocuk'un sağ üstkolundan seker taş ve gürültüyle duvara çarpar.

Sıska Çocuk irkilir, acıyla tıslar ve taşın ona çarptığı noktayı tutar.

Valentina çakmak fırlatır. Sıska Çocuk'un uyluğuna küt diye vurur.

Hemen sonra, anlaşılarak, gençler birbiri ardına Sıska Çocuk'a bir şeyler fırlatırlar; elleri boşaldıkça sırt çantasından tekrar alırlar.

Amansız nesne sağanağının altındaki Sıska Çocuk, köşeye sinip çömerek tortop olur ve kollarıyla dizlerini sarar. Acı içinde bağıırıyorsa da gençlerin eforla alıp verdikleri nefes seslerinden ve yere ÇARPIP KIRILAN nesnelerden duyamayız.

Çantanın içinde yüzlerce şey vardır. Gençler delicesine attıkça atarlar ve sonunda çanta boşalana, formunu kaybedip çökene ve yere yığılana kadar bombardıman devam eder.

Bitap düşen gençler elleriyle dizlerinin üstüne çöker, güçbela nefes alırlar.

Sıska Çocuk köşede titreyip inlemektedir. Teni kızarıklıklar ve küçük sıyrıklarla bezelidir. Silaha dönüşürülmüş çerçöp, yerde, Sıska Çocuk'un etrafında bir tabaka oluşturmuştur.

Valentina yanında getirdiği kesekâğıdını alır ve içindekileri ters duran öğretmen masasına boşaltır: SU ve İÇECEK ŞİŞELERİ, bir paket PATATES CİPSİ, BİSKÜVİLER, çeşit çeşit ÇİKOLATA, HAMUR İŞİ ATIŞTIRMALIK.

VALENTINA

Artık tuvalet için boş olduklarında kovayı ve şişeleri kullanabilirsin.

Karson boş çantayı hızlıca toparlar, ağlamanın eşliğindedir, kimsenin yüzüne bakamaz ve koşarak uzaklaşır.

Valentina ise sert sert bakarak, istikrarla yürüyerek onu takip eder.

Cleo ilk başta peşlerinden gider ama sonra geri döner, taşları ve çerçöpü ezerek yürür, Sıska Çocuk'un yarı çömelir yarı ayakta bir pozisyona gelmesine yardım eder. Eğilip onu kendine çeker.

CLEO

(komplo kurar gibi fısıldayarak)

Bu gece geri geleceğim.

VALENTINA (D.S.)

Ne yapıyorsun, Cleo?

Cleo, Sıska Çocuk'tan hemen uzaklaşır ve hızlı adımlarla ilerleyip sınıfın arka tarafındaki arkadaşlarına yetişir.

Gençler çıkarlar ve kapıyı arkalarından kapatırlar.

Sıska Çocuk tekrar çömelir, vücudundaki sıyrıkları ve morlukları inceler.

VALENTINA (D.S.)

Bunu mecbur olduğumuz için yapıyoruz.

Sıska Çocuk ağırca bir taş alıp kenara atar. Aynısını bir şişe kapağına, cam parçasına da yaparak yavaş yavaş kendine bir yol açar.

KARARARAK GEÇİŞ:

**İÇ. CLEO'NUN ODASI, KARSON'IN MUTFAĞI,
VALENTINA'NIN OTURMA ODASI. AKŞAM.**

EKRAN GENÇLERİN DAHA ÖNCE GÖRDÜĞÜMÜZ ÜÇ
EV ORTAMINA BÖLÜNMÜŞTÜR

KAMERA gençlerin yüzlerine odaklanır; bize dönük değildir. Görülmeyi, yargılanmayı kaldırmazlar.

**Ebeveynler konuştuğunda, parça parça konuşmaları bir tür grup ifadesi veya sorgusunu tamamlayacak şekilde ZAMANLANIR.

Gençler konuştuğunda, BİR AĞIZDAN konuşurlar.**

ANNE (D.S.)

Annesi aradı

BABA (D.S.)

yine. Çocuk hâlâ

V. ANNE (D.S)

eve gitmemiş.

CLEO

Okulda yoktu.

KARSON

Okulda yoktu.

VALENTINA

Okulda yoktu.

ANNE (D.S.)

Ondan hiç
olabileceğini

BABA (D.S.)

haber aldın mı?
biliyor

V. ANNE (D.S.)

Nerede
musun?

CLEO

Hayır, bilmiyorum.

KARSON

Hayır, bilmiyorum.

VALENTINA

Hayır, bilmiyorum.

ANNE (D.S.)

Çok korkunç

BABA (D.S.)

bir şey bu.

V. ANNE (D.S.)

Sen iyi misin?

CLEO

Hem evet hem hayır.

KARSON

Hem evet hem hayır.

VALENTINA

Hem evet hem hayır.

ANNE (D.S.)

Yarın okuldan sonra

Dışarı

BABA (D.S.)

doğruca eve

çıkma

V. ANNE (D.S.)

gelmeni istiyorum.

yok.

Gençler bu son buyruğa karşılık vermezler.

KARARAK GEÇİŞ:

İÇ. TERK EDİLMİŞ OKUL, SINIF. AKŞAM.

Sıska Çocuk hâlâ onu son bıraktığımız köşede oturmaktadır. Ama çerçöpün çoğunu temizlemiştir.

Öğretmen masasında birkaç boş YİYECEK AMBALAJI, bir BOŞ SU ŞİŞESİ ve idrar olduğunu düşündüğümüz sarımsı bir sıvıyla dolu başka bir SU ŞİŞESİ vardır.

Ekran dışında, koridorda yaklaşan ayak sesleri duyulur.

Sıska Çocuk ayağa kalkar. Ne yapacağından emin değildir, saklanıp saklanmaması gerektiğinden emin değildir. Erzakına doğru bir adım atar, sonra malzeme dolabına doğru tereddütlü bir adım atar, ardından donup kalır.

Birisi el feneriyle sınıfa girer.

CLEO

Hey, benim. Sorun yok.

Cleo, Sıska Çocuk'a yaklaşır ve el fenerini ona tutar. Oturup bağdaş kurar ve eliyle hafifçe yere vurur. El fenerini dik şekilde yere koyar, ışık tavana vurmaktadır.

CLEO (DEVAM EDER)

Oturabilirsin. Lütfen.

Sıska Çocuk oturur, el feneri onunla Cleo'nun arasındadır. Yakın durmaktadır. İstese, yayılan huzmenin üzerinden uzanıp Cleo'nun kızıl saçından bir tutam tutabilir.

CLEO (DEVAM EDER)

(ciddiyetle)

Sana bütün hikâyeyi anlatmayacağım ama senin maskeni ben buldum.

Artık senin oldu. Nerede bulduğumun önemi yok.

Bu sınıfta veya başka terk edilmiş bir mekânın bodrumunda bulduğumu düşün. Ama terk edilmiş bir yer olmalı.

Cleo küçük OMUZ ÇANTASInı indirir. Konuşurken yeşil bir BOYA KAVANOZU –maskenin yeşilinden– ve ince bir FIRÇA çıkarır.

Yere, el feneri ile bağdaş yaptığı bacaklarının arasına, bir dizi çapraşık dairesel ve çapraz işaretler çizer.

CLEO (DEVAM EDER)

Daha önemli olan şey, aynı zamanda bazı işaretler, maskenin altına çizilmiş semboller bulmuş olmam. Yanımda ne kamera vardı ne de o sembollerini aktarabileceğim bir defter, o yüzden de ezberlemek zorunda kaldım. Ne kadar gergin ve berbat hissetmeme sebep olsa da zorla ezberledim. Hepsini harfiyen aklıma kazıyabildiğimden emin değilim. Evde pratik yapıyordum ama sanırım çıkarabildim. En ufak hatanın gücünü azaltacağından veya anlamını ya da ne yaptığını değiştireceğinden korkuyordum. Ama hatırladıklarımı, doğru şekilde çıkarana kadar haftalarca, her gece çizdim. Aynısı olduğunu iliklerimde hissedene kadar. Sonra uyurken

bile çizebilecek hâle gelene kadar pratik yapıp durdum.

Cleo fırçayı bir BEZle siler ve boya kavanozunun kapağını kapatır. Kuruması için çizdiklerine üfler. Göze benzeyen bir elips şeklinde kalır semboller. El fenerini alıp sembole tutar.

CLEO (DEVAM EDER)

Bu işaretler ilk başta rasgele çizimler gibi gelebilir ama öyle değiller. Bunlar konuşulmaması gereken bir dilden. Antik bir lisan olup olmadığını, bizim dillerimizden eski olup olmadığını bilmiyorum. Veya belki de yenidir; en azından bize göre. Bildiğim şeyse bu işaretlerin bir anlamı olduğu ve güçlü oldukları, bir de insanın tarif edemese bile bunu hissedebildiği.

KAMERA, sembolü uzun ve net şekilde görmemize izin vermez; Cleo, sembol ve Sıska Çocuk arasında gidip gelir. Yakaladığımız anlık bakışlarda, bazılarımız maskeyi kavisli ilmeklerin içine gömülü hâlde görürüz, bazılarımız da hiçbir şey görmez, saçmalık ve anlamsızlık görür. Bazılarımız korkunç, akıl ermez geleceği görür, bazılarımızsa bunların hepsini görür ve zaten aynı şey olduklarını fark eder.

Cleo el fenerini tekrar dik şekilde yere koyar. İki genç derme çatma, pilli kamp ateşlerinin başında yan yana kıvrılmış hâlde dururlar.

CLEO (DEVAM EDER)

Tuvaletini şişelere ve kovaya yapmak zorunda değilsin. Etrafta seni görececek kimse olmadığına eminsen, gizlice ormana gidebilirsin. Ama ormanın fazla derinliklerine gitme ve hemen bu sınıfa dön. Söz mü? Söz vermen lazım.

Sıska Çocuk başıyla onaylar, neredeyse fark edilmeden.

CLEO (DEVAM EDER)

Boya kurduğunda –(boyaya dokunup parmağına bakar) zaten neredeyse kurumuş– bu sembolün üzerinde ayakta duracak veya oturacaksın. Şimdi oturduğumuz gibi otur; bağdaş paydaş. (kıkırdar, sonra kontrolünü tekrar sağlar) Tüm bunların işe yaraması, buna değmesi için bunu yapman gerekiyor. Tamam mı? Bu arada sürekli yapmana gerek yok ama bir süre

yap. Tam olarak ne kadar uzun sürmesi gerektiğini bilmiyorum. Hislerine göre hareket et işte, ihtiyaçlarına göre.

Sıska Çocuk yine başıyla onaylar. Titreyen elini uzatıp sembole dokunur. Parmağına bakar, sonra uyluğuna siler.

CLEO (DEVAM EDER)

Ben gece tekrar geleceğim. Bazen yani.

Cleo el fenerini alır. Ayağa kalkar. Işığı doğruca Sıska Çocuk'un maskeli yüzüne tutar. Sıska Çocuk irkilmez, gözlerini örtmez.

Cleo yürüyüp çıkar sınıftan, ışığı da beraberinde götürür. Işıkla ayak sesleri de azalarak kaybolur ve kambur duran, gölgeler içindeki Sıska Çocuk'la kalırız.

Parmağıyla sembole dokunur, sonra avucunu bastırır. Islaklık var mı diye parmaklarına ve avucuna bakar. Oturduğu yerde kayarak ilerleyip sembolün üzerine gelir.

Sonra onu da bırakırız.

KARARIR:

9

ŞİMDİ:

FERAL FX, BÖLÜM 1

Bunca yıl sonra maskenin hâlâ bende olduğuna inanır mısınız? Orijinal filminden büyütülmüş görüntüler ve Siska Çocuk'un çeşitli şekil ve pozlardaki detaylı çizimleri, Feral FX Stüdyoları'nın bir duvarını dolduruyor. Bir grup makyaj sanatçısı da arı gibi çalışıp çeşitli karakter büstleri ve maske replikalarıyla uğraşiyor. Kırış kırış bir market kesekâğıdının içindeki maskemle içeri giriyorum. Kesekâğıdını fener gibi kaldırıyor, ışığının yol göstermesine izin veriyorum. Veya belki de içinde görenlerin bir daha eskisi gibi olamayacağı bir gorgon kafası varmış gibi taşıyorumdur. Yürüyüşüm, aval aval, temkinli bakışlar ve fısıldaşmalarla karşılanıyor. Görünmez olmaya veya "ah, işte buradaymış" türünden bir canavar olmaya ya da sadece o canavar olmaya uzun süredir alışığım. Etrafta hiç kamera yok ve iki hafta daha olmayacak ama benim yeniden çekim için performansım çoktan başladı.

Ekibin başında Janelle Ko var. Uzun boylu biri ama benim kadar uzun değil. Kırmızı bir *Fire Walk with Me* tişörtü ile siyah eşofman altı giymiş. Otuzlarının sonlarında veya kırklarının başlarında. Ondan on yaş büyüğüm ve bu on yıl en uzun on seneydi. Ben girince heyecanla ellerini çırpıyor ve "Görmek için sabırsızlanıyorum," diyor. "Ama, siktir, Tanrım, lütfen bana onu bir kesekâğıdında sakladığını söyleme. Maske istismarından tutuklatabilirim seni."

Maskeyi bu şekilde muhafaza etmediğimi, hava geçirmez bir saklama kutusunda tuttuğumu ve formunu koruması için temiz

kumaşlarla doldurduğumu söylüyorum. Ve ekliyorum: “Sadece her ayın birinci ve üçüncü salı günleri çıkarıp takıyorum.”

İnsanlar şaka yaptığımı anlamaz hiçbir zaman. Benden kaynaklanan bir sorun tabii.

Stüdyodaki herkes teşhir için toplanıyor. Janelle lateks eldiven takıp kesekâğıdını açıyor ve maskeyi çıkarıyor. Hayal kırıklığı ifadeleriyle karşılaşmayı bekliyorum; düşen gergin omuzlar, yana eğilen başlar, iç çekmemeye çalışılarak verilen nefesler, içsel monologları ifade eden kaş çatmalar, gerçekten bu olup olmadığını sormaya yönelik hesaplaşmalar. Maskede, sadece taktığımda ortaya çıkan bir duruş veya ruh yok ki güzelliğinin bir parçası da bu zaten. Maske hem bir kap, araç hem de boşluk ve yüzeyinde aşikâr bıraktığı, takan kişinin hayati bir boyutunu taşıyor.

Janelle ve görsel efekt ekibi hayal kırıklığına uğramıyorlar. Janelle maskeyi incelerken saygılı, âşık atışması gibi nida- lar yükseliyor. Sanatçılardan birkaçı kutsal emanete çekine- rek uzanıyor ve kökenine dair cevap veremeyeceğim sorular soruyorlar. 2019’da *Bloody Disgusting* adlı internet sitesiyle yaptığım röportajdan sonra *Korku Filmi*’nin kültürel kanonu hâline gelen, Cleo’nun maskeyi okulda bulma iddiasını tek- rarlıyorum. Çekimlerden sonraki yıllarda sekiz kez taşındığı- mı ve her seferinde maskeyi geride bırakmaya kalktığımı da söylüyorum ekibe. Şimdi filmin yeni versiyonuyla yaptığımız şeye rağmen bazı şeyleri geride bırakıp hayata devam etmenin önemli olduğunu belirtiyorum. Ayrıca her taşınmamdan sonra yeni evimde kolileri açarken, maskeyi rasgele bir kutuda bul- duğumu anlatıyorum. En son, Los Angeles’a tekrar taşınma- nın ardından, “mutfak” kolisinde olduğunu ve üzeri örtülmüş bir tencerenin içinde durduğunu, boş göz deliklerinin bana dönük olduğunu söylüyorum. Bulunmuş bir nesnenin daima lanetli olduğunu söylüyorum. Süslenmiş (süslenmiş demek “gerçek değil” demek değildir bu arada) anlatımım, Cleo’nun bulunmuş maske hikâyesinin inanırlığını azaltıyor ki şu an

anlatma sebebim de bu. Böyle bir şeye duyulan inancın zor olması ve müritlerinin bilfiil şüpheyi alt etmeleri gerekir.

Bu arada, Cleo'nun tüm bunları uydurduğunu söylemiyorum. Maskeyi anlattığı şekilde bulmadığını hiç itiraf etmedi.

Makyaj sanatçılarından en genç olanı, beni nasıl değerlendireceğini bilemiyordu, açıkçası ben de bilmiyordum. İsmi özellikle unuttuğum genç bir aktörün başının kalıbına maskeyi nazikçe geçiren Janelle ise beni pek dinliyor sayılmazdı. Maske olmayınca o aktör bana veya bir zamanlarki hâlime benzemiyordu. Burnu yeterince çıkık değildi ve bende hiç olmamış bir çenesi vardı. Üzgünüm ama filmin sadece yarısında dahi olsa Siska Çocuk olmaması gerekirdi. İyi bir oyuncu olduğuna veya hiç değilse ekranda çekici görüldüğüne eminim. Siska Çocuk, günde birkaç saatliğine deneyip giydiği bir karakter ismi olacaktı ve çekimler bittiğinde onun ayrılmaz bir parçası olmayacaktı. Siska Çocuk, dönüşeceği yaşlanan adam gibi kolayca unutulacak ve önemsiz olacaktı.

“Ben taktığımda daha iyi duruyor,” diyorum.

Şaka olmamasına rağmen bu lafım birkaç kahkahayla karşılık buluyor.

Janelle beni atölyenin arka tarafına götürüyor ve omzumun üstünden maskeye bakmadan edemiyorum; belki de iki kere.

Efekt stüdyosuna yaptığım bu ziyaretin tek amacı maskeyi göstermek değildi. Buraya başımın ve göğsümün üst kısmının kalıbını yaptırmaya geldim. Daha önce böyle bir şey yapmadığımı tekrar tekrar belirtsem de Janelle'in iş arkadaşları, köprücük kemiğimin hemen altından başlayıp yukarı doğru beni kaplayacak silikonu uygulamadan önce zamlı kel peruk geçireceklerini ve nefes alabilmem için burun deliklerimin açık kalacağını söylediler. Janelle araya girip burun deliklerimle ilgili kısmı kendisinin yapacağını söylüyor. “Burun deliği ustasıyım ben,” diyor. “Yılların deneyimi. Klostrofobin yok, değil mi? Sormadım farz et.” Silikonla kaplandığımda, iki parça hâlinde çıkacak dış kabuğu oluşturacak alçı parçalarını

yerleştiriyorlar. Tüm süreç bir saatten biraz uzun sürecekmiş. Tek yapmam gereken tişörtümü çıkarmak, p poşetinden panoyu kuşanmak ve hareket etmeden oturup nefes almak.

Soyunma odam olacağını ummuştum ama öyle bir şey teklif edilmedi. Belki bana öyle geliyordur veya birazdan olacaktan dolayı farkındalığım artmıştır ama tişörtümü başımın üstünden geçirerek çıkardığım sırada stüdyodaki uğultu kesiliyor ve aydınlatma daha parlak, daha soğuk oluyor. Panoyu veriyorlar bana fakat hemen iine dalmak, oktan gördüklerini gizlemek için çok geç. Tüm bunlarda büyütecek bir şey yokmuş gibi, asıl lanetli nesne ben değilmişim gibi davranıyorum ve siyah plastik poşeti yavaşça üzerime geçirirken bana diki-len gözleri görmezden gelip kendimi sorulara hazırlıyorum.

****MONTAJ SEKANS****

HIZLI GEÇİŞLER:

– Gençler, yeni gün, öğleden sonra aynı çalışma salonu, boş sıraya bakış. Bir ön sıradaki öğrenci SHARON dönüp yüzünde hüznünlü bir ifadeyle gençlere bakar.

SHARON

Arkadaşınız için çok üz-
günüm.

VALENTINA

Sağ ol, Sharon.

– Gençler lisenin koridorunda yürürler. Diğer ÖĞ-
RENCİLER başlarını çevirip izler.

– Gençler banliyö sokağında yürürler.

– Gençler terk edilmiş okuldaki sınıftalardır; elle-
rinden geldiğince sert şekilde, Sıska Çocuk'un sırtına
BOZUK PARA atarlar.

– Gençler evlerindedir, akşam vaktidir, ebeveynle-
rini görmezden gelirler.

Cleo yatak odasında ağlar veya elleriyle başını
kavrar veya boş boş bakar. Bir korku filmi posterini,
baskılı tarafı dışarı bakacak şekilde çevirir. Film be-
lirsizdir, gösterişli bir görsel vardır.

Valentina oturma odasında, yerdedir, KÂĞIDA Sıs-
ka Çocuk'u çizmektedir (**daha sonra, onun otur-
ma odasında döndüğümüzde, çizim farklı olacak ve
filmin ilerideki bir sahnesine ipucu verecektir; son

çizim Siska Çocuk'un arkadan yapılmış kabaca bir tasviridir, kolları iki yana açıktır ve bacakları ile ayakları yukarı uzatılmış, hafif büküktür – bize *havadada süzüldüğünü* düşündürecek şekilde**).

Karson mutfaktan çıkıp evin karanlık labirentinde yürür ve rasgele, delice dönüşler yapar; sadece daha fazla bulanık oda vardır.

– Yeni gün, çalışma salonu sahnesinin tekrarı (ama başka bir ÖĞRENCİ arkasına döner –sınıf arkadaşları ilgiyle izler– *Arkadaşınız için çok üzgünüm*, der), koridor sahnesi (ÖĞRENCİLER yarım dalga hâlinde yürür, *Üzgünüm* ve *İyi misiniz?* derler onlara) ve banliyö sokağı sahnesi.

– Gençler terk edilmiş okulun sınıfındadır, oturmakta olan Siska Çocuk'un yüzüne bağırarak zalimce şeyler söylerler.

– Gençler evlerindedir, akşam vakti, daha önce açıklandığı gibi.

– Yeni gün, çalışma salonu sahnesinin tekrarı (birkaç ÖĞRENCİ gençlerle konuşur; endişeli, kederli ifadelerle), sonra koridor sahnesi (gençler gururla yürümektedir şimdi, başlarıyla ve el sallayarak taziyeleri kabul ederler) ve banliyö sokağı sahnesi.

– Gençler sırtlarını Siska Çocuk'a dönmüş vaziyette dururlar, gülüp konuşurlar ve çok güzel vakit geçirirler.

– Gençler evlerinde, akşam vakti, daha önce açıklandığı gibi.

– Yeni gün, tekrar çalışma salonu sahnesi (gençler daha fazla sınıf arkadaşıyla konuşur, odanın arka tarafı kalabalıktır şimdi, sıralar çekilip sıkı bir küme oluşturmuştur ve öğrencilerden biri Sharon'ın sırasının altına bir NOT bırakır ve Sharon fark etmez ama Valentina fark eder, ayağını nota doğru uzatır),

sonra koridor sahnesi (gençler dururlar, sarılmaları ve omuzlarına diğer öğrencilerin hafifçe vurmalarını kabul ederler), sonra banliyö sokağı sahnesi.

– Gençler plastik BEYZBOL SOPALARIyla Sıska Çocuk’u döverler.

– Gençler evlerindedir, akşam vakti, daha önce açıklandığı gibi.

Sahnelerin motifi devam edip tekrarlar ve geçişler serileşir, hız ve ivme kazanır ve bunun hiç bitmeyeceğinden korkar, daha sonraları tam olarak netleşecek bir tür kısa kavrayış edinmeye başlarız ama düşünürüz ki belki de bu filmdeki herkes, gençler kendileri fark etmese de cehennemdedir.

Sonra motif kesilir, sadece bir anlığına...

İÇ. TERK EDİLMİŞ OKUL, SINIF. ÖĞLEDEN SONRA.

Sınıfın içinden, kapalı giriş kapısına odaklanırsınız. Sıska Çocuk’un bakış açısında değilizdir. Bizim bakış açımızdır; sanki onunla gece yatıya kalmışız, sanki itaatsizlik etmediğinden, hâlâ orada olduğundan emin olmak için bunu her gece yapıyormuşuz gibi. Gençlerin yaptığı şeyi yapıyoruz biz de ona. Suç ortağıyız.

Kapı açılır. Gençler girer.

Sıska Çocuk sembol çizilmiş yerinde oturmaktadır. Belki gece uyumak için malzeme dolabına dönüyordur. Belki de sembolün üzerinde oturur vaziyette kalıyordur.

Teni morluklar ve çizikler içindedir. Bitkince başını kaldırır.

**Boynunun etrafındaki maske gevşek değildir artık. Daha önce boynunun tabanından neredeyse karikatür gibi sarkan ve sallanan kauçuk lateks kıvrımlar BİRLEŞMİŞTİR, eriyip teniyle hemhal olmuştur.

Maske ile Siska Çocuk'un boynu arasında görebildiğimiz keskin çizgiler veya sert sınırlar yoktur.**

Gençler maske ve tenin erimesini gördüyse de buna tepki vermezler. Siska Çocuk'un etrafını sarıp otururlar.

Gençlerin hiçbirinde bu sefer sırt çantası yoktur.

Valentina cebinden bir SİGARA PAKETİ çıkarır. Karson da ÇAKMAK çıkarır ve Valentina'ya verir.

Siska Çocuk sembolün üzerinde oturmaya devam eder.

Valentina sigara yakıp dumanını ustaca üfler ama nefes verdikten sonra öksürüp kıkırdar.

Birdenbire sigarayı Siska Çocuk'un omzunda söndürür.

Acıyla haykırır Siska Çocuk; korkunç, sık gibi bir ses. Güçbela ayağa kalkar ve sınıftaki her zamanki köşesine çekilir.

Gençler de ayağa kalkarlar ve yarım daire şeklinde tekrar Siska Çocuk'un etrafını sararlar.

Karson da sigara yakar, öksürmez ve sigarayı Siska Çocuk'un karnında söndürür.

Cleo da aynı şeyi yapar ve Siska Çocuk vücudunu korumaya çalışırken öne atılıp göğsünden yakalar onu.

Gençlerden biri sigarasını söndürürken diğerleri tekrar harekete geçip yeniden sigara yakarlar. Siska Çocuk'un vücudunun her yerinde söndürürler sigaraları.

Siska Çocuk'un bağırsıkları ve iniltileri azalıp söner, pili biten bir saat gibidir. Diğerlerinin parlak közlü yılan saldırılarını engellemeye çalışmayı bırakır.

Sınıf dumanaltı olmuştur. Gençler öksürür, homurdanır ve sonunda paket bitene kadar Siska Çocuk'u sigaralarıyla yakarlar (bu sahne rahatsız edici dere-

cede uzun sürer; ilk yakmalar bizi şok eder ve gerer ama artık ne istediğimizi bilmiyoruzdur, katlanmak zorunda mıyız, bilmiyoruzdur).

Gençler sisli puslu sınıftan çıkıp giderler.

Sıska Çocuk geride kalır; kalması gerektiği gibi. Vücudu kabarmış, kırmızı ve haşın izlerle benek benek olmuştur. Sigara izmaritleri ayaklarının dibinde kar birikintisi gibi bir yığın oluşturmıştır.

Sallanarak köşesinden çıkar, titreyerek topallar. Kollarını, bacaklarını ve bedenini inceler. Elleriyle maskeli gözlerini kapar ve titrer. Sonra sırtını kamburlaştırır, başını tavana doğru kaldırır; aya karşı uluyan bir kurdu taklit ediyordur sanki.

Döner, şimdi karatahtaya ve tebeşir yazılarına bakmaktadır.

Hepsinin burada yazdığını bilir; olmuş ve olacak her şeyin.

Sıska Çocuk okur, kendine okuma izni verir. Metinlerin oluşturduğu yolu başıyla takip eder. Ortada bir yerde duraksar, sol eline bakar, sonra da tahtayı eliyle siler.

Bitirdiğinde, avuçları tebeşir izinden bembeyaz olmuştur. Çömelip malzeme dolabına gider ve kapıyı mahcubiyetle kapatır.

Yaptığı şeyin sonuçları olacağını bilir.

Veya daha kötüsü, geleceği kesin ceza keyfidir. Gelen şeyi durdurmak veya değiştirmek için yapmış olabileceği veya daha sonra yapabileceği hiçbir şey yoktur.

10

ÖNCESİ:

SİGARA

Kesiklerimin ve morluklarımın çoğu gerçektir. Makyajcı Melanie, herhalde çok kolay berelenip moraran bir cildim olduğunu söylemiş ve bu tezini sınamak için bir parmağını omzuma batırmıştı. “Morluk yok,” demişti.

Ben de, “Evet ama kolum yarın kopup düşecek,” diye karşılık vermiştim.

Mel ile Karson vücuduma birkaç sahte kesik ve iz eklemişlerdi. Sonra da maske ve boyun makyajını yapmışlardı. Ardından, hazır olduğumda, sete kimsenin bir karton sigara getirmediği ortaya çıkmıştı. Tüh. Sanki şu herkesin bir odada kilitli kaldığı gizem/komedi oyunlarından birindeymişiz gibi herkes birbirini suçlamıştı. Bir anlık sessizlikten sonra, gerginliği dağıtmak adına, “Sigara yoksa puro içsinler,” demiştim; söyleme tarzım maskeden dolayı boğuktu. Ters bakışlardan daha çok kahkahalarla karşılık bulmuştum. Muhtemelen hafızam cömert davranıyor.

Valentina beresini alnına itip bana ölümcül bir bakış atmıştı. Bakışın hedefi maskem olsa da altında sinip kalan bendim. Şaka kötü olsun olmasın, genel olarak konuşmama kızmıştı; Siska Çocuk’un konuşmasına. Maskeyi taktığımda daima ka-

rakterde kalma kuralını bozmuştum. Valentina her şeye sinirlenirdi ve sette ilk defa ve belki de tek, gözle görülür biçimde gerilmişti. Beresini hışımla çıkarıp pencerelere doğru fırlattı, sonra da küçük daireler çizerek volta atmaya koyuldu.

Aramızda mantığın sesi olan Dan, on beş dakikalık mesafede bir 7-Eleven marketi olduğunu söyleyip kameramanlardan birini gönderdi. Çoğul kullansa da aslında resmi tek bir kameramanımız vardı. Dan kamyonetin anahtarlarını sınıfın çıkışına doğru yürüyerek Mark'a attı. Bunu daha da dramatik hâle getirmem gerekirse, siyah tişört ile kot pantolon giymiş genç ve bıkkın bir Jacob Marley'in تنها okul koridorunda ayaklarını sürüyerek ilerlediğini düşünün; zincirli cüzdanının halkaları da müstakbel günahlarımız için şingirdiyordu. Mark iyi bir adamdı, tam bir metalciydi ve mühendislik fakültesini bırakmıştı, sette maskeyi taktığım zaman benimle konuşan az sayıda kişiden biriydi ve beş dolara aklıma gelen her grubun kaçak yollarla elde edilmiş canlı performans kasetlerini teklif ederdi.

Dan bir de içerideki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle, sette yaşayacağımız en kötü aksilik bu olursa kendimizi inanılmaz şanslı saymamız gerektiğini söyledi.

Cleo da birinin tahtaya vurması gerektiğine dair bir şeyler mırıldandı. Gerçek lanetlere dikkat ediyorduk. Kafama vurur gibi yapmıştım. Peki kabul, yetenekli bir komedyen değilim.

Dan cebinden neredeyse bitmiş, buruş buruş olmuş sigara paketini çıkardı, "Sanırım bugün sette sigara içebileceğim," dedi. "Bir ilk resmen."

Dan'e ve herkese, annemin eskiden bütün gün sigara içtiğini ve beni sokağımızın az ilerisindeki kalabalık ve tehlikeli Elliot Caddesi'ni geçerek White Hen Pantry'ye sigara almaya gönderdiğini anlatmak istedim. Para üstüyle kendime bir paket beyzbol kartı alabileceğim kadar mangır verirdi. Dan'e ve herkese sigara içmediğimi çünkü on yaşımdayken annemin

öksüreceğimi bilerek bana bir tane denettirdiğini, midemin bulandığını, içtiğim radyoaktif yeşili Hi-C meyve suyunu neredeyse çıkaracağımı ve bir daha asla denemek istemediğimi anlatmak istedim. Ama maskeyi taktığımda, kimse gerçek ben hakkında bir şey bilmek istemediği gibi böyle bir şeye ihtiyaç da duymuyordu.

Valentina, Dan'den hemen yakmamasını çünkü yirmi dakika sonra o sigaraya ihtiyacımız olabileceğini söyledi. Kontrolü yeniden kazanınca, bugünkü sırayı değiştireceğimizi ve Sıksa Çocuk'un yanıklarıyla bir başına kalıp malzeme dolabına çekildiği sahneyi önce çekeceğimizi belirtti.

Benim için makyaj sandalyesine dönme vakti demekti bu, sandalye de sınıfın arka tarafındaydı. Karson bu yeni planı sorguladı ve bu sahneden sonra yanık makyajını çıkarıp daha sonra tekrar yapmak zorunda kalacaklarını söyledi. “Bir sorun mu?” diye soran Valentina, içerinin ısınısını âdeta bir milyar derece düşürdü. Başını iki yana sallayan Karson omuzlarını silkti. Grubumuzda yaptığımız şey konusunda en az hevesli kişi oydu. Keşke geçmişe gidebilsem de ona bunun sebebini, ne bildiğini sorabilsem.

Cleo daha önceden Melanie ve Karson'a vücudumun planını vermiş, yanıkların nerelere yapılacağını detaylandırmıştı. Tenime küçük kırmızı daireler çizmeye koyuldular ve görevlerini ciddiyetle sürdürdüler; ne yaptıklarını ve ne hissedebileceğimi açıklamak dışında benimle konuşmadılar.

Valentina makyaj alanına gelip beni baştan aşağıya süzdü. O an bir terslik olduğunu düşünmüştüm. Şimdiyse beni kafasında tarttığını, daha fazla kullanmaya hazırlandığını biliyorum.

Dan ve Cleo'yu çağırıp yarın sabahın lise programını konuşmak istediğini söyledi. Dan sonunda Valentina'yı her şeyi tam sırasına göre çekmenin pratik ve finansal açıdan mantıklı olmadığına, hatta mantık açısından da mantıklı olmadığına ikna etmişti. Lisedeki sahnelerin hepsini yarın çekecekler,

böylelikle okula ve öğrenci figüranlara sadece bir gün daha ihtiyaç duyacaklardı.

Valentina yüzünü ovuşturdu ama uykusuzluğa delalet eden göz altı gölgeleri hâlâ oradaydı. “Dün gece aklıma bir şey geldi,” dedi, “size de anlatmak istiyorum.” Senaryoda da yazan birkaç günlük montaj sekans kısmını kısaca tarif etti; bu sahneleri o zaman okumamıştım ve senaryoyu internete koyduğu 2008 yılına kadar da okuyamayacaktım. “Sanırım gençlerimizin duygusal bir arkı olması hikâye açısından mantıklı,” dedi, “bir de arkadaşları kaybolduğu için sınıf arkadaşlarının gösterdiği ilgi ve anlayıştan hoşlanmaları. Ama bilemiyorum. Şimdi de biraz fazla şey hissettirdiğini düşünüyorum. Fazla destek olmak gibi belki. Fazla ‘film’ olduğu kesin.”

Valentina, Dan ve Cleo, maskemin göz deliklerinin içinde çerçevelenmişlerdi. Bu da her şeyin daha az gerçek görünmesine yol açıyordu. Veya daha fazla gerçek. Hangisi olduğuna karar veremiyorum. Oyuncu değildim ben. İzleyiciydim, seyirciydim ki şimdiye kadar rolüm de bundan ibaretti. Onların filmleri, zihinlerinde hayal edip karşılarında oynadığını gördükleri film, benim gördüğüm ve içinde yaşadığım filmden farklıydı. Bunu anlayıp anlamadıklarını bilmiyorum.

Dan, “fazla film” derken ne kastettiğini sordu Valentina’ya.

Valentina şöyle açıkladı: “Seyirci, sınıf arkadaşlarının Siska Çocuk’un kaybolmasına tepki göstermelerini bekler zaten ve gençlerin de bundan beslenmesi, sadece ilgi isteyen ezik ergenler klişesine uyuyor. Asıl istedikleri şey ilgi değil ama, değil mi? Daha da önemlisi, biz bunu mu aktarmak istiyoruz? Siska Çocuk’a yaptıkları şeyi yapma sebepleri ilgi veya sosyal statü değil. Belki de yazıldığı hâliyle o sahneler, motivasyonları konusunda dikkati başka yere çekme işlevi görür ya da belki de daha sonra işleri karıştırır çünkü olayın motivasyonla ilgisi yok. Hiç yok. Yani bazı insanlar Siska Çocuk’a yaptıkları şeyi sınıf arkadaşları yüzünden yaptıklarını düşünecek ve bunda sorun yok. Ama ben motivasyonu falan umursamıyorum. Sen

de umursamıyorsun, Cleo. Gençlerin bunu yapabildikleri için ve açıklanamaz şekilde yapmaya sürüklendikleri için yaptıklarını konuşmuştuk, seyirci de *neden neden neden* diye sormaya sürüklenecek ve net, kolay bir cevap alamayacak. Bu yüzden korkunç zaten, bu filmi bu yüzden yapmak istiyorum. O yüzden de bence sert ve katıksız gitmeliyiz. Daha da tuhaflaşsın istiyorum.” Valentina sonra bana baktı ve maskeli benin fikirleri olmaması, ona sunulana kabul etmesi gerektiği –en azından aksi söylenene kadar– için sınanıp sınanmadığımı bilemedim ama gözünü dikip bakması da omuz silkmeme neden oldu.

Mel o sırada göğsümde çalışıyordu ve paçuli kokuyordu. Kolumu dürtüp, “Kıpırdama lütfen,” dedi. “Hey, meme ucuna da yanık yapalım mı? Şahsen meme ucunda bir yanık olsun isterim.”

Valentina ile Cleo aynı anda, “Hayır,” dediler.

Cleo, “Pekâlâ, ne daha tuhaf olabilir mesela?” diye sordu Valentina’ya. “Daha da tuhaflığa her türlü varım.”

Mel, “Meme ucunda yanık,” diye fısıldadı.

Dizlerimin altında bir yere yanık izleri yapan Karson güldü. Ben de gülmek istedim.

“Montaj sekansta şöyle yapsak nasıl olur?” diye devam etti Valentina. “Okul günleri hiç değişmez, hep aynı kalır. Sınıf arkadaşları hâlâ onlardan kaçınır ve üçünü de görmezden gelirler. Tamamen aynı çekimleri ve aktör yerleşimlerini görürüz. O zaman gerçekten bir döngüye sıkışıp kalmışlar –senin de yazdığın gibi cehenneme sıkışıp kalmışlar, Cleo– gibi olur ve farklı olan tek şey de Sıska Çocuk’a yaptıklarıdır.” Sonra Dan ile Cleo’nun arasına geçti ve bu benim anlatımımda önemli bir sahne detayı. Kimse bir şey söylemedi ama öyle tuhaf bir sessizlik de olmadı. Valentina devam etti: “Montaj sekansta saçma sapan küçük karakter arkları olmadan, kimsenin tepkisinde ve davranışında hiçbir değişiklik olmadan, öylece ilerleyip dursunlar; böylesi herkes için daha beklenmedik, daha korkunç, daha umutsuz olur.”

Cleo senaryoya bakınmaya başladı. Sayfaların arasında kaybolup her zamanki esrarengiz hâline büründü. Onu çözemediğimi söyleyip duruyordum kendime ki bu da kimse-nin çözemediğini ima ediyordu. Bunun yanlış olduğunu biliyorum. Yaşanacaklar göz önünde bulundurulduğunda onun esrarengiz olduğunu söylemek, belki de kendi açımdan içten pazarlıklı bir savunmadır.

Valentina gözlerini bana dikmişti.

Yutkundum ve dilimin ucuna gelen sözlerle maske-makyaj karışımı boğazım titreyiverdi. Abartmıyorum. Korkuyordum ama aynı zamanda benim fikrimi istediğini düşünmüştüm ve bir fikrim de vardı. “Ve böylece herkes canavar olur,” dedim.

Valentina parmağıyla beni gösterdi, “Aynen öyle amina koyayım,” dedi. Dan ile Cleo arasındaki ilgi odağı yerinden ayrılıp yanıma geldi. Dan ve Cleo da iki yandan, perde gibi birbirlerine yaklaştılar; başları, senaryo ile benim aramda gidip geliyordu.

Valentina o ikisinin ekip olduklarından endişeleniyordu. Ben dahil olmadığın sahnelerle ilgili önceki konuşmaları bilmesem de Cleo’nun program değişiklikleri konusunda Dan’in tarafında olduğu açıktı. Valentina sayıca az kalmış hissediyordu ve setteki güç dinamliğini –sadece sembolik de olsa– dengelemeye ihtiyaç duyuyordu. Benim Dan’le de Cleo’yla da bir sorunum yoktu ama o an hayatta en çok istediğim şey Valentina’nın argümanını destekleyecek zekice bir şey söylemekti. Fakat Dan araya girdi.

Dan senaryoda yazılanı sevdiğini çünkü bunun temel bir gerçeklik ve empati veya bağlantı ışığı yaktığını, görsel deseni kırmanın seyirci için de eğlenceli olacağını söyledi. Seyircinin daima eğlenceye ihtiyaç duyduğunu da ekledi.

“Sikerler eğlencesini,” dedi Valentina. “Cehenneme kadar sikerler.” Güldü, biz de güldük.

Dan, “Eh, sen ‘sikerler eğlencesini’ diyorsun ama filme gidenler de ‘sikerler senin filmini’ der,” dedi.

“Aman onları da sikerler,” diye karşılık verdi Valentina. “Bunu onlar için yapmıyoruz.”

“Onlar için yapıyor olsan iyi edersin,” dedi Dan.

Valentina ile Dan bu şakayla karışık atışıp durmaya, mizah ve alaycılığın Truva atlarına gizli ifade ve ticari gerçeklik hakkında kişisel misyon bildirilerini sunmaya devam ettiler.

Daimi arabulucu Cleo, bu konuşmanın arasına atlayıp montaj sekansına dair iki yaklaşımda da bir değer gördüğünü belirtti.

Tatmin olan Valentina, çekimden sonra tekrar konuşmayı veya uyuyup uyandıktan sonra sabah son kararı vermeyi önerdi. Bu sabaha bırakma teklifi, Valentina’nın o akşam Cleo’yu kendi tarafına çekmeye çalışacağı anlamına geliyordu.

Melanie aniden maskemin göz deliği çerçevesinde belirdi. Ayçiçekleriyle bezeli mor bir tişört giymişti; yenleri, kollarının yarısına gelecek kadar büyük bedendi. “Uсталık eserim,” dedi ve elindeki makyaj aletini zarif bir kılıç gibi savurarak böbürlendi.

Sert bir yanık makyajı, sol meme ucumu kaplıyordu.

Sigara sonrası sahneyi Valentina’nın ısrarıyla tek seferde çektik. Bunun sebebi büyük oranda, sınıftaki köşemizi dumana boğmak için Dan’ın sadece üç tane sigarasının olmasıydı. Sonra da makyaj ekibi ikilisini tatmin etmek için göğsümdeki belli bir noktayı kapatıp ardından uzaklaşarak yarayı gözler önüne seren elimin yakın plan çekimlerini yaptık. Daha sonra sigara saldırısı sahnesinde ara çekim yapılacaktı. Mark sigaralarla ve bana göstermek için getirdiği birkaç yeni kasetle dönmeden kısa süre önce bitirmiştik.

Gençlerin sınıfa girişini de tek seferde çektik. Ardından, saldırı sahnesinin koreografisi için epey vakit harcadık. Plan, yanan sigaralarla üzerime çullanan aktörlerin hızlı çekim/geçişleri olmasıydı. Sigaraları, tenime değdirmeden olabildiğince yaklaştıracaklardı; mesafe ve kamera açısından dolayı temas

etmiş gibi görünecek kadar. Ben de yanmış gibi görünen noktalara elimle vuracaktım ve kameranın zarar görmemiş tenimi görmesini engelleyecektim. Prova için taş çatlasa sarsak denilebilir. Zamanlamamız kötüydü. Ben hayali yaraya vururken fazla hızlı davranıyordum veya diğer aktör yakılmamış sigarayı fazla yavaş geri çekiyordu ve sonunda ellerini tokatlayıp birkaç sigarayı eziyordum. Provanın aptalca bir tokatlaşmaya dönmesine saniyeler kala Valentina bizi durdurdu.

Başlama vaktiydi. Öylece çekecek ve ne olacağına bakacaktık. Dan, “film yapımında sikerler ânı” terimini uydurmuştu.

Sonra, çok çok sonra, setteki son günümüzde, Dan üzerinde “FİLM YAPIMINDA SIKERLER” yazan siyah tişörtleri gururla Valentina ve Cleo’ya göstermiş, Valentina da, “Oha, çok iyi!” diye bağırıp derme çatma gardırop alanına giderek yeni tişörtünü giymişti.

Sınıfın zeminindeki o sembolün üzerine oturdum. Gençler de etrafıma dizildiler. Valentina sigara yakıp bir nefes verdi; dumanı, bukleleriyle birlikte yüzünü çevreliyordu. Sonra sigaranın yanan ucunu omzuma doğru uzattı hızla; o hararetli sıcaklığı hissedebileceğim kadar yaklaştırmıştı. Hemen cıyaklayıp odanın köşesine süründüm. Kestik.

Dan bir sonraki sahne için ışıkları ayarlamaya koyuldu. Biz beklerken Valentina, gelişigüzel şekilde, geçen hafta domuz derisinde sigara söndürerek küçük bir deney yaptığını ve yanık sahneleri için bunu yakın plan olarak filmde kullanabileceklerini umduğunu söyledi.

“Görsel taslakta var mı o sahne?” diye sordu Dan.

“Hayır,” dedi Valentina. “Düzgün görünüp görünmeyeceğinden emin olamadım, o yüzden eklemedim.”

“Bana baştan söyleseydin bir şeyler ayarlamaya çalışabilirdim,” dedi her zamanki gibi mağdur makyaj ve efekt sanatçısı Karson. “Ayrıca domuz derisini nereden buldun lan? Şarküteriden mi aldın?”

Valentina, *Aman ne var onda*, der gibi bir elini salladı. “Döv-

me sanatçısı bir arkadaşım var. Yeni başlayanlar genelde domuz derisine dövme yaparak çalışıyor. Vermişti bana biraz.”

Elinde sigara yanıklarının olduğu mukavvayı tutarak sandalyede oturan Melanie, “Ooo, pastırma,” dedi.

Cleo ise, “Nasıl görünüyordu?” diye sordu.

“Epey fena. Ama domuz derisini onun teni gibi solgun göstermemiz mümkün değil.” Elini suçlarcasına bana doğru uzattı.

Bir an için irkildim ve onu otel odasında hayal ettim; gecenin ilerleyen saatleri, artık saat erken sayılacak kadar geç, uyuyamamış, uykuyu düşünmemiş bile, sigara üstüne sigara içip domuz derisinde, Sıska Çocuk’un derisinde, benim derimde söndürüyor ve bu bir görsel efekt testi falan değil, alakası yok, bu onun yönetmen ve Valentina karakteri şeklindeki ikili rolüne hazırlanma biçimi; ikisi arasındaki hatları bulanıklaştırıp üzerlerine sigara basıyor.

Dan ışıklarla hünerini konuşturmayı deneyebileceğini söyledi ama Valentina şüpheliydi. O türden basit ama etkili bir çekim yapamamak hakkında yakınarak devam etti. Dan’ın daha önce söylediklerini hatırlayınca, bunun Dan’ın istediği o havalı temel gerçekçilik ânı olacağını, bu filmin temelinde yer alan şiddeti temsil edebileceğini söyledi. Çekime dair lafı dolandırıp durdu ve benden işe yaramaz bir tehlikeli sahne dublörü olmamı, bir sigaranın gerçekten tenimi yakmasına gönüllü olmamı istemedi hiç ama asıl istediği şeyin de bu olduğunu biliyordum.

Beni sigarayla yakmalarına neden izin verdiğimi, siz de orada maske taksanız, o maskeyi taksanız ve benim gibi o maskenin hem içinde hem de dışında hissetseniz, sizin de benim dediğim şeyi dediğim şekilde diyeceğinizi söylemekten başka şekilde açıklayamam.

“Hey, bir kereliğine yapabiliriz aslında. Sigaralardan birini üzerimde söndürebiliriz,” dedim.

İşin komik yani şu ki daha önceki şakalarımın rağmen, o

an şaka yapmadığımı herkes biliyordu. Hepsi hayır, kes şunu, kapa çeneni dedi. Ama durmadım. Hızlıca söndürürlerse, yanan ucu tenimde çok uzun süre tutmazlarsa büyük bir sorun olmayacağını söyledim. Daha fazla hayır ve imkânı yok gibi karşılıklar aldım ama böyle diyenler azalmıştı. “Kim daha önce kendi üzerinde sigara söndürmedi?” diye sordum ve cevap veren olmadı. Böylece bunu daha önce de yaptığımı ima etmiş oldum. Ama bu soru bir tür yalandı çünkü kendimi hiç o şekilde yakmamıştım. Ama tamamen yalan da sayılmazdı çünkü kafamdaki Siska Çocuk kendine böyle bir şey yapmıştı, hem de defalarca. Çünkü o ve ben çekmek üzere olduğumuz sahneyi zaten okumuştuk, bu da sahnenin onun başından, bizim başımızdan geçtiği anlamına geliyordu. Sadece hızlıca yapmalarını söyleyip durdum ve sanki yanık uzmanıymışım gibi bunun sadece birinci veya ikinci derece yanık bırakacağını ve o yanıkların da iyileşip iz bırakmadıklarını söyledim. Hayırlar ve imkânı yoklar kesildi.

Herkes sessizleşip kendi kafalarının içindeki filmlerini izlerken, Valentina, “Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedi.

Şimdi ne düşündüğümü söyleyeyim. O sabah olan her şey maksatlıydı: sigara kartonunun unutulması, montaj plan sahnelerinin tartışılması, Valentina’nın yeniden yazımını desteklemek için benim fikrimi zorla alması ve tamamen beni filmde üzerime sigara basılmasına gönüllü olacak noktaya getirmek için anlattığı o domuz derisi hikâyesi. O zaman kızmamıştım, şimdi de kızmıyorum. Manipülasyon değildi bu, yönetmenlikti. Siska Çocuk’un yönetilmeye ihtiyacı vardı.

Mel, “Ben yaparım!” dedi.

“Hayatta olmaz,” dedim. “Cleo yapmalı. En hızlısı onun karakteri olur diye düşünüyorum; çok sert bastırmaz, sigarayı tenimde olabildiğince kısa süre tutar.”

Valentina gözlerini devirip onun izni olmayan bir şeyi yapabileceği için kardeşini kıskanmış gibi omuzlarını düşürdü.

Cleo da gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor, düşünüyordu.

Karşı çıkacağını ve pes edene kadar yapabileceğini söylemem gerekeceğini sandım ama dediği tek şey, “Emin misin?” oldu. Belki de şu senaryo değişimi konusunda Valentina’dan taraf oldum diye kızmıştı bana. Belki de bazen motivasyonlar basit oluyordu.

“Eminim,” dedim.

Dan ve kamerası köşeye kıştırdı beni. Valentina da Dan’ın omzunun üstüne tünedi. Mark, mikrofon sopasını üzerime doğru uzattı. Cleo da sigarayı parmaklarının arasına sıkıştırdı, gözleri kocaman açılmış hâlde daha önce kararlaştırdığımız noktaya, sol göğsüme, kalbimin üzerine getirdi.

Bu çekimden sonra, maske yüzümdeyken konuşmamamla ilgili şu dile getirilmemiş kural, günün ve aslında çekimin geri kalanında, yaralandığım ya da bir soruya tek kelimeyle veya homurdanarak cevap verebileceğim anlar hariç, tekrar yürürlüğe girecekti. Maske takılıyken söylediğim tam cümlelerden biri, “Merak etme, hissetmem,” olmuştu.

Cleo sigarayı, ucu kendi saçından daha da kızıl olana kadar içti. Valentina ona yaklaşırken yavaş olmasını, bir kelebeğe kuyruk takmaya çalışıyormuş gibi hareket etmesini söyledi. Cleo daha yavaşça, en yavaş şekilde geldi ve tereddüt etti; başka kimse o tereddüdü gördü mü bilmiyorum ama ben o anda yaşadım, o zamandan beri de orada yaşıyorum ve onun yüzüne baktım –ne ilk ne de son kez– ve onun göğsümdeki noktaya değil gözlerime, maskenin gözlerine baktığını gördüm ve evet, birinin yüzündeki ifadeyi tarif etmenin hem sıkıcı hem de imkânsız olduğunu biliyorum, bu yüzden bunu yapmayacağım ama o ifadeyi tarif etmemeyi seçerek de –en azından şimdilik– korkaklık etmiş oluyorum. Belki de o tereddüt, yapmak istemediği anlamına geliyordu veya gerçekten istediği, bu sebeple de uzattığı anlamına. Her halükârda, öne ilerledim veya sigaraya doğru eğildim. Ve hissettim. Hâlâ da hissediyorum. Sinirlerimi elektriklendirip göğsümde büyüyen bir top

hâline getiren, bedenimi dolduran ve nefesimi tutarak serbest bırakmak, dünyaya salmak istediğim o parlak, dağlayan acı. Irkilip odanın köşesine çekildim.

Cleo sigarayı yere düşürdü, elleriyle ağzını kapadı ve geriye doğru tökezleyip Dan'e çarptı. Valentina, Dan ile kameranın düzgün durmasına yardım etti.

"Sorun yok, çektim," dedi Dan, kimse böyle bir şey sormasa da.

Birkaç dakika –belki de daha ziyade yarım saat kadar, hatırlamıyorum– sonra, taramalı sigara saldırısı vakti gelmişti. Oyuncular ve ekip sınıfın ön tarafında toplandı ve içeriği dumanla doldurmak için sigaraları yaktılar.

Göğsümdeki yanık, nabzımla birlikte zonkluyordu. Bir parmağımla o sert ve ölü deriye dokunma, o düğmeye basma dürtümü dizginledim. Bu yanık, filmin geri kalanının başladığının, sonsuza dek kendi üzerine ve içine dolanmasının başladığının işaretiydi. Valentina'nın ileride YouTube'a yükleyeceği üç sahneden biri sigara saldırısıydı. Bir dakika, yirmi beş saniyelik o videoda, Celo'nun sigarasını tenime bastığı o sağlam sahneyi de içeren akıllıca, soğuk, hesaplı ve mütevazı kurgusu sayesinde, sanki her biri hareketi dikkatlice planlamak için saatler harcamışız ve neredeyse tek seferde çekmişiz gibi iyi bir koreografi göze çarpıyor. Videoyu tekrar tekrar izlediğimde, göğsümü sigaraya doğru uzattığımı görmedim ve bu da neler olduğuna dair hatıramı değiştirmek için neredeyse yeterliydi. Neredeyse. Ama ne olduğunu biliyorum. Onu değiştirmek veya kurgulamak mümkün değil. Valentina'nın diğer iki tane-siyle birlikte bu sahnenin kurgusunu *ne zaman* yaptığı, sanki dönemini ve Valentina'nın elindeki teknoloji düzeyini saptamak dünyaya bir anlam ve düzen getirecekmiş gibi, internette pek çok tartışmaya, pek çok spekülasyona konu oldu. İzlemesi zor bir sahne olduğu söylenmişti bana ama internette yirmi milyonun üzerinde görüntülenmesi vardı.

Oyuncular ve ekibin dumanları sınıfın ön tarafında bulutlar oluştururken ben köşede kalmıştım. Sığ nefesler alıp veriyordum çünkü yapabiliyordum.

Melanie sigarasını, filtresi önde kalacak şekilde bana uzattı ve “Dumanlara yardım etmek istersen maskenin deliğinden içebilirsin,” dedi.

Ayağa kalkıp dimdik, daha da dik durdum ve başımı çok hafifçe yana eğdim. O kadar ince, o kadar hafifçe eğmiştim ki çekimde olsak kamera hareketi algılamayabilirdi.

Melanie teklifiyle birlikte kolunu da geri çekti ve yüzündeki gülümseme solup ölüverdi. Sonra da maskemin içinde yeniden doğdu.

11

ÖNCESİ:

TOPLANTI, BÖLÜM 1

Cleo'yu artık biliyorsunuz zaten.

1998 yılının aralık ayında, Karson trafik kazası geçirip öldü. Sokakta ve kaldırımdaki fren/lastik izlerine dayanarak, yetkililer onun direksiyon başında uyuyakaldığı ve bir bariyerden uçmak üzereyken uyanıp dik bir toprak setten yuvarlanarak düşüp öldüğü sonucuna vardı. Vücudunda alkol veya uyuşturucu bulunmadı. Valentina'nın 2008'de pankreas kanserinden ölmesine ve internete koyduğu filmimizden materyallerin korkuseverler tarafından keşfedilmesinin sonrasına kadar bundan haberim olmadı. Melanie ise otuzlu yaşlarında uzun mesafe maraton yüzücüsü olmuştu. 2000'lerin başlarında dört ulusal yarışmada mücadele edip ilk ona girdi. 2006'da Newport, Rhode Island'ın sularında tek başına antrenman yaparken boğulduğu tahmin ediliyor. Cesedi bulunamadı. Dan de prodüksiyon şirketini 1999 yazında sattı ve yerel siyasete girdi. İkinci dönem Rhode Island eyalet senatörüydü ve 2007 şubatında uyurken geçirdiği şiddetli kalp krizi sonucunda öldüğünde, popüler bir yerel radyo istasyonuna her hafta konuk oluyordu. Elli yaşında, evli ve üç çocuk babasıydı. Valentina'nın ölümüyle birlikte, *Korku Filmi*'nin hâlâ hayatta

olan başlıca katılımcılardan geriye yalnızca ben kalmıştım.

Bu ölümler, *Korku Filmi*'ne yönelik hikâyeleri ve ilgiyi besledi. Bir sürü internet sitesi, blog, YouTube kanalı ve Reddit başlığı filme, sette olup bitenlere dair komplo teorilerine, senaryoya ve aktörler ile karakterlere –özellikle de Siska Çocuk'a– dair her şeye adandı. Sanatçılar, kendi yapıtları hayran çizimlerini paylaştılar: Jason'ın*, Michael'in†, Freddy'nin‡ ve Leatherface'in§ gotik ve emo kardeşi Siska Çocuk; Cleo veya Valentina ya da Karson'la el ele yürüyen Siska Çocuk. Hayranların yazdığı kurguları okumaktan kaçındım hep; bir de rasgele karşıma çıkan, Siska Çocuk'un verdiği büyük sik enerjisi hakkındaki Twitter tartışmasını. Neyi var bu insanların böyle? 2017'de yapımcılığını NPR'nin üstlendiği popüler bir gerçek suç *podcast*'inde Cleo, filmimiz ve sonrasında olanlar konu edildi. Röportaj yapmayı reddetmiştim, bu da bazılarının gözünde suçlu görünmeme yol açtı. *Lanetli Filmler* adında bir belgesel için de röportaj vermeyi reddettim. O *podcast*'ten sonra hayran kitlemiz epey büyüdü. *Korku Filmi*, Jodorowsky'nin *Dune*'u gibi yapılmamasıyla ünlü bir film hâline geldi. Siska Çocuk *mem*e'lerde bile görülmeye başlandı.

Cleo'nun ailesi, senaryosuna gelen teklifleri yanıtlamak ve YouTube'u –filmin kötü yapılmış üç tam versiyonu da dahil olmak üzere– çok sayıda amatör film yapımcısının sahne deneme ve yorumlamalarını kaldırmaya yasal olarak zorlamak için, Hollywood'un en büyük ajanslarından biriyle anlaşma imzalamıştı. E-posta gelen kutum röportaj istekleriyle ve benimle film hakkında konuşmak, yeniden yapım projelerine yardım etmemi isteyen ajanslardan, yazarlardan, yönetmenlerden ve prodüktörlerden gelen mesajlarla dolup taşmıştı. Kirsten Billings diye bir menajerle çalışmaya başlamıştım. Kırklı yaşları-

* 13. Cuma serisinin baş kötüsü. –çn

† Cadılar Bayramı serisinin baş kötüsü. –çn

‡ Elm Sokağı Kâbusu serisinin baş kötüsü. –çn

§ Teksas Katliamı filmlerinin baş kötüsü. –çn

nın başlarında, bir elli boylarında, hafta içi her gün için aynı kottan beş taneye sahip olmakla övünen ve Tarantino filmlerindeki karakterler gibi küfreden bir kadındı. İlk işi, Virginia'daki bölgesel bir korku hayranları toplantısına ücretli katılımımı ayarlamaktı. İkinci işi de katılım için gereken zaman ve para yatırımına degeceğine beni ikna etmek olmuştu.

Ağustos 2019. Yaz Korkuları toplantısının yapıldığı leş gibi otele gitmek için sekiz saat direksiyon salladım. Kirsten'in ilk toplantı katılımımdan sonra artacağına söz verdiği göstermelik bir ödeme aldım. Pandemi, canlı katılım zırvalığını birkaç sene ertelemiş oldu ama şimdi Covid diye bir şey hiç olmamış gibi davrandığımızdan, Kirsten'in ücret artışı konusunda haklı olduğu ortaya çıktı. Ayrıca Valentina'nın dünyayla paylaştığı Siska Çocuk fotoğraflarını imzalayarak epey para kazanabileceğimi garanti etmişti bana. İmzalı bir resmi set fotoğrafı başına kırk papel alıyordum. Kirsten elli istememi önermişti. Araba sürmemin ve bedava bir uçuş teklifini geri çevirmemin sebebi, sağlam masraf yaptığım fotoğraf kutuları için otel postalarına güvenmemem ve maskem konusunda postaya hiç ama hiç güvenmememdi. Katılımcılardan biri kendine ait bir şey imzalatmak isterse yirmi dolar, benimle fotoğraf çekirmek isterse de ayrıca bir yirmilik istemeyi planlamıştım. Kirsten bunun için de daha fazla para istememi söylemişti ama kararsızdım. Fotoğraflar ve imza masamın arkasına koymak için yaptığımız profesyonel afişin bana zarar ettireceğine inanıyordum.

Öğleden sonra bir gibi vardım otele ve neon pembesi bilekliği, ziyaretçi rozetimi, boyun askımı aldım. Eşya kutularımı, bir saat sonra herkese açılacak ünlü odasına taşıdım. Film yıldızları masaları, otelin sade balo salonunun duvarlarına dizilmişti. Beyaz/bej bölme duvarlarının önüne siyah perdeler asılmıştı ve halılar da benzer şekilde rahatsız edici olmayan yumuşak bir renkteydi. Salonun ortasında, korku yazarlarının masalarının oluşturduğu küçük bir dikdörtgen vardı. Film yıldızları ve yazarlar, etrafta dolanıp birbirleriyle sohbet ediyor-

lardı; muhtemelen hepsinin daha önce de yaptıkları bir şeydi bu. Benim masam, 13. Cuma Jason'larından biri ile gençliğinde Stephen Dorff'la *The Gate* filminde rol almış bir kadının arasındaydı.

Üzerine siyah muşamba örtülmüş boş bir dikdörtgen masaya eşyayı boşalttım. Siyah, beyaz ve gümüş rengi keçeli kalemleri bir kenara dizdim, sonra da satıp imzalayacağım kuşe baskı fotoğrafları düzenledim. Birinde, Siska Çocuk sigara yanıkları içinde sınıfın köşesinde duruyordu. Hangi yanığın gerçek olduğu bakınca anlaşılmıyordu. Toplantıdan önceki akşam Kirsten, gelin ve *hangi yanığın gerçek olduğunu beş dolara tahmin edin* gibi bir şeyin, işler yavaş giderse yapabileceğim numaram olabileceğini önermişti. Birkaç kez “siktir” demiş, telefon çekmiyor gibi yapmış, sonra da kapatmıştı. İkinci fotoğrafta Siska Çocuk, uzun ve karanlık bir odanın karşı ucundaki kapı aralığında, üzerine gölge düşmüş hâlde duruyordu. Bana sorarsanız en korkunç görüntü ve filmin en korkunç sahnesi buydu. Maskenin hiçbir detayını göremiyordunuz ama acayip ürkütücü bir fotoğraftı. O fotoğrafa bakmayı hiç sevmiyordum. Sergilediğim üçüncü fotoğraf ise Valentina'nın internete koyduğu, üçlünün en meşhur set fotoğrafı –bazıları buna “imkânsız çekim” demişti– değil, bunun yerine yeni çekilmiş, elimde maskemi takmış strafor bir manken tuttuğum vesikalığımdı. Bendim işte bu: Elinde kendi Yorick kafatası olan düşük bütçeli film Hamlet'i. Kirsten bunu çektirmemde ısrarcı olmuştu ve Hollywood'a gönderdiği fotoğraf da buydu.

Fotoğraflarımı ve fiyat listemi ayarladıktan sonra maskemi çıkardım; berrak, akrilik bir vitrin kutusundaydı. Kimsenin kutuya dokunmasına veya eline alıp fotoğraf çektirmesine izin vermeyecektim ama ben tutarken fotoğrafını çekmek isterlerse bunda bir sorun yoktu ve belki bu seçeneği de fiyat listesine eklemeliydim. Nakit kasam ve kredi kartı da kabul edebilmem için telefonumda Square uygulamam vardı. Onu daha hiç denememiştim gerçi. Hay sikeyim, ne bok yediğimi veya bunu

para dışında niçin yaptığımı bile bilmiyordum. Elli yaşındaydım ve bahsedebileceğim bir kariyerim yoktu. Akıntıya kapılmış, başıboş hâldeydim; daha öncesinde değilse bile setin son gününden beri öyleydim. Bir an için toparlanıp hafta sonunu otel odamda saklanarak geçirmeyi düşündüm. Ama bunun yerine afişimle ve lanet olasıca standıyla boğuştum. Boğuşma mücadelesini de fena şekilde kaybediyordum.

Karşımdaki masada oturan yazar, yardıma ihtiyacım olup olmadığını sordu. “Hallederim,” dedim.

Onun afişi, bıçakla kazınmış gibi görünen ürkütücü bir yazı tipiyle, kendisinin “Kâbus Kâtibi” olduğunu iddia ediyordu. Stephen King’in değil ama adını hiç duymadığım insanların ve dergilerin tanıtım yazıları, kendisinin bir sonraki Stephen King olduğunu söylüyordu. Yazar fotoğrafında simsiyah giyinmişti ve başının etrafında uçuşan hayalet görselleri vardı. Evet, aşırı dandik, sik gibi. Ama ben ne bilirim ki? Kendi afişimi nasıl asacağımı bile bilmiyordum.

Afişimi hızlıca düzeltti. Düzgün görünüyordu. Siyah mat arka planda beyaz, büyük ve kalın harflerle Arial yazı tipinde *KORKU FİLMİ* yazıyor, altında da ismim ve hemen yanında tırnak içinde “Sıska Çocuk” ifadesi yer alıyordu. Afişte, orijinal setin geriye kalan üç fotografik görseli vardı. Film kimsenin seyretmediğini düşününce, biraz sahtekâr gibi hissetmek işten değildi ama aynı zamanda film vardı sonuçta. Beş hafta harcamıştık onu çekmek için. Filmimizin, ıssız bir ormanın derinliklerinde düşen ve hiç kimsenin görüp duymadığı bir ağaç olması, bizim düşmediğimiz anlamına gelmiyordu.

Yardım ettiği için o korku yazarına teşekkür ettim, sonra da kendimi tanıtip elini sıktım. Benden bir baş kısaydı ve siyah saçının boya olduğu çok açıktı. Vincent Price tarzı topsakallı, pasaklı şekilde çikolatalı pasta yemiş gibi görünecek kadar kısa kesilmişti ve adam afişindekiyle aynı giyinmişti. Böyle bir toplantıya ilk kez katılıp katılmadığımı sordu.

“O kadar mı belli oluyor?” diye retorik bir soru sordum.

Sergilediğim şeyleri inceledi ve fotoğraflarımın yetmeyeceğini söyledi. İlk kez katılanlar bu tür etkinliklerde daima çok iyi iş çıkarırmış.

Biraz daha konuşmak istedi ve nazik biriydi ama ben çoktan masamın ardında kapana kısılmış hissetmeye başlamıştım ve daha önümde, masanın arkasında kapana kısılmış hâlde geçireceğim saatlerim, hatta günlerim vardı. Filmden önce zoraki sosyal etkileşimlerde iyi değildim, filmden sonra da kesinlikle bu konuda ilerleme kaydetmemiştim. Kalabalıklara idare edebilirdim ama yalnızca içlerinde saklanabiliyorsam. İzin isteyip tuvalete gittim, yüzüme biraz su çarptıktan sonra yiyecek içecek masasından çay aldım ve ünlüler odasında hızlı bir tur attım. Göz teması kurunca birkaç kişiden baş selamları ve yarım yamalak el sallamalar gibi karşılıklar aldım; bunların, gerçekten tanıdıklarından veya aralarında kim olduğumu bilen ve çeşitli sebeplerden dolayı burada olmadığımı hak eden—ki gayet anlaşılır bir şey olurdu bu— varsa da kıskançlıktan ziyade ziyaretçi rozetimden kaynaklandığını düşündüm. Ama aynı zamanda da sikerim onları yani. Bu filme emek vermiştim ben, o terk edilmiş okula kendimden parçalar bırakmıştım ve filme dahil olan herkes gibi, hayatım mahvolmadıysa da sonrasında onarılamaz şekilde değişmişti. Demem o ki hiç kimse son hâlini veya herhangi bir hâlini görmediyse de ne olmuş yani? Hile yaptığımı ya da kestirmeden gittiğim ve benden tamamen bağımsız şekilde ortaya çıkan, açıklanamayacak derecede tuhaf hayran kitlesini hak etmediğim anlamına gelmiyordu. Manyak bir film olacaktı bizimki. Beş yüz bin (aşağı yukarı) Sıska Çocuk hayranı yanılıyor olamazdı.

Neyse, ünlüler odası turunu bitirelim. Svengoolie oradaydı, Joe Bob Briggs de öyle. Çok sayıda ünlü seri katil kurbanı, büyük aktör Tom Atkins —üzerinde kendi yüzünün karikatürize çizimi olup bunun altında da soyadı yazan bir tişört giymişti (harika bir tişörttü, beyaz tişörtlerden başka şey giyiyor olsaydım kesin alırdım bir tane)—, *The Walking Dead*'in

ilk sezonlarından iki kişi ve John Carpenter'ın *The Thing*'inde Fuchs karakterini oynayan adam vardı. Fuchs'la konuşmak istemiştim ama vakit yoktu. Alelacele masama döndüm.

Kapıların açılmasına birkaç dakika kala, fotoğraflarımla bul karayı al parayı oynadım ve tam o sırada sağ tarafımda büyük bir gümbürtü koptu. Aklım başımdan gitti amına koya-yım. Jason aktörü, kılıflı palasını yargıç tokmağı gibi masasına geçirmişti ve açılışa bir dakika kaldığını duyurdu. İnsanlar gülüp alkış tuttular.

Kâbus Kâtibi biraz yüksek sesle fısıldayarak masasından seslendi: “Buna alışsan iyi edersin. En az saat başı yapar.”

Kapılar açıldığında masama akın eden insanlar neredeyse bitmek bilmedi. İlk hayranlar genç bir adam ve kadındı, muhtemelen sevgiliydiler. İkisi de *Korku Filmi*'nin çekimlerinden sonra doğmuş olmalıydı. Hayranlar. Öyle mi dedim onlara? Tam olarak neyin hayranları? Sadece hayal güçlerinde var olan bir filmin hayranları mı? Peki onlar gerçekten seyrettiğiniz filmlerden nasıl farklı oluyor? Onlar da seyrettikten sonra sadece kafanızın içinde var oluyorlar. Saçma sapan ucuz felsefe veya eleştiri ya da ne dersiniz deyin işte ama sanırım bu lafı veya buna benzer bir şeyi, alaycı bir eleştirmene karşı kullanabilirim. Bahsettiğim çiftin siyah çerçevesi, uyumlu, yuvarlak gözlükleri vardı ve cıfcaflı *Korku Filmi* posterini tarzında siyah tişörtler giymişlerdi. Öylece durup gözlerini kırpıştırarak bana baktılar. Kirsten bana nazik, sabırlı, samimi olmamı ve internette götün teki olduğuma dair yorumlar görmek istemediğini söylemiş ama ayrıca, on yıl önce yaptığım bir sohbetin ürkütücü bir tekrarı gibi, gizemli olmam ve “esrarengiz bir auraya sahip olmam” gerektiğini belirtmişti; öyle her şeyi bir anda veremezdim (verecek neyim varsa sanki), insanlarda kurduğum her etkileşim sanki romantik bir ilk buluşmaymış da çaresizce ikinci buluşmayı istiyormuşum gibi davranacaktım. Sikerler, ona da tamam. En nazik, en içten sesimle, o çiftte tişörtlerini nereden aldıklarını sordum; iyi bir başlangıç

cümlesi olduğunu düşünmüştüm bunun, kendileri hakkında konuşmalarını sağlayacak bir giriş işte. “İnternette,” dediler süklüm püklüm olarak, sanki onları azarlamamı beklerlermiş gibi. Sonra da onlar için maskemi kutusuyla masanın ön tarafına koydum. Hiçbir şey söylemediler. Hayranlıktan mı hayal kırıklığından mı emin olamadım. Gizemli yaşlı adam sesimle, “Maske taktığımda daha iyi görünüyor,” dedim, bu da eğer varsa bir kötü adam repliği idi. Hayran çift gergin gergin güldü ve maskenin harika olduğunu söylediler. Bütün öğleden sonra cevaplayacağım bir soru sordular: Filmin hazırlık aşamasında olan bir yeniden yapımı var mı? Orijinal senaryonun alındığını ve erken geliştirme aşamasında olduğunu söyledim onlara. Biri hafifçe zıpladı, diğeri ufak bir alkış tuttu ve sabırsızlandıklarını söylediler. İkisi de birer fotoğraf getirmişti ve bu sebeple onlardan *selfie* ücreti almadım ve maskenin fotoğrafını çekmelerine izin verdim.

Şu Jason adam da bir hayranına boyunduruk takmış, palasının ucunu da adamın boynuna dayamıştı. Eğleniyordu tabii, hayranları da bayılıyordu buna ama ben herifi sevmemiştim. Biraz iğrenç biriydi ve çoktan kurumsallaşmış bir karakteri oynadı diye çalımından geçilmiyordu. Yarı profesyonel kıskançlığıma da bakın hele.

Öğleden sonra hızla geçip gitti. Fotoğrafları ve hayran yapımı resimleri imzaladım, kendi yaptıkları resimleri bana verenler de oldu.

Karson gibi görünen ve öyle giyinmiş utangaç bir genç, bana Cleo’nun boş boş baktığı, detaylı bir karakalem çizim verdi; Cleo’nun gözleri, kendisine bakan kişi her kimse ondan uzağa dönüktü ve *Kara Gölün Canavarı*’nın beyaz mayo giymiş Julie Adams’ı kollarında taşıdığı ünlü resmin ters çevrilmiş hâli gibi taşıyordu Siska Çocuk’u. Cleo’nun yüz ifadesi nasıl olduysa tam da onun yüz ifadesiydi. Çocuğa sesim titreterek teşekkür ettim ve resme uzun süre bakamadım. Çirkin şekilde hüngür hüngür ağlamaya başlamadan önce resmi he-

men masamın altındaki kutuya saklamak zorunda kaldım ve Karson'a benzeyen çocuğu hızlıca gönderdim. Jason yine palasıyla masaya vurdu. Geri alamayacağım bir bakış attım ona. Satışlar hızlıydı ve telefonumdaki şu Square şeyi de işe yaramıştı. İnsanlarla el sıkışıp *selfieler* için zoraki gülümsemeler yerleştirdim yüzüne. Kâbus Kâtibi, sıradakilerin önüne geçip imzaladığı üç tane kitabını verdi bana. Ona teşekkür edip kitaplarını almak çok matah bir şeymiş gibi yaptım. Kırklı yaşların kasvetli ormanlarında gezinen bir kadın, çekimlerden sonra Valentina'yla iletişimimi sürdürüp sürdürmediğimi sordu. Doğruyu söyledim: Genel olarak hayır ama ölmeden birkaç hafta önce onu ziyaret etmiştim. Kâbus Kâtibi bir süre sonra geri gelip bana verdiği kitaplardan her birinin konusunu kısaca anlattı ve film haklarının neredeyse alındığından bahsetti. İyi şanslar diledim. Gergin bir adam, bana koluna yaptırdığı bir odanın köşesinde oturan Siska Çocuk dövmesini gösterdi. Bir hatıraya bakmak gibi bir şeydi bu. Başka filmlerde rol alıp almadığımı sordu ve IMDb'de, ön geliştirme aşamasındaki birkaç filmde olduğumun gözüktüğünü söyledi. Onların yanlış olduğunu belirttim. Kâbus Kâtibi de tekrar gelip bir şişe su getirdi bana ve bir temsilcim veya menajerim olup olmadığını sordu. Kirsten'e vermek için kitaplarından birini isteyeyim diye uğraşıyor diye düşündüm. Sırada, genç bir kadın ve bebek arabasındaki çocuğu vardı. Çocuk pelüş bir Cthulhu'nun kafasını dalgın dalgın çiğniyordu. Bana, tıpkı filmdeki gibi yüzümü bulanıklaştırıp kimliğimi açık etmemem gerektiğini söyledi. "Tıpkı filmdeki gibi," deyip durdu ve ondan kurtulabilmek için tek yapabildiğim, "Ortada film falan yoktu," demek oldu. Biraz oyalandı. Aslında soru falan olmayan sorularına geçiştrici cevaplar verdim ve sonrasında oluşan sessizliğin, gitmesi gerektiğini anlamasına yetmesi gerekirdi. Her şeyden birer tane satın alana ve salya akıtan çocuğuyla planlı bir fotoğraf çekilmemi isteyene kadar gitmedi; fotoğraf için ağzımı kocaman açıp o kıpır kıpır küçük yumurcağı yiyecekmişim gibi

yapmak zorunda kaldım. Ondan her şeyin tam parasını aldım. Birkaç kişinin ardından Kâbus Kâtibi bir kez daha gelip menajerinin ona *yazar* değil, *yaratıcı* dediğini çünkü Hollywood'da kimsenin yazarlara saygı duymadığını söyledi. Buna kulak misafiri olan Jason oyuncusu da palasını masaya geçirdi, “Yegâne iyi yazar, ölü yazardır,” diye bağırdı. Benim sıramdaki biri de, “Çok erken,” diye fısıldadı. Kâbus Kâtibi biraz yüksek sesle kahkaha attı. Çirkin Jason’a kulak asmadım ve acır gibi sesler çıkarıp yazara “Çok zor olmalı,” ve “Herkes tuttuğunu sikmeye kalkıyor işte,” gibi şeyler söyledim. Bu sefer kendi masasına dönmeyip sıradaki kişiye izin vermek için hafifçe kenara kaydım. Yazar, sohbetin kendine kalan kısmına devam edip her şey düşünüldüğünde benim gibi aktörlerin işinin kolay olduğunu söyledi. Bu hoşuma gitmedi işte. Ben de ona gerçekten her şeyi düşünüp düşünmediğini sordum. Birkaç fotoğraf imzaladım, Kâbus Kâtibi de sözleşmeye dayalı ismi film afişlerinden çıkarılan bir arkadaşının, sonra da bir yayın platformunda filmi çıkacak olan ve platformun ona devam filmleri ile kitaplarından pay vermek istemediği başka bir arkadaşının, ardından da kitaplarından birinin film versiyonunun stüdyo ve egoist bir yönetmen tarafından mahvedildiği diğer arkadaşının hikâyesini anlattı. Fotoğraf imzaladığım kişi de genç bir yazardı. Yazar dertleri hikâyelerinden etkilenmiş ve muhtemelen içten içe heyecanlanmıştı çünkü haklı olarak mağdur olmak iyi bir düş malzemesiydi. Adam sonunda korku yazarının peşinden masasına gitti. Bravo, Kâbus Kâtibi.

Masanın etrafını saran kalabalıktan bir sürü nefret ve dehşet dolu bakışa maruz kaldım. Açık açık düşmanca davranan tek hayran (şey, muhtemelen ona hayran dememeliyim, değil mi?) o öğleden sonraki son ziyaretçim değildi ama bu sesli kitap anlatımının amaçları doğrusunda öyleymiş gibi yapabiliirim.

Üç kişilik bir grubun parçasıydı bu adam. Diğer ikisi, yirmili yaşlarında bir adam ve kadın –ikisinde de birden fazla

piercing ve bir sürü dövme vardı–, benimle konuşacaklar diye heyecanlıydılar. Dost canlısıydılar ve onlarla sohbet etmek, diğeriyle olduğu gibi tuhaf veya rahatsız edici değildi. Eğlenceli ve insanı yatıştıran tiplerdi; açıkçası o öğleden sonra ilk kez rahatlamaya başlamış ve *Pekâlâ, hiç de fena değil, halledebilirim*, diye düşünmüştüm. Gelgelelim, sonra arkadaşları ikisinin arasına girdi. Üzerinde bir labirentle süslenmiş gri *The Shining* tişörtü vardı ve ters çevrilmiş kırmızı bir beyzbol şapkası takıyordu. Bir yandan salonda siyah tişört giymeyen tek kişiydi. Diğer yandan da, yani ne diyeyim, herifçioğlunun şapkası resmen uyarı levhası, ters çevrilmiş bir kırmızı bayraktı. Şu etrafındaki herkesten daha iyisini bilen ve bundan bahsetmek için sabırsızlanan tiplere özgü pis sırtış, kibirli ifade vardı yüzünde.

Sormaktan ziyade dümdüz konuşur gibi, “Eline bakmamın sakıncası var mı? Yakından,” dedi.

İÇ. CLEO'NUN EVİ, MERDİVEN. SABAH.

Cleo boş bir SIRT ÇANTASI takmaktadır, yavaş yavaş yürür ve sessizce halı kaplı merdivenlerden inip çıkar, elleri ceplerindedir.

Cleo'nun, kader müdahale etsin, o ve diğerlerinin yaptığı şeyi, yapacakları şeyi durdursun diye dilekte bulunması, yalvarmasıdır bu.

Bir kez tökezler ama atletik şekilde adımlarını hızlandırıp düşmesini, merdivenlerden kafa üstü yuvarlanmasını engeller.

Otonomik şekilde düşmesini önleyecek kadar hızlı olan ayaklarına bakıp iç çeker; ayakları yaralanmasına hakaret eder gibi ağır, onu ispiyonlayacak kadar gürültülüdür.

ANNE (D.S.)

(yatak odasının kapı açılması sesi, sonra terlikli ayaklar, tereddütlü adımlar)

Cleo? Ne yapıyorsun? Bugün cumartesi. Niye bu kadar erken kalktın?

CLEO

(olduğu yerde donakalır, merdivenlerin yarısındanadır)

Valentinalara gidiyorum.

Üzerinde çalıştığımız büyük bir proje var.

ANNE (D.S.)

İyi. Peki. Ama merdivenlerde ne yapıyorsun?

CLEO

Be-ben odamda bir şey unuttum da, şey, geri çıkmam lazım.

ANNE (D.S.)

Kaç kere unuttun peki?

DIŞ. KARSON'IN EVİ, ARKA BAHÇE. SABAH.

Karson ARKA KAPISINI ve SİNEKLİĞİ kapatır, babamınotoru uyandırmamaya dikkat eder. Dolup taşmış ÇÖP KUTULARI ile bitişik verandada duraksar ve içrideki hışırtılara kulak kabartır.

Karson çatlamış ASFALT YOLUN küçük kısmından harabeye dönmüş GARAJA ilerler. Levha kaplı çift KAPININ üzerinde yıkık dökük, eski bir BASKETBOL LEVHASI VE POTA vardır.

Bir kapıyı yavaşça kaldırır, pas tutmuş menteşeler gıcırdayıp yankılanır ama kapıyı sertçe çekse çıkacak gürültü kadar yüksek ses çıkmaz.

Şimdi karanlık, tozlu ve örümcek ağı bağlamış garajın içindeyizdir ve siluet hâlindeki Karson'ın kapıyı başının üzerine doğru kaldırmasını izleriz. Arkasındaki dar araba yolu, garajdan ayrılmakta ve evi ile bir dizi düzensiz, budanmamış dalları olan ÇALI-LIKLA çevrelenmektedir.

Başka bir tüneldeyiz ve bunun ucunda sokak var. O uca adım atan, bulanık hâldeki Cleo'yu görürüz.

Karson omzunun üstünden bakar, onu görür, sonra bizimle garajın misafirperver karanlığına adımını atar.

DIŞ. BÜYÜK BANLIYÖ EVİ, ÖN BAHÇE. SABAH.

Valentina kaldırımda, büyük, şatafatlı ve kusursuz bakılmanın eşiğindeki sömürge döneminden kalma EVİN gölgesindedir. Evin ana binası ve garaj çatılarının üstünde yan duvarlar vardır.

Sessizce evi inceler ve etrafı gözlerken gözetleniyor olabileceğine dair endişe duymaz.

Parmakları, fal bakmak için yapılan tuzluk KÂĞIDIN katları ardında kaybolmuştur; birkaç gün önce çalışma salonundan aldığı not. Kâğıdın ayrı yüzeylerinde sayılar ve renk isimleri yazmaktadır. BİR diye etiketlenmiş yüzeyde ayrıca, "Sadece Sharon'ın görmesi için!!!" yazar.

Valentina sessizce bir sayı seçer ve kâğıdın katlarını buna uygun olarak ileri geri hareket ettirir. Mavi, der gibi oynatır ağzını ve katları tekrar çevirir. Sonra bir yüzeyi açar ve içinden bir çizgi geçen daire içinde kalp bulur. Oyunun kurallarına uymaz ve başka bir yüzeyi açıp "Gabe" ismi ve gözleri kalp şeklindeki gülen bir suratla karşılaşır. Sonra başka bir yüzeyi açar, köpüren bir bira bulur. Bir diğer yüzeyde "Party!!" yazmaktadır, bir başkasında da "Ertesi hafta sonu!!!"

Kâğıdı buruşturup arka cebine sokar. Ön bahçeyi geçip sağlıklı, içinden geçilmesi mümkün olmayan bir FUNDALIK duvarının gizlediği bitişik YAN BAHÇEYE ilerler. Diğer tarafta geniş bir VERANDA veya

çiçeklik ya da belki havuz alanı vardır; canlı yeşil duvarın üzerinde bir ÇARDAK göze çarpmaktadır.

Valentina yeşil duvara gider, kollarını dirseklerine kadar çalılara sokup dalları çekerek açmaya, gizli bir geçit oluşturmaya çalışır ama yapamaz.

Çalılık boyunca ilerler, arka tarafa yönelir ve birden izlendiğini fark eder. Döner.

Karson ve Cleo, arkasındaki sokaktadır. Cleo yarım yamalak el sallar.

İÇ. TERK EDİLMİŞ OKUL, SINIF. AYNİ SABAHIN İLERLEYEN SAATLERİ.

Yine sınıfın içinden kapalı SINIF KAPISINA odaklanırsınız.

Kapı açılır. Gençler içeri girerler.

Kimse sınıfın ön tarafında değildir. Gençler silinip bulanıklaşmış karatahtaya bakarlar.

CLEO

(hüzünlü ama şaşkın değil. Çocuğun bu silme eyleminin de tahtada yazıp yazmadığını bilmeyiz, asla da bilemeyeceğizdir)

Hepsini silmiş.

Valentina öfkeli şekilde, ayaklarını yere sertçe vurarak sınıfın ön tarafına ilerler.

VALENTINA

Hey! Hey, çık dışarı! Hemen!

Malzeme dolabının kapısı GICIRDAYARAK açılır; kendisine bağırılan her çocuğun bildiği, tanıdığı gibi.

Sıska Çocuk yavaşça dışarı çıkar, kambur durmaktadır. Bir kuyruğu olsaydı, şu an bacaklarının arasına kıştırılmış hâlde olurdu.

Gençlere bakar, sonra gözlerini kaçırır, tekrar onlara bakar ve yine gözlerini kaçırır.

Acınacak hâldedir. Onun için, başına gelebilecekler için endişeleniriz. Ama gençlerin ona ne yapacağını da görmek isteriz. Görmemiz gerekir. Belki de filme belirlenmiş kuralların etkisi altındayızdır. Ne olursa olsun, Sıska Çocuk'un suçunun karşılığını bulmasını onaylarız.

Maske, Sıska Çocuk'un boynundaki deriye yapışık kalır. Yeşil ve pullu deri daha öncekine kıyasla daha aşağıdadır; çocuğun âdemelmasının altındadır, neredeyse boynun göğse dönüştüğü noktadadır. Çocuğun beyaz teninin geri kalanı ise yanıklarla bezeli, nokta noktadır. Yanıklardan ikisi, YEŞİL beneklere benzemektedir.

VALENTINA

(karatahtayı işaret eder)

Neden yaptın bunu? Bunu yapabileceğini kim söyledi? *Herhangi bir şey yapabileceğini kim söyledi?*

Sıska Çocuk büzülüp siner, köşede oturur, başını hayır hayır hayır der gibi iki yana sallar, sonra kollarıyla başını örter.

KARSON

Şeye ihtiyacın...

CLEO

(araya girer)

Hayır. Ne olacağını zaten biliyoruz.

Gençler, hiç zorlanmadan, öğretmen masasını çevirirler. Biraz sallanmaktadır, dengesizdir.

Karson köşeye gidip Sıska Çocuk'un kollarından birini tutar ve onu öğretmen masasının yanına sürükler. Ham ve kontrolsüz gücü beklenmedik olduğu kadar korkutucudur.

KARSON

(sesi yetişkin gibi çıkar bunları babasının söylediğini rahatlıkla hayal edebiliriz)

Bu senin hatan. Bunu bize sen yaptırıyorsun.

Söylediği şey yalandır; ceza mantığı her zaman yalandan ibarettir. Sıska Çocuk'un tahtayı sildiğini bilmiyorlarsa, gençler getirdikleri şeyi neden getirdiler o zaman?

Sıska Çocuk masaya çarpana kadar sürüklenir. Dehşet içinde etrafa bakınır ve hiç ses çıkarmaz.

Karson, Sıska Çocuk'un sağ kolunu çekip masanın üzerine uzatır, aynı anda Sıska Çocuk diz çöküp ayaklarının üzerine oturana kadar onu çekiştirip yere bastırır.

Cleo ÇANTASINI sırtından indirir ve içinden rengi solmuş iki BANYO HAVLUSU ile kocaman bir BAHÇE MAKASI çıkarır; makasın o aç, iştahlı ağzı kapalıdır.

Valentina makası alıp açar, sonra kapar. Makas bı-

çaklarının çıkardığı KIRT sesi ve saplarının gidip gelmesi duyulur. Tatmin olmuş hâlde, makası Karson'a verir.

Sıska Çocuk titreyip kıpırdanır ama onun dışında hareket etmez, kolunu masanın üzerinden geri çekmez.

Geri kalan her şey hızlıca olur. İnanamamanın, kuşkunun umuduna vakit kalmaz.

Karson makası açar, bıçaklardan birinin altını ve bir sapını masaya dikey olarak yerleştirir.

Valentina, Sıska Çocuk'un sağ elini kavrar ve serçe parmağı dışarıda kalacak şekilde yumruk hâline getirir.

Serçe parmağın ilk boğumuna kadar olan kısmını, dik duran makas bıçağına dayar.

Karson makasın iki sapını da tutar, parmaklarını esnetip bir kez ayarlar. Sonra bir daha.

Sonra tüm gücüyle üst sapı aşağıya iter.

KIRT

SERÇEPARMAĞIN YARISI kapalı bıçakların arasından fırlayıp gider, peşi sıra KAN fışkırır.

Sıska Çocuk yere düşüp tortop olur, yuvarlanıp kıvrılırken ve çığlık atıp bağırdıkça kıpkırmızı kan akar. Bağrıışları, çoğumuzun hayatında duyduğu en kötü sestir.

Çığlıklar giderek tizleşir, sonra alçalır ve gırtlaktan gelir; aradaki oktavlarda durmadan imkânsız şekilde yükselmektedir.

Sıska Çocuk'un sesi insan gibidir ama. Bir kez olsun inilleyen bir hayvan gibi ses çıkarmaz. İnsan gibidir sesi, korkunç şekilde insan.

Ve daha kötüsü, ıstırabının gürültüsüne boğulmuş şekilde, belki "Ah, Tanrım!", "Neden?" ve "Özür dilerim!" dediğini duyar gibi oluruz.

Cleo elinde HAVLULARDAN biriyle Sıska Çocuk'a koşar, yaralı elini sıkıca sarar. İyice baskı uygular ve kan, havluyu karartır.

Sıska Çocuk hâlâ çığlık atmaktadır. Kimse onu durdurmayacak mıdır?

Valentina, yarım serçeparmağı masadan alıverir ve biraz ilerideki yerde, ayin edasıyla sembol çizilmiş noktaya götürür. Parmağı, sembolün üzerine kan damlayacak şekilde tutar. Damlacıklar rasgele düşer.

Karson ve Cleo, Sıska Çocuk'u kısmen kaldırıp kısmen sürükleyerek işaretli ve kan lekeleriyle dolmuş noktaya götürürler.

Bu, artık her neyse, henüz bitmemiştir.

Sıska Çocuk hâlâ çığlık atmaktadır.

Sırtüstü dönmeye çalışır ama Karson onu oturur pozisyona getirir. Cleo da başını tutar.

Sıska Çocuk hâlâ çığlık atmaktadır.

Valentina kesilip alınmış serçeparmağı yavaşça maskenin açık kesğine, maskenin ağzına sokar.

Sıska Çocuk'un çığlıkları kesilir. Başını iki yana sallar. Gençler onu sabit tutmaya, yerinde kalmasını sağlamaya çalışırlar.

Valentina, serçeparmağı avucuyla maskenin ağzına ittirir, iyice bastırır, sokar; ta ki geriye bir serçeparmak kalmayana kadar.

Sıska Çocuk öksürür, boğulacak gibi olur, homurdanır, daha da öksürür, sonra da sessizleşip hareketsizleşir.

Vücudu ve maskenin ağzı kan izleriyle doludur. Hiç kimseye bakmaz, dümdüz karşısına bakar.

Cleo, Sıska Çocuk'un sağ elini serbest bırakır, kandan sıırılsıklam olmuş havluyu bir kenara atar, sonra da diğer havluyla eli hızlıca tekrar sarar.

İşini bitirdikten sonra gençler sınıftan çıkarlar.

Biz geride, Sıska Çocuk'un yanında kalırız ama sınıfın arka tarafına sinmiş hâldeyizdir.

Olduğu yerde kalır, hareket etmez.

Odanın bulunduğumuz karşı ucundan, maskesi odakdışıdır ve ağzının çevresindeki kırmızı iz gülümseme gibidir. Beyaz teni kırmızı lekelerle bezelidir.

Öylece bakar dururuz ve şuna hiç şüphe yoktur ki o da bize bakmaktadır. Bizim kim olduğumuzu da ne olduğumuzu da bilir. Korktuğumuzu da

ÇÖZÜLEREK GEÇİŞ:

12

SONRASI:

HASTANE

Sonrası –veya sonrasının versiyonları– eksik parmağım ile ilgili röportajlarda anlattıklarım. Bu sesli kitabın amacı için geri dönüp ne anlattığıma ve nasıl anlattığıma bakmak üzere o röportajlardan bazısını tekrar okudum.

O sabah sette olanlara ve hem kaza anındaki hem de sonrasındaki kaosa dair pek bir şey hatırlamıyorum. Beni hastaneye kimin götürdüğünü hatırlamıyorum. Serçeparmağımın yarısını kimin kestğini hatırlamıyorum. Cleo'nun arka koltukta yanımda oturduğunu, ben sarılmış yaralı elimi yüksekte tutarken diğer kolumu tuttuğunu hatırlıyorum. Büyüdüğüm sokak, en sevdiğim dondurma aroması gibi şeyler hakkında rasgele sorular sormuş ve beni sevdiğim gruplar hakkında konuşturmuştu. Söyleyecek bir şey kalmadığında da bana beşinci sınıftayken arka bahçesinde bulduğu terk edilmiş, hasta sincap yavrusunu anlatmıştı. Öyle zayıfmış ki kafası çok büyük görünüyormuş, sanki öyle kocaman bir kafanın altında vücudu eziliyormuş. Sincabı besleyip sağlığına kavuşturmaya çalışmış. Bu girişimi de onu içine kurulama havlusu ve gazete kâğıtları yerleştirdiği büyük bir karton kutuya koymakmış. El yapımı teraryumun bir köşesinde plastik bir kâsedeki su, ot ve

biraz da granola varmış. Ebeveyni o sincabı ve kutuyu evde tutmasına izin vermediğinden, kutuyu eski püskü garajlarına koymuş. Senaryoda geçen garajın, bahsettiği bu garaj olduğunu düşünmüştüm. Cleo o gece hiç rahat uyuyamamış, ertesi sabah da güneş doğmadan uyanmış. Kırağı olacak kadar soğukmuş hava. Garaja gittiğinde sincabı ölü bulmuş. Cleo'nun gözleri dolmuştu ve hikâyesini, bana bunu niçin anlattığını bilmediğini söyleyerek bitirdi. Ona şu an sincap yavrusunun ben olup olmadığını sordum. "Tabii ki hayır," dedi ve "Sen yavru değil, kocaman yetişkinsin," diye ekledi. Güldük ikimiz de. Yani gülmüştük diye düşünüyorum veya güldüğümü hatırlamayı seçiyorum. Sanırım neyi hatırlayıp hatırlamadığımız üzerinde sandığımızdan daha fazla kontrol sahibiyiz.

Acil serviste muayene ve tedavi edildikten sonra, bana bitişik hastanede özel bir oda verildi. Ziyaret saatlerinin akşam yedide bitmesi gerekiyordu ama Valentina ile Cleo sekizden sonra geldiler. Ben yorgunluktan bitkin düşmüştüm ve ağrı kesicilerden dolayı sersem hâldeydim. O odadaki konuşmaya dair hatıramın niteliği rüyalardan farksız; ne söylendiği, kimin söylediği ve konuşulanların sırası birbirine girmiş durumda. Hâliyle aşağıdaki kısım, neler söylenmiş olabileceğinin veya söylenmiş olması gerektiğinin retorik bir rekonstrüksiyonu.

Valentina tam beş dakika boyunca özür diledi, sigortanın karşılamayacağı şimdiki ve sonraki hastane masraflarını ödeyeceğine söz verdi ve kazanın tam sorumluluğunu kabul edip setteki herkesin güvenliğinin onun önceliği olduğunu söyledi. Evet, parmağımın bıçaklar arasında kıpırdamasını prova etmiştik ama o zaman bıçaklar oldukları yere kilitlenmiş durumdaydı. Valentina'nın hakkını vermek gerekirse, tamamen kapalı yumruğuma tutturulmuş sahte parmak ve kan fışkırtan tüpten sonra gerçek parmağımın nasıl olup da bıçakların arasına girdiğini sormadı. Kapandıklarında, o bıçakların arasında gerçek serçeparmağımın ne işi olduğunu sormadı. Sorsaydı (belki de sormuştur ve bu da Cleo ile ikisinin arasında bir tar-

tışma başlatmıştır), bir cevap veremezdim. Cleo ve Valentina film hakkında tartışıyorlardı. Cleo çekmeyi bırakmaları gerektiğini söyledi, Valentina da ne kadar süreliğine diye sordu ve ben iyileşirken diğer sahneleri çekebileceklerini söyledi. Cleo bunun üzerine tamamen bırakmalarını söyledi ve benim adıma konuşarak bu olaydan sonra çekimlere dönmeme imkân olmadığını belirtti. Bir de Karson'un çok üzđün olduğundan, onun da devam etmek istemeyeceğini düşündüğünden bahsetti. Bir noktada araya girip doktorların yarım serçeparmağımı dikip dikemeyeceklerini söylemek için her an gelebileceklerini, dikmenin daha uzun bir iyileşme süreci anlamına geldiğini ama şansın da düşük olduğunu belirttiklerini, vücudumun eski parçayı reddedebileceği ihtimalinin olduğunu söyledim. Haftalarca sürebilecek bir nekahet dönemi boyunca çekimleri ertelemeyi karşılayamayacağımızı bildiğim için çoktan dikilmesini istemediğime karar verdiğimi söylemedim. Serçeparmağım dikilmeyeceğinden de hemen yarın taburcu olabilirdim; metaforik olarak diyorum tabii. Bunları yüksek sesle dile getirmiş de olabilirim çünkü Valentina'nın ketum ve ürkek, Cleo'nun da dehşete düşmüş ve şaşkın yüz ifadelerini hatırlıyorum. Valentina beni bekleyeceklerini söyledi. Ben de onları bekleyeceğimi söyledim ama bunun pek anlamı yoktu tabii. Yine de bu söylediğimi, filmde oynamaya devam edeceğim ve şimdi asla bırakmayacağım, bırakamayacak kadar çok şey feda ettiğim şeklinde anlamış olmalılar. *Pekâlâ, pekâlâ* deyip sanki bağırıyormuşum gibi beni susturup yatıştırdılar. Sessizliğin kum saatinin tanecikleri, onlar tekrar konuşmaya başlayana dek akıp gitti; bu sefer filmle ilgili konuşmadıklarından, onları bırakıp her şeyi birbirine dikip toparlamaya, kafamın içindeki film setine döndüm. Kelime oyunu için üzđün değilim. Valentina, bıçaklar kilitlenmemişken gerçek parmağımı aralarına koyup ikinci kez çekmekte ısrar etmiş miydi? Belki de. Sanırım öyleydi. Parmağım o metal gaganın -açık bahçe makası benim gözüme öyle görünüyordu, devasa bir

kuşun açık gagası gibi; üçüncü sınıfta yaptığım çizimin içine saklı olan o kuş. Açıklanamaz şekilde, bu büyülü düşünme/rasgele bağlantı, mantıklı gelip beni rahatlatmıştı— içindeyken Valentina makasın güvenlik kilidinin açık olduğu konusunda yalan mı söylemişti? Sıradan bahçe makaslarında öyle bir güvenlik özelliği oluyor muydu? Bıçakları açık şekilde kilitlemenin nesi güvenliydi? Bu şüpheler, açıklayamayacağım şekilde parmağımı o sahte serçeparmağın altına gizleyerek uzatmama engel değildi; bıçaklar kapanmadan, o gaga kapanmadan önceki nanosaniyeler içinde geri çekmeyi planlamıştım. Sırf birkaç saniyeliğine, o gerçek anlarda, gerçek Sıska Çocuk olabileyim diye. Belki de bu yüzden serçeparmağı orada, sahte parmağın altında gizli hâlde bırakmıştım. Belki de Sıska Çocuk'la hiç alakası yoktu ve neler olacağını görüp hissetmek istemiştım. Valentina'ya ne onu ne de başkasını suçladığımı, sadece bir kaza olduğunu söyledim. Ağzım kupkuru, o kum saatinin kumlarıyla doluydu ve elim nabzımla zonkluyordu. Şaka yapmayı deneyip belki bizi lanetledikleri için Dan ve ekibi suçlayabileceğimi söylemişim. Valentina, “Ne laneti?” diye sorunca da ona şu sigara gününde setteki tek aksiliğimiz sigara almayı unutmaksa şanslıyız demektir dediklerini hatırlatmışım. Cleo buna katılıyordu. Kesinlikle lanetlenmişim.

İÇ. TERK EDİLMİŞ OKUL, SINIF. GECE GEÇ SAATLER.

Karanlık sınıfta yalnızız. Malzeme dolabının kapısı hafif aralık ama Sıska Çocuk'u görmeyiz.

Sanki bir kâbustan uyanır gibi, karanlığa alışmak için gözlerimizi kırpıştırırız ve bekleyip nefesimizi tutarız. Beklememiz, öylece bakmamız, GECE SESLERİNİ dinlememiz ve bunu istememiz, korkmamız, daha sonrası için pratiktir.

Koridorda yaklaşan AYAK SESİ YANKILARI vardır. Nazik ama kararlı adımlar. Odaya odaklı kalırız. Sınıfın kapısı açılır ve Cleo içeri girer.

Bir EL FENERİ, SU ŞİŞESİ ve SIRT ÇANTASI vardır. Ön tarafa yürür.

Işığı ayaklarının arasına, yerdeki ayın gibi işaretli noktaya tutar. Yeşil sembol neredeyse tamamen kanla kaplanmıştı. Cleo'nun çizdiği işaretleri seçmek zordur.

Cleo bağdaş kurarak o noktaya oturur. Yüzünü karatahta yerine malzeme dolabının kapısına döner.

Kapı GICIRDAYARAK birkaç santim açılır, sonra biraz daha, ardından durur. Aralık, birinin yan durarak geçebileceği kadar büyüktür.

Cleo oturup izler. Işığın rahatsız ettiği gözlerini kırpıştırıp kısar. Sabırlıdır ama. Eninde sonunda onu göreceğini bilir.

CLEO

İstersen orada kalabilirsin. Tamamen sana kalmış. Gerçekten.

Malzeme dolabındaki Sıska Çocuk'tan herhangi bir hareket veya tepki gelmez.

CLEO (DEVAM EDER)

Bir teorim var.

Duraksar.

Teorisinin orijinal veya devrim niteliğinde ya da öyle bir şey olduğunu düşünmez. Daha da kötüsü bunun, yaptığı şeyin, harekete geçirdiği şeyin rasyonalizasyonu olduğundan korkar ve kendisine karşı dürüst olması gerekirse, işlerin bu kadar ileri gidebileceğini hiç düşünmemiştir. Şimdiye kadar birinin her şeyi durduracağını düşünmüştür. Kendisi neden durduramamıştır? Düşüncelerin ve olayların bir ivme kazanma yolu vardır ve beynin doğal hâli sürdürmeye yöneliktir, korumaya değil.

Cleo, *Teorim bizim cehennemde olduğumuz, demek istiyordur. Bazılarımız iblisiz ve bazılarımız da iblisler yaratıyoruz çünkü başka ne yapacağımızı bilmiyoruz.* Böyle bir şeyin tam da ergen endişesi olacağını bilir ama bu, içinde bir parça da olsa doğruluk olmadığı anlamına gelmez.

CLEO (DEVAM EDER)

Neyse, boş ver. Aptalca bir teori. Doğru bile olsa, kimseye bir faydası dokunmaz.

Cleo malzeme dolabının içine diker gözlerini. Sıska Çocuk'u hâlâ göremiyordur, duyamuyordur da.

Sıska Çocuk'a yönelik merhametimiz ve empatimiz, şimdi Cleo'nun başına ne gelebileceğiyle ilgili bir korkuya dönüşür. Tüm korku filmlerini izlemiştir ve yaşanmak üzere olan şeyi biliriz.

Cleo çantasının fermuarını açar, biraz YEMEK çıkarır, üzerinde yağ lekeleri olan bir FAST FOOD PAKETİ de vardır. İçinde MAKYAJ MALZEMELERİ ve FIRÇALAR, biraz da LATEKS var gibi görünen kapalı ama net bir PLASTİK TORBA çıkarır. Son olarak da bir İLKYARDIM ÇANTASI.

CLEO (DEVAM EDER)

Elini bandajlayıp birkaç ekleme yapayım, sonra giderim. Ben de diğerleri de birkaç gün gelmeyeceğiz.

Sıska Çocuk kapı aralığından sağ kolunu uzatır. Eli, kanlı bir HAVLUYA sarılmış durumdadır. Kolu uzundur, odanın içine teleskop gibi uzanır.

Cleo ayağa kalkar, sembollü noktadan uzaklaşır, sahipsiz kola yaklaşır. El fenerini, kolu aydınlatacak şekilde yere sabitler. Eli havlunun yarayla birleştiği noktaya kadar açar. Kumaş, pıhtılaşmış kana yapışmıştır. Yara bandı çıkarır gibi, havlunun son kısmını çekerek alır.

Sıska Çocuk'un kanlı eli titrer.

Cleo yarayı OKSİJENLİ SUYLA temizler, sonra GAZLI BEZLE yaralı serçeparmağı sarmalayıp diğer parmakları açık ve serbest bırakacak şekilde eli sarar.

Nazikçe Sıska Çocuk'u dolaptan bir-iki adım çıkarır, Sıska Çocuk'un ayak parmakları neredeyse el fenerine değmektedir. Tuhaf ışıktaki vücudu kupkuru ve zayıf, hayalet gibi görünmektedir; maske büyük oranda gölgeler içindedir.

Cleo, küçük ve kare YEŞİL LATEKS parçalarını Sıska Çocuk'un kollarına ve göğsüne yapıştırıp yanık izlerini ve çizikleri kapatır. Daha büyük lateks şeritleri ve parçaları, bir de fırça ile palet kullanarak Sıska Çocuk'un boynunun tabanındaki karmaşık kısımlara makyaj yapar, köprücük kemikleri ve omuzlarına doğru inerek çalışır.

Makyajı net görmeyiz. Zayıf ışığa rağmen Cleo çalışırken zorlanır gibi görünmez.

CLEO (DEVAM EDER)

Bitti.

Sıska Çocuk malzeme dolabına döner, kapı kapanır, menteşeleri yerine oturur.

Cleo kapıya yaklaşır, kulpa uzanır ama açmama-ya karar verir. Öne eğilip alnını kapıya bastırır.

Yine bir şey söylemek ister. Sıska Çocuk'a, Peter Straub'un *KOKO* romanından bir söz söylemek ister; kitapta katil, iblislerin sevmek ve sevilmek için yaratıldıklarını düşünmektedir.

Bunun yerine, ona yemek bırakır ve ardından eşyasını toplar, yerdeki kanlı sembole özellikle bir kez basar ve gider.

KARARARAK GEÇİŞ:

**DIŞ. BANLIYÖ ARA SOKAĞI. GÜNLER SONRA.
ÖĞLEDEN SONRA.**

Üç genç dikey sıralarında, yolun ortasında tekrar yürümektedirler. Ormandaki patikaya doğru giderler, aynı patika, hep gittikleri.

VALENTINA

(sabırsız, neşeli)

Nerede?

KARSON

Göreceksin.

VALENTINA

Getirdin, değil mi?

KARSON

Aynen.

VALENTINA

Çok uzun sürdü.

Karson ona dil çıkarır ve yuhalar.

Üç genç kıkır kıkır gülerler.

VALENTINA (DEVAM EDER)

Nasıl olduğunu anlatsana.

Babanın dükkânından aldın, değil mi?

KARSON

Dert etme sen.

VALENTINA

(göz devirir)

Öldürüyorsun beni.

KARSON

Babam da beni öldürecek.

VALENTINA

E tabii.

(sonra Cleo'ya bakar)

Sana anlattı mı?

CLEO

(güler)

Yoo!

VALENTINA

Off.

Cleo ve Karson biraz daha güler.

DIŞ. ORMAN YOLU. DAKİKALAR SONRA.

Karson en önde yürümektedir. Valentina ve Cleo da hemen arkasından takip ederler.

VALENTINA

Yalan söylemiyorsundur
umarım. Vaktimiz tüke-
niyor.

Karson koşmaya başlar birden, başta patıkada kalır,
sonra aniden yoğun çalılıklara dalar.

Valentina ve Cleo ona seslenirler, yetişmek için

adımlarını hızlandırırılar, Karson'ın gözden kaybolduğu yerde dururlar.

VALENTINA

(çalılığa bakar ama girmez)
Karson! Hadi ama hiç komik değil.

Kulak kabartır ama tek duyduğu Cleo'nun nefes alıp verişleri ve KUŞ CIVILTILARI olur.

Cleo hafifçe Valentina'nın omzuna vurur.

CLEO

(fısıldar)

Ona hemen geri döneceğine söz verirse sınıftan çıkabileceğini ve ormana gidebileceğini söylemiştim. Belki de...

Beyaz BİRİSİ (Karson değil) çalılığın içinden fırlayarak çıkar, Valentina'nın birkaç santim ilerisindedir.

KARSON (D.S.)

RAAAAARRR!

Az önceki figür tam boy bir ERKEK MANKENDİR; Karson önünde kalkan gibi tutmaktadır.

Zamanlaması güzel ayarlanmış bir *jump scare**. Filmdeki tek ucuz *jump scare*.

Cleo korkuyla sıçrar, böyle bir şey olacağını bilmesine rağmen.

* Korku filmlerinde aniden korkutma amacı taşıyan anlık sahneler. -çn

Ama Valentina hiç etkilenmemiştir. Gözünü bile kırpmaz.

KARSON

(mankenin arkasından
bakar)

Fena hakladım seni.

Tereddütle mankeni sallar.

KARSON (DEVAM EDER)

(kısık sesle)

Rarr?

Valentina mankene bir tane patlatıp onu Karson'ın elinden düşürür.

KARSON (DEVAM EDER)

Sakin ol! Hassas bir şey
o.

Karson mankeni yerden alır. Gençler gülerler ve yolda yorgun argın ilerlemeye, okula doğru yürümeye devam ederler.

GEÇİŞ:

DIŞ. TERK EDİLMİŞ OKUL. HEMEN SONRASI.

Gençler ahşap yoldan çıkıp okul bahçesinin çatlamış asfaltına gelirler. Sıska Çocuk röntgencilik mesafesinden, ikinci kattaki sınıftan gençlerin yürüyüp kendi aralarında şakalaşmalarını gözetler.

Mankene odaklar ve Sıska Çocuk'la birlikte biz de

şunu merak ederiz: O mankeni niçin getiriyorlar? Sıksa Çocuk'un yerini mi alacak?

O da biz de hepimizin yerine başkasının konulabileceği, hepimizin gözden çıkarılabilir olduğu sonucunu çıkarırız.

İÇ. TERK EDİLMİŞ OKUL, SINIF. DEVAM EDER.

Sıksa Çocuk pencere kenarında tünediği yerden ayrılır, sınıfta yavaş yavaş, çömelerek ilerler ve kanlı sembolün üzerine oturur.

Bekler eğilir ve canı sıkılmış, oturmaktan yorulmuş, beklemekten bıkmış bir çocuk gibi bir parmağını yere sürter.

Ekran dışında, gençler ayaklarını vurarak merdivenleri çıkarlar ve koridorda ilerlerler.

Sonunda gençler sınıfa girer.

Sıksa çocuk doğrulur ve hareketsizleşir.

Karson mankeni tuhaf şekilde, sanki boyu kendisinininkinden uzunmuş gibi taşımaktadır. Mankeni kapı çerçevesine çarpar (bu sırada kendisine küfredi) ve sınıfa girince de mankenin ayaklarını döşemede sürter.

Sınıfın ön kısmına taşır ve bedeni öğretmen masasının üzerine yerleştirir. Masa bir sunak, manken de adaktır.

Manken aynı zamanda pusuladır: başı, Sıksa Çocuk'a dönük; bacakları, sınıfın pencerelerine dönük.

Sıksa Çocuk başını iki yana sallar. Ama yavaşça boyun eğer.

**Maskenin kenarları bedenine iyice akmış/yayılmıştır; teninin daha fazlasını ele geçirmiştir. Şimdi omuzları yeşil ve pulludur. Derisinin geri kalanı da

nokta noktadır; sigara yanıkları değil, daha fazla PUL yüzünden. Bu pullar, Cleo'nun onun bedenine yapıştırdıklarından daha gerçekçi görünmektedir ama yine de amatör bir makyaj görürüz – veya gördüğümüze inanırız.**

VALENTINA

Ayağa kalk. Lütfen.

Sıska Çocuk itaat eder. Ayağa kalkar ama dimdik durmaz; eğik durur, korku ve utancın iç içe geçmesinin oluşturduğu bir postür. Bacakları açık, dizleri bükülüdür.

Valentina onun makyaj pullarını ve yaralarını inceler. Onaylarcasına başını sallar.

Karson kot pantolonunun arka cebinden düz uçlu bir TORNAVIDA çıkarır. Sapı, eli kadardır. Tutma yeri, tornavidayı çevirmiş onca el yüzünden kirlenmiş bir MASKELEME BANDI ile sarılmıştır.

Karson elini uzatır, tornavidayı Sıska Çocuk'a sunar.

Sıska Çocuk irkilip geri çekilir, siner.

Ama Karson daha hızlı hareket eder ve Sıska Çocuk'un sağ kolunu yakalayıp tornavidanın sapını bandajlı avucuna yerleştirir.

Sıska Çocuk parmaklarıyla tutma yerini kavramaz ve tornavida yere düşer.

Karson yerden alıp tekrar Sıska Çocuk'un eline verir. Bu sefer, bandajsız dört parmak titreyerek aleti kavrar.

KARSON

Hadi. Gel buraya.

Karson, Siska Çocuk'u öğretmenler masasına ve mankene doğru ilerletir, onu itmeye devam eder.

Siska Çocuk masanın yanında durur, kafası karışmış gibi görünmektedir. Bir mankene bir tornavidaya bakar, ne yapması gerektiğini anlamadığını belirtir gibi ellerini uzatır.

Ne yapması gerektiğini bilmesek bile, kendimize hâkim olamayız ve zalimce bir öfke kabarır içimizde. Siska Çocuk nasıl olur da neler olacağını bilmez, ne yapması gerektiğini bilmez? En kötü yanımız, bazılarımızın diğerlerinden daha iyi sakladığı o yanımız, *Bunu hak ediyor*, diye düşünür.

Karson mankeni işaret eder ve yetişkin gibi, beklentileri çok net olmadığında ama sabırsızlığı ve hayal kırıklığı gayet net olduğunda babasının yaptığı gibi iç çeker.

Siska Çocuk, sanki anlama, memnun etme konusundaki kabiliyetsizliği omuzlarında bir yükmüş gibi büzülüp titrer.

CLEO

Belki de ona göstermelisin.

VALENTINA

Evet, göster bakalım nasıl oluyormuş. Gününü göster hatta.

KARSON

Gerçekten mi?

Yine iç çeker. Valentina'nın dediğinden mi yoksa Siska Çocuk'a ne yapacağını göstermesi gerektiğinden

mi –yoksa her ikisinden birden mi– rahatsız olduğu belirsizdir.

KARSON (DEVAM EDER)

(sesi kendi gibi, korkmuş gibi çıkar)

Ona göstermem gerekiyorsa, bunların hiçbirinin işe yaramadığı anlamına gelmez mi bu?

CLEO

İşe yarıyor.

Karson omuz silker; “teslim oluyorum” omuz silkişidir bu. Tornavidayı Sıska Çocuk’un elinden nazikçe alır. Sakinliği ve özeni göze çarpmaktadır.

CLEO (DEVAM EDER)

Ah, kayıt cihazını unutma.

Cleo portatif SES KAYIT CİHAZI ile masaya ve mankene yaklaşır. Oynat tuşuna basar, sonra cihazı mankenin kafasının yanına bırakır.

Cihazdan dört veya beş saniye boyunca TISLAMA duyulur, sonra bir KADIN ÇIĞLIĞI başlar; uzun, tek notada çığlıklardır ve her birinin arasında nefes alınır.

VALENTINA

(Cleo’ya)

Sen misin bu?

CLEO

Beeeeelki de.

Valentina başını aşağı yukarı sallar, dudaklarını büzer; ses seviyesinden ve gerçekçilikten etkilenmiştir.

Karson elinde tornavidayla mankene yaklaşır. Bıçak tutar gibi, saplanmaya hazır bir bıçak gibi tutar tornavidayı. Odadaki herkese bakar, sonra tornavidayı mankenin plastik göğsüne saplar.

Karson bir adım geri çekilir. Tornavida, sap kısmına kadar gömülmüştür.

Karson, gözlerini dikerek Sıska Çocuk'a bakar. Sıska Çocuk da boş bakışlarla karşılık verir.

Karson tekrar mankene döner, tornavidayı çıkarır. Sonra, kobra gibi saldırarak mankeni göğsünün aynı yerinden tekrar tekrar bıçaklar. Bu vahşice saldırı sırasında Karson homurdanır ve sesleri/kelimeleri yüksek ama anlaması zordur; yine de aralarda birkaç "siktir git" duyduğumuzu sanırsınız. Hiddetini anlamak ise zor değildir.

Saldırı sona erer, Karson nefes nefesedir. Çığlıklar da durur ve cihazdan tıslama duyulur. Karson, o da kendisine bakana kadar, Sıska Çocuk'a diğer gözlerini.

Karson elindeki tornavidayla mankeni işaret eder.

KARSON

Yap hadi.

(sesi yüksektir, başta babasınıninki gibi yüksek ama sonra farkına varır, sesini alçaltır)

Ama, şey, daha sakın ol.

Daha az, şey, duygusal.

Ve daha az ses çıkar.

Karson tornavidayı Sıska Çocuk'a geri verir. İki oğlanın da elleri titrer, gergindir.

Cleo masaya fırlar, kaseti geri sarar, Oynat tuşuna basar.

Sıska Çocuk tornavidayı bandajlı eliyle tutar ve yavaşça masaya yaklaşır. Masanın ön tarafına ilerler ve mankeni tam olarak görmemizi engeller. **Buradaki konumlanma önemli, daha sonra da tekrarlanacak.**

Çığlıklar tekrar başlar.

Üç genç omuz omuza dururlar ve bir iki adım geri giderler.

Mankenin göğsündeki delikler birbirine yakındır; birleşerek birkaç ortak parça ve plastik demetiyle daha büyük bir delik oluştururlar.

Sıska Çocuk mankenin içini görebiliyormuş gibi, atmayan plastik kalbini görebiliyormuş gibi öylece bakmaktadır.

Sıska Çocuk sağ elini yavaşça kaldırır, indirir sonra. Tornavida girmez, bandajlı eline çarpıp düşer. Sıska Çocuk acı ve şaşkınlıkla zıplar, bandajlı elini diğerinin altına saklar.

Cleo hızlıca eğilip tornavidayı yerden alır, Sıska Çocuk'a tekrar uzatır.

CLEO

Sorun yok. Diğer elinle tekrar dene.

Sıska Çocuk tornavidayı geri almadan önce bandajlı elinin avucuyla yavaşça alnına vurur; "aptalın tekiyim" anlamında bir hareket değildir bu.

Kasetteki çığlıklar ikinci kez biter.

Gençler istemeseler de gülerler ve bunu gizleme-

ye çalışırlar; küfreden bir bebeğe gülmemeye çalışır gibi.

Sıska Çocuk hareketi tekrarlar, onların onayı için hevesli ve çaresizce. Gençler artık gülmüyordur.

Cleo tornavidayı Sıska Çocuk'un sol eline verir ve kaseti tekrar sarar. Oynat tuşuna basar.

Sıska Çocuk masanın ön tarafına ilerler, mankene bakar, yüzünü bizden kaçıır. Bu sefer hiç tereddüt yoktur.

Kaset çığlık atar. Sıska Çocuk tornavidayı kaldırır ve sertçe, hızlıca indirir.

FISST, sonra boğuk bir PATIRTI.

Delinme sesi Karson'inkinden daha yüksektir. Darbenin gücü beklenmedik ve ürkütücüdür.

Sıska Çocuk dimdik durur. Ekran kadar uzundur. Daha uzun. Mankenin göğsünün sol tarafında açtığı deliğe bakar. Delik, tornavidanın sapı kadar geniştir. Öyle güçlü saplamıştır ki tornavida tamamen girmiş, şimdi mankenin içinde kalmıştır.

Sıska Çocuk öylece bakmaya devam ederken başını hafifçe yana eğer ve kaset çığlık atmaya devam eder.

Başını eğmesi, şaşkınlıktan değildir. Bu seferki farklıdır.

Sıska Çocuk mankeni boynundan tutup masadan kaldırır, plastik göğsün içindeki tornavida takırdar. Kayıt cihazı da yere düşüp susar. Sıska Çocuk mankeni, başı kendisinininkinin birkaç santim yukarısında kalacak şekilde tutar.

Sıska Çocuk'un dal gibi kolu ne titrer ne de bir kasılma emaresi gösterir. Nefes nefese değildir, tabii nefes alıyorsa.

O mankeni incelerken gençler sessizce izlerler. Sonra tuhaf bir hareket ve efor tasarrufuyla mankeni karatahtaya fırlatır.

PAT!

Darbenin etkisiyle mankenin bacaklarından biri gövdeden ayrılır, sonra beden yere düşer.

Sıska Çocuk dönüp gençlere bakar. Başı aşağıya, onlara eğiktir. Sonra bandajlı elini kaldırır, yavaşça esnetirken öylece eline bakar.

Cleo gruptan ayrılır, kollarından birini nazikçe Sıska Çocuk'un sol koluna geçirir ve Cleo'nun ondan çok ama çok kısa olduğunu görürüz, gerçekten görürüz. Cleo onu malzeme dolabına götürür.

Sıska Çocuk karşı koymaz ve neredeyse süklüm püklüm içeri girer.

Cleo kapıyı kapatır.

Karson çoktan mankeni yerden almış, tek bacaklı bedene bir koluyla tuhaf şekilde sarılmakta, diğer elinde de kopmuş bacağı tutmaktadır.

İki kız ona bakarlar.

KARSON

Ne? Onu düzeltmeme yardım etmeniz lazım.

Kısa bir süreliğine gençler mankeni birleştirmeye çalışırlar. Sonra pes ederler.

Ses kayıt cihazı da kırılmıştır.

Valentina bacağı taşır. Karson da bedeninin geri kalanını sürükler ve o yürürken tornavida takırdar.

Gençler yorgun argın yürüyerek sınıftan çıkarlar.

GEÇİŞ:

13

ŞİMDİ:

YÖNETMEN, BÖLÜM 2

“Rolümü yeniden canlandırmak mı?” diye soruyorum. Sesim kulağa kuşkulu geldiyse bunun sebebi gerçekten de öyle olmam. İstesem bile geri dönemem ki. “Esas oyuncularından birini kullanmayı anlayabiliyorum ama kendimi öyle görebilsem bile ergenlik çağındaki birini oynamak için biraz fazla yaşıyım.”

Marlee kollarını kavuşturup, “Ah, alınma ama ergen birini oynamak için biraz değil fazla yaşlısın,” diyor.

“Kesinlikle ama şimdi de kafam karıştı. Yani kafam hep karışıktır gerçi de şu an ekstra fazla karıştı.”

Marlee suyunu bitiriyor. Bardağı, masanın üstündeki camda tıngırdıyor ve evin önünden dağa doğru, daha da pahalı evlere doğru ilerleyen lüks bir arabanın iyi ayarlı motor sesi duyuluyor. Tüm detaylar önemlidir, özellikle de kaçırdıklarımız. Şöyle diyor: “Siska Çocuk için genç bir oyuncumuz var; aşağı yukarı, filmin ilk yarısı için. Sen filmin belirli bir noktasında, karakterin dönüşümü başladıktan sonra, maskeli Siska Çocuk olacaksın.”

“Hangi noktada?”

“Tam olarak karar vermedim daha,” diyor. “Senden o sigara veya parmak kesme sahnelerini tekrar oynamanı istemeyeceğim ama.” Marlee duraksayıp açıkça tepkimi kontrol etti.

Başımı aşağı yukarı sallıyorum. Neye kafa salladığımı da bilmiyorum. Sonra sağ elimi, serçeparmağının yarısı eksik olan elimi gizliyorum.

“Muhtemelen şu manken sahnesinde,” diye devam ediyor

Marlee. “O sahneye kadar elin zaten sargıda, vücudun da yanıklarla ve pullarla kısmen kaplı olacak. Daha olgun fiziğin, başka türlü oluşturmamayaacağımız güzel bir pratik efekt ekeleyecek.”

“‘Daha olgun fizik.’ Yaşlı adam vücudumun ekstra *body horror* sağlayacağını söylemenin nazik bir yolu bu.”

“Bu senin için sorun olur mu?” diye soruyor. “İstemediğin hiçbir şey yapmak zorunda değilsin.”

İkinci cümlesi doğru değil. O da biliyor. Hâlihazırda birtakım replikler söylüyor, bir sahneyi oynuyoruz. Deneme çekimim bu. Maskeyi tekrar gerçekten takma fikri dehşet verici, baş döndürücü. Bunu istediğimi, buna ihtiyacım olduğunu, bunun hayalini kurduğumu belli etmemeye çalışıyorum çünkü Marlee şu an beni sınıyor. Çok hevesli, çaresiz görünürsem fikrini değiştirir. Şöyle diyorum: “Maskeyi taktığım sürece moruk vücudu göstermekte bir sakınca yok.”

Baş sallama sırası Marlee’de. Cevabım beklediği karşılık mıydı yoksa onu hayal kırıklığına mı uğrattı yoksa her ikisi birden mi bilmiyorum. Şöyle diyor: “Bu filmin genç, yaşı uygun oyuncular kullandığım bir versiyonu var, bir de 90’larda tüm roller için uygun olan yarı ünlü oyuncular kullandığım diğer versiyonu. Filmin iki versiyonunu da çekeceğim bu ayrı ayrı aktörlerle. Sonra kurguda ara çekim yapıp birleştireceğim, çevirip duracağım; sahne sahne, belki açı açı. Bir zamanlar olduğumuz kişiyi ve şimdi olduğumuz kişiyi aynı anda göstermek için. Belki de filmin sonunda nostaljiyi temelli öldürürüz.”

“Hoşuma gitti,” diyorum. “Ama o versiyon için anlaşma yapmadın, değil mi?”

“Ah, yok canım.” Gülüyor. “Ama diğer fikrim karşısında stüdyo kafayı yemişti.”

“Beni kullanma fikri.”

“Aynen. Bunu ifade etmenin tam olarak doğru yolu işte.”

Bu dürüstlük patlaması hem ferahlatıcı hem de rahatsız

edici. “Kullanılmaya hevesli ve istekliyim.” Şaka yapar gibi gülümseyerek söylüyorum bunu. Şaka benmişim gibi.

“Güzel. Sanırım yani.” Gülümsemesi bir anlığına parlayıp sönererek kayboluyor. “Filmin sonuna kadar oynamayacaksın Sıska Çocuk’u. Genç olan oyuncu oynayacak. Jacob ismi, epey yetenekli çocuk, sizi tanıştırmak için sabırsızlanıyorum. Son ölüm sahnesi için role dönecek. O sahnede senin olman pek... uygun kaçmaz.”

“Katılıyorum,” diyorum. Dile getirilmiş en içten “katılıyorum” cümlesi gibi çıkmıyor sesim. Sessiz bir oyuncu olarak daha iyiyim.

Gözlerini kısıyor ve aslında o kadar da katılmadığımı anlıyor. “Benimsemeye her türlü varım ama bir yere kadar,” diyor. “Bir de şaka yapmam çünkü bu filmi de onunla ilgili her şeyi de ciddiye alıyorum.”

“Takdir ediyorum bunu. Ben de benden, şey, yapmamı istediğin ne varsa yaparım, yapmamı istemediğin şeyleri de yapmam. Pardon, çok fazla *yaparım yapmam* oldu.”

“Evet, fazla oldu. Teşekkür ederim.” Nefes verip ellerini kucağına koyuyor, tekrar gülümsüyor ki normalde bu Hollywood’da, *Konuşmamız bitti şu an*, anlamına gelir ama aksine o, “Bana sormak istediğin bir şey var mı?” diye soruyor. “Benim sana sormak istediğim tonlarca şey var ama bekleyebilir.”

Normalde, “daha fazla sorum var ama bekleyebilirler” taktiğine verdiğim savunmacı karşılık, sette ve sonrasında mahkemede neler olduğuna dair beklediğim soruları önden ve dolaylı olarak yanıtlamaktır. Benim açımdan biraz paranoyakça olan “bildiğini biliyorum” numarası işte ama hey, kendim olmak zorundayım sonuçta. Fakat şimdi burada, yeni yönetmenimin arka bahçesinde tipik özelliğimi dizginliyorum. “Yardımcı yapımcı olarak, bütçenin ne kadar olacağını sorabilir miyim?” diyorum.

“Benden duymuş olma ama yirmi ila yirmi beş milyon gibi.”

“Yok artık.” Ağzımda su olsaydı püskürtürdüm.

“Aynen öyle.”

“Siktiğimin Hollywood’u ya. Ama yanlış anlama şimdi yani, parayı harca ve ödememi yap lütfen.” Duraksayıp hafifçe gülümsüyorum. İlk seferde filmi yapmak için veya neredeyse yapmak için, ne kadar az paraya ihtiyacımız olduğunu düşününce biraz aşırı geldi. Tabii eşek yüküyle dijital efekt kullanmak gibi bir plan yoksa. Ki böyle bir şeye de üzülürüm.”

“Setlere, mekânlara, oyunculara –sen de dahil tabii– ve pratik efektlere harcamayı planlıyorum. Stüdyo dışında çekeceğiz. Ve dijital efektleri de olabilecek en düşük seviyede tutmak istiyorum.”

Ne diyeceğimi bilemiyorum gerçekten. Ödeme almak, hem de sağlam ödeme almak, planımın olmazsa olmaz bir parçası değildi.

Ben bir şey demeyince Marlee devam ediyor. “Böyle bir bütçe, her şeyi Valentina ve Cleo’nun hedeflediği şekilde yapmamıza imkân tanıyacak. Karson’ın evindeki büyük sahneyi sizin çekmek zorunda kaldığınız gibi değil de senaryoda yazdığı gibi çekmek de dahil.”

“Valentina hiç öyle bir şey demedi ama boğaz kesme konusunda verilen ödünden memnun olmadığını anlayabiliyordum,” diyorum. “Işıklandırma ve prostetik kullanmayı ummuştum, görsel taslakları bile göstermişti bana ki normalde yapmazdı öyle bir şey. Çizimleri gördüğümde, Cleo’nun yazdığı şeyi yapmalarına imkân olmadığını anlamıştım hemen; en azından tamamen salakça görünmeyecek şekilde yapamazlardı.”

“Efekt ekibi ve benim düşündüğümüz şeyin de salakça görünebileceğini itiraf edebilir miyim? Ama denemek istiyorum. O sahne, filmi yapmak istememin pek çok sebebinden biri. Söylememde bir mahsur yoksa, çekilmiş sahnenin sona erme şekli hayal kırıklığı yaratıyor. Gelişme kısmı dayanılmaz derecede yoğun, korkunç ve çılgınca. Doğru şartlar altında izler-

sen zamanı büküyor. Ama onca şeyden sonra ekrandaki ölüm büyük hayal kırıklığı.” Bir an için gözleri faltaşı gibi açılmış, hevesli, filtresiz, kendisinin farkında olmayan bir korku filmi hayranına dönüşüyor ve “ekrandaki ölüm büyük hayal kırıklığı” derken aklı başına geliyor, bu sözcüklere de kendisine de şoke olup dehşete düşüyor ve elleri ağzını kapamak için harekete geçiyor ama çok geç kalıyor.

Özür dileyemedi ya söylediği şeyi hafifletemedi ya giriyorum hemen. “Tam bir korku manyağı gibi konuştun. Etkinliklerde bana asılan çılgın hayranlar gibiydin cidden.” Onunla değil, herhangi biri veya bir şeyle dalga geçtiğimi belirtecek şekilde gülümsüyorum.

Elini bana doğru rahatlamış ve ilgisiz şekilde sallıyor, “Öyle değilim aslında,” diyor. “O sahneyi YouTube’da ilk gördüğümde de bayılmıştım. Takıntı hâline getirip defalarca izledim ama sonra senaryoyu okuyunca ve sahnenin nasıl bir şey olabileceğini görünce, işte o sonu istedim. Hâlâ arada açar izlerim ama sadece boğaz kesme kısmına kadar. Kesmenin zamanlaması bile tuhaf.”

“Öyle. Bayağı ince. Devamlılık açısından kurgu hatalı değil ama nasıl olduysa bir iki kare eksik gibi.”

“Evet, aynen öyle.”

“Sanırım Valentina özellikle öyle yapmıştı.”

“Bunu kendisi söyledi mi?”

“Hayır,” diyorum ve bu tam olarak yalan sayılmaz çünkü söylediyse de hatırlamıyorum. Yani birkaç kare eksik olduğu doğru. Şöyle devam ediyorum: “Ama yaptığı her şey maksatlıydı. O sahneyi YouTube’a yüklemesi de. O sahne onu gerçekten hayal kırıklığına uğratmış olsaydı, internete koymazdı.”

“Belki de. Senin gibi tanıımıyordum onu tabii ama film yapma işi bazen neredeyse başardığın şeylerle, bazen de başarısızlıklarınla şişinerek hava atmaktır. Sanırım insanların o sahneyi ve diğerlerini izledikten sonra değerini ve anlamını tartışacaklarını biliyordu.”

Esprili yorumuna ekleme yaparak şöyle diyorum: “Bu filmin, onun filminin fikrini dünyayla paylaşmak, insanların zihinlerine yerleştirmek, kendi başına can bulmasına izin vermek, onu tamamen var olmaya çağırarak.”

“Görünüşe bakılırsa işe yaramış,” diyor.

“O noktaya gelmedik daha. Ama yaklaşıyormuşuz gibi hissediyorum.”

Marlee başını iki yana sallıyor ve “Pekâlâ, şu parti sahnesini de sormam lazım; nasıl çektiğinizi,” diyor. “Vinç olmadan imkânsız gibi duruyor.”

****MONTAJ SEKANS****

Cuma günü. Sizin şu gençlerin nerede olduğunu biliyor musunuz?

--Banliyö kasabasının sessiz sokaklarında ve kaldırımlarında kısa bir tur. Telefon DİREKLERİ, AĞAÇLAR ve bir MARKETİN otomatik cam kapısı ARANIYOR AFİŞLERİ ile dolu. İnsanlar afişlere dönüp bakmadan kapıların arasından geçip gidiyor.

Sıska Çocuk'un ismi ve fotoğrafı asla görünmez veya görünüyorsa da bulanıktır, odakdışıdır, bu yüzden yüzünü göremeyiz. Yüzü olmayınca, ona korkunç şeyler yapmak ve ondan korkmak da daha kolay olacaktır.

--Lisede, sınıfın ön tarafında bir POLİS MEMURU vardır. Karatahtayı dolduran karalanmış sözcükler odakdışıdır. Memur, kayıp çocukla ilgili bilgisi olan biri olup olmadığını sorar.

--Lise koridoru, Cleo dolabının başında, o gece verilecek büyük parti hakkında heyecanlı heyecanlı konuşan SINIF ARKADAŞLARININ oluşturduğu küçük grup için tamamen görünmez durumda.

--Kasabada daha fazla kayıp ilanı.

--Başka bir sınıfın önünde polis memuru; gençlere gece tek başlarına dışarı çıkmamalarını, ihtiyatlı davranmalarını tavsiye eder.

--Karson, yüzü ifadesiz, OKUL REVİRİNDE ateşini ölçtürür.

HEMŞİRE ona iyi olduğunu söyler. Normal olduğunu.

--Daha fazla kayıp ilanı. Bunlar lisedeki koridor duvarlarına ve duyuru panolarına bantlanmış.

--Çalışma salonu. Valentina masasına dik olarak koyduğu açık DERS KİTABININ arkasında yüzünü saklar. Buruşmuş tuzluk kâğıtla oynar; geçen hafta yerden aldığı parti daveti. Üzerinde "Parti!!" yazan yüzeyi açar.

--Okuldan sonra çalışma salonunda yorgun, sık-kın polis memuru vardır. Onun dışında içeride sadece öğretmen, Karson, Cleo ve Valentina bulunur. Arka taraftaki her zamanki yerlerinde otururlar. Memur sorular sorar, elinde bir NOT DEFTERİ tutar.

Gençler omuz silker ve başlarını iki yana sallarlar.

KARARARAK GEÇİŞ:

İÇ. CLEO'NUN EVİ, YATAK ODASI. AKŞAMIN ERKEN SAATLERİ.

Cleo duvarlarına asılı ters posterleri çevirir, böylece baskılı yüzleri dışa bakar, artık saklı değildir. İyi filmler ve klasikler, berbat filmlerle karışmıştır ve onlara kıyasla sayıca azdır.

İşi bittiğinde, duvarlar parlak fontlarla, anlamsız sırtışırlarla, bıçaklarla, canavarlarla, testerelerle, kanlı ağızlarla ve çığlık atan, çaresiz kurbanlarla doludur.

Cleo çantasını omzuna atar, odasından çıkar, kapıyı arkasından kapatır ve bizi bir anlığına o tanıdık canavarlarla kapana kısıtırır.

İÇ. VALENTINA'NIN EVİ, MUTFAK. AKŞAMIN ERKEN SAATLERİ.

Valentina'nın mutfağı büyük, iyice aydınlatılmış, ıslıl ışıldır.

Elinden geldiğince sessiz şekilde ÇEKMECEYİ açarken sırtı bize dönüktür. Gizemli bir eşya alıp keten çantasına atar.

Yakınındaki KAVANOZDAN bir KURABIYE kapar ve hevessizce bir ısırık alır. Sonra tezgâhın etrafından dolanarak SÜRGÜLÜ KAPIYA ilerler. Çekip açar.

VALENTINA

(bağırır)

Ben Cleo'lara gidiyorum!

Evin içinde bir yerlerden annesi karşılık verir ama biz ne dediğini, ne demeye çalıştığını duyamadan Valentina sürgülü kapıyı arkasından kapatır.

Valentina kurabiye yiyerek BAHÇEDE ilerler.

İÇ. KARSON'IN EVİ, BİRİNCİ KAT. AKŞAMIN ERKEN SAATLERİ, DEVAMI.

Karson evinin loş ışıklı ilk katında dolaşmaktadır. Çoğu odanın ışığı açıktır ama Karson'ın azmi kadar düşük voltajda çalışırlar.

KARSON

Baba? Hey, baba?

Evinin labirentindeki bu yolculuğu daha önce de yapmıştık. Önceki seferde olduğu gibi baş döndürücüdür. Duvar kâğıtlarının ve halıların veya açıkta kalan zeminin rengi, hiçbir dekoratif desene uymaz; sanki her oda farklı bir evdedir.

Karson net bir yol, gözle görülür bir rota izlemez. Sanki rasgele dönüşler yapıyordur; bazen nasıl oluyorsa, az önce içinde olduğumuz odaya tekrar girer-

ken bile, farklı bir odaya aynı yoldan gidiyordur. Yerleşim düzeni mantıksızdır, takip etmesi imkânsızdır.

Ama onu takip ederiz ve Karson babasına seslenmeye devam eder.

Uzun bir YEMEK ODASINA benzeyen yerin girişinde durur. Işıklar sönüktür. Tam ortada küçük –odaya göre çok küçük– bir lekeli ahşap MASA ve SANDALYELER vardır, sandalyelerin sırtları masanın üzerine gelecek şekilde itilmiştir.

Odanın karanlık boşluğunda kapı aralığı KEMERİ vardır. O kemerin arkasında, birkaç metre ileride, boş bir DUVAR göze çarpar. Loş ışık kapı aralığının sol tarafından parlamaktadır.

KARSON (DEVAM EDER)

Orada mısın, baba?

Babanın gölgeler içindeki formu kemerin altına gelir. Uzun boylu değildir ama heybeti alanı doldurur. Kalın kollar, bacaklar ve gövde; boğa gibidir cüssesi.

BABA

Ne var? Yine ne istiyorsun?

Sesi pestir, titreşerek yayılır, doğruca göğsümüze vurur.

KARSON

(soru sorar gibi konuşur)

Cleo'nun evinde

Valentina'yla buluşacaktım?

BABA

Haber mi veriyorsun, izin mi istiyorsun? Annen akşam vakti tek başına dışarı çıkmaman gerektiğini söylüyor. (Çok endişeli değildir sesi, daha ziyade oğluyla iletişim kurmak zorunda kaldığı için siniri bozulmuş gibidir.)

KARSON

İzin istiyorum. Lütfen. Bir de şey, Cleo'nun babası çürümüş dalları kesmek için testereni istiyor. Götürebilir miyim?

Babası ağır ağır iç çeker. Bu boğa hemen hücum kalkabilir.

KARSON (DEVAM EDER)

En azından dışarıda güvende olurum. Yani elimde testereyle yürüyor olacağım sokakta, değil mi?

Güleriz. Gülmek zorundayızdır.

HIZLI GEÇİŞ:

DIŞ. BANLİYÖ ARA SOKAĞI. AKŞAM.

Üç genç, o tanıdık sokağın ortasında ağır çekimde yürümektedir. Sokak lambaları, yürüyüşlerini aydınlatır.

Onlar rock yıldızı gibi kasıla kasıla yürürlerken, şu şarkılardan biri çalar: Buzzcocks, "What do I Get?"; Dead Kennedys, "Forward to Death"; PJ Harvey, "50ft Queenie"; Elastica, "Connection".

Karson ortadadır, MOTORLU TESTERESİNİ gururla taşır. Göğsünü şişirmiş, yüzünde kocaman bir gülümseme.

Cleo'nun da yüzünde mutlu bir ifade vardır.

Valentina'nın yüzü ifadesizdir. Veya kızgın. Şapkasını ve saçını düzeltir.

Ağır çekim ve müzik aniden kesilir.

VALENTINA

Siktiğimin motorlu testeresini kullanmayacağız.

Kafan mı iyi senin? Ne geçiyor aklından?

Karson'ın havası söner, başını öne eğer.

Son bir kez güleriz, belki de nihai gülüşümüzdür bu; o sırada müzik tekrar girer ve gençler o tanıdık sokakta ortak kaderlerine doğru yürümeye devam ederler.

Artık bunu durdurmak imkânsızdır.

GEÇİŞ:

İÇ. TERK EDİLMİŞ OKUL, SINIF. DEVAMI.

Sınıfın ön tarafındayızdır, yerdeki işaretli kutsal noktanın üzerinde durur, sınıfın arka duvarına bakarız. Sanki gençler bizi de değişelim diye burada bırakmıştır.

Sınıfın kapısı açılır ve sadece iki EL FENERİNİN kocaman parlak gözlerini görürüz. Işık kaynakları

fazla büyük ateşböcekleri gibidir ve yerdeki noktamıza, bize odaklanana kadar dans ederler.

KARSON

Geceleri burası amma
korkunç amına koyayım.
(özfarkındalıkla, umutsuzlukla, pişmanlıkla
söyler bunu)

Gençlerin bakış açısına geçeriz.

El fenerlerinin ışığı sınıfın ön tarafına odaklanmıştır ve madde madde şunları görürüz: yerdeki kanlı sembol; öğretmen masası; yaklaşan şiddetli fırtınanın habercisi olan alacalı, bulanık karatahta; açık malzeme dolabı kapısı.

VALENTINA

Siktir. Orada mı o? Nerede?

CLEO

Belki ormandadır.

KARSON

Şimdi ne yapacağız?

Cleo ayaklarını sürüyerek ilerler, iki arkadaşı da onu takip eder, el fenerleri açık kapıya ve gözler önüne serdiği boş alanın şerit şeklindeki görüntüsüne doğrultulmuştur. Neden bu alanlara hep böyle bakmalıyız? Neden bilmemiz gerekir?

Sıska Çocuk'un bandajlı eli karanlıktan çıkar, kapı çerçevesini kavrar.

Çok uzun süre devam eden ve kafataslarımızın tabanında biriken, dayanılmaz bir vücut sürükleme, KAYMA SESİ duyulur.

Sıska Çocuk'un başı sonunda, elinin durduğu yerin *altında* belirir.

Kendisini o dar alanda, malzeme dolabının sol ucuna sıkıştırdığını fark ederiz. Alanın ne kadar küçük olduğunu bilmeyiz ama istemesek de hayal edebiliriz. Hayatlarımızdaki diğer karanlık köşeleri ve keşfedilmemiş alanları düşünürüz; oralarda nelerin yaşıyor olabileceğini, nelerin oralarda yaşamayı *tercih etmiş* olabileceğini merak ederiz.

Daha da kötüsü, Sıska Çocuk kapıyı açık bırakmıştır; nerede olduğunu gençlerin görmesini ve bilmesini istemiştir.

Sıska Çocuk sonunda ayağa kalkıp dolaptan çıkar.

Artık çömelmiyor, sinmiyor, tortop olmuyordur. Dimdik durur. Uzuvarı, örümcek bacakları gibi uzundur.

El fenerleri yavaşça ona doğrultulur. Celo'nun makyaj ve lateks pulları iyice yayılmış, Sıska Çocuk'un vücudunun hemen hemen yarısını kaplamıştır. Zayıf, neredeyse yanıp sönen ışıktaki gerçek, soluk derisinin açıkta kalan parçaları yapay görünür. Maskesi daha gerçek, canlı bir deri gibi görünmektedir.

Cleo yaklaşır, el fenerinin ışığını yere çevirir, boştaki eliyle yavaşça Sıska Çocuk'un sağ kolunu tutar ve onu yerdeki sembollü noktaya götürür ama bunu yapması gerekmez aslında. Bunu bilir fakat ritüele devam etme sorumluluğuna boyun eğmenin rahatlatıcı bir yanı vardır.

Sıska Çocuk uysaldır. Göğsü genişleyip kasılır ama nefes alıp verışı yüksek sesli değildir.

Cleo onu o noktanın üzerinde bırakır. Karson'a doğru ilerleyip döner; sırtı ve sırt çantası ona dönüktür.

CLEO

(Karson'a)

Şunu bırakıp çantamdan
kaseti çıkarabilir misin?

Karson elindeki motorlu testereye sanki onu orada olduğunu unutmuş gibi bakar, sonra gidip küçük bir PAT sesiyle öğretmen masasına bırakır. Ellerini yavaşça pantolonuna siler; sanki motorlu testere, ardında kalıntı bırakmıştır.

Sıska Çocuk başını çevirip dikkatle Karson'ı izler.

Karson, Cleo'nun arkasına geçip çantasını karıştırır.

CLEO

(neredeyse fısıldayarak)

En üstte olmalı.

KARSON

Hiçbir şey göremiyorum.

Sıska Çocuk heykel gibi hareketsiz ve sabırlıdır.

Karson çantadan bir top SELOBANT çıkarır. Bunun büyük bir mesele olmadığını, kontrolün zaten hep onda olduğunu göstermek için havaya atıp yakar.

Valentina da çantasından bir KASAP BIÇAĞI çıkarır. Üzerine gölge düşen bıçak, kolunun uzantısı gibi görünmektedir.

VALENTINA

(Karson'a)

Yardım ediyor musun?

KARSON

Şey, evet. Evet.

Karson, Sıska Çocuk'u yandan destekler ama çok yaklaşmamaya da dikkat eder.

Cleo el fenerini Sıska Çocuk'un bandajlı eline tutar. Bandajlar kirlidir, kabuk tutmuş gibi sertleşmiştir. Açıkta kalan parmaklar durgundur ve vücudunun büyük kısmı gibi pullu değildir.

Valentina, bıçağın sapını Sıska Çocuk'un bandajlı avucuna koyar. Cleo'nun el fenerinin ışığı doğruca bıçağa düşer, keskin kısmı güneş gibi parlar, Karson'ın bant kopardığını duyarken bıçağın parıltısı gözlerimizi kör eder.

Valentina, Sıska Çocuk'un itaatkâr parmaklarını hareket ettirip yönlendirir, bıçak sapının üzerine kapatır. Sonra Sıska Çocuk'un önkolunu sabit tutar.

Karson, elin ve bıçak sapının üzerinden bant geçirerek sarmaya başlar, acele etmez, dikkatlidir, köşeleri yumuşatarak özenle bantlar.

Bıçağı Sıska Çocuk'un eline bantlamayı bitirdiklerinde, geri çekilip her zamanki gruplarını oluştururlar.

Kolları başta gevşek duran Sıska Çocuk, sağ kolunu kaldırır ve bıçağı bir kez daha el fenerinin ışığını yakaladığı gibi suratlarımıza savurur.

Valentina tuzluk kâğıdı eline alır, parmakları kâğıdın katlarının altındadır.

VALENTINA

(Sıska Çocuk'a hitaben)
En sevdiğin renk ne?

Sessizlik.

CLEO

En sevdiği renk mavi.

VALENTINA

(harf harf söylerken
parmaklarını ve kâğıdı
oynatır)

M.A.V.İ.

Valentina bir anlığına kâğıdı sabit tutar.

VALENTINA (DEVAM EDER)

Platonik aşkın kim?

Sıska Çocuk cevap vermez, hareketsiz kalır.

Üç genç bakışır, gizli bir bilgi gezdirirler aralarında.

Valentina bir ismin harflerini sessizce söylerken kâğıdı açıp kapar. Hareketlerini sayabilir ve harflerini saydığı ismi tahmin etmeye çalışabiliriz ama biz daha deneyemeden durur.

VALENTINA (DEVAM EDER)

1 ile 4 arasında bir sayı
seç.

Sıska Çocuk hareket ederek bizi şaşırtır ve sol elinin üç parmağını gösterir.

Valentina kâğıdı oynatır, sonra bir yüzeyini açar ve Siska Çocuk'a gösterir.

KARSON

(fısıldar)

Şey yapması gerekmiyor
muy...

Cleo onu dirseğiyle dürter.

Kâğıdı görmeyiz ama ne yazdığına dair iyi bir tahmin yürütebiliriz.

Valentina kâğıdı buruşturup kenara atar.

VALENTINA

Hadi bakalım. Bizimle geliyorsun.

Gençlerin hepsi aynı anda hareket eder, birbirlerine çarparlar. Sakarlıkları komik değildir; korkularını, paniklerini ve heyecanlarını yansıtmaktadır. Fısıldayarak birbirlerinden özür dilerler ve yavaşça sınıfın arka tarafına ilerlerken, Karson selobantı beceriksizce Cleo'nun çantasına koyar.

Siska Çocuk onları takip etmez. Olduğu yerde kalır.

Gençler sınıfın kapısına gelene kadar onun yanlarında olmadığını fark etmezler. İki el fenerini de ona doğrulturlar; bu mesafeden ışık huzmeleri dağılır, odaya hayaletimsi bir parıltı yayılır.

Bekleyip izleriz, öylece Siska Çocuk'un maskesine bakarız ve birdenbire, maskenin hatlarının seğirmiş olabileceğine, hareket etmiş olabileceğine inanırız.

KARSON

(bazılarımızın yersiz olduğunu düşüneceği şekilde fısıldar)

Burası kesinlikle Bay Whalen'in sınıfı. Timsahlı şiiri unutmak istiyorum.

VALENTINA

(sesinde sinir bozukluğu ve endişe tınısıyla)

Dostum, iyi misin sen?

CLEO

(Sıska Çocuk'a seslenir)

Hey, sorun yok. Vakit geldi.

Sıska Çocuk yürümeye başlar, bıçak elindedir, ne oyalanır ne de acele eder. Sınıfın ön tarafına yürümesini izler, uzun uzun üzerinde dururuz; tıpkı şimdi neler olabileceğine dair ihtimallerin üzerinde durduğumuz gibi.

GEÇİŞ:

14

ÖNCESİ:

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>

VALENTINA'NIN EVİ, BÖLÜM 1

2008 nisanının ortalarında, durup dururken arayıp Valentina ve Cleo'yla *Korku Filmi*'ndeki rolümün ayarlanmasına yol açan telesekreter mesajını bırakmasından on beş sene sonra, Valentina beni arayıp başka bir mesaj bıraktı. Bu seferki, cep telefonuma bırakılmış bir sesli mesajdı. Mahkemeden beri hiç konuşmamıştık. Bu sefer numaramı nereden aldığını bilmiyorum; söylemedi.

Bıraktığı mesaja ait telefon numarasını tanımadım tabii ama sesini hemen tanıdım; tiz, zayıf ve büyük bir odanın –belki Karson'ın evindeki yemek odası– karşı ucundan telefona konuşuyormuş gibi uzak gelmesine rağmen. Açıkçası, filmimizle ilgili yaşanmış ve şu an yaşanan her şeyle bağ kurmak benim için zor, özellikle de şimdi.

Sesli mesajda Valentina, bir teklifi olduğunu söylüyor ve gülüyordu. Gülüşü, öksürüğe dönüyordu. Güldüğü için de öksürdüğü için de özür dilemiyordu. Teklifinin ciddi olduğunu söylüyordu. 1993'te telesekreterime bıraktığı mesajın haberdar, kurnaz bir yeniden oynatımıydı bu. *Kurnazca olmayan* tarafı ise, tekrarladığını duyana kadar ilk mesajda ne dediğini hatırlamıyor olmamdı. Başka bir senaryonun içinde kapana kısılmıştık; eskiden olanları bilen ve tekrarlayan bir senaryo.

Şimdi geriye dönüp bakınca, diyorum ki, belki de son günlerine yaklaşan Valentina, film dilinde düşünmeye karşı koyamamıştı.

Valentina'nın hayatında *Korku Filmi* sonrası neler olup bittiğine dair hiçbir şey bilmiyordum. Hâlâ büyüdüğü yerde yaşamasına şaşırmıştım. Sette ve sonrasında yaşananları, bir de ailesiyle arasındaki karmaşık ilişkiyi düşününce o kasabadan, filmlerde katilden kaçan son kız gibi hızla tüyeceğini sanmıştım. Belki de kasabanın dışlanmış kızı, uyarı hikâyesi olmayı seviyordu. Çatışma karşıtı biri sayılmazdı pek. Bu özelliğini hep sevmiş ve takdir etmiştim.

Onun evine giderken, filmde kullandığımız eski ilkokula uğramıştım. Tam bir enkaz veya moloz yığını ya da satılık boş bir arazi görmeyi bekliyordum. Ama tuğla okul binası varlığını sürdürmüştü ve bir apartman binasına dönüştürülmüştü, eski okul bahçesinin yerinde de otopark vardı. Ah, insan ilerlemekten, değişmeden duramıyor işte. Kullandığımız sınıfta kimin yaşadığını, o malzeme dolabının neye dönüştürüldüğünü ve kıyılarında köşelerinde nelerin sinsi sinsi geziniyor olabileceğini merak ettim.

Valentina'nın evine vardığım kısma geçelim. Mütevazı bir Cape eviydi, ailesinin yaşadığı evle arasında belki yarım mil vardı. Gençlerin yürüdüğü çeşitli sahneleri çektiğimiz sokaktan üç blok uzaktaydı.

Sokağa park ettim. Çatlak ve dar kaldırımı yoldan ayıran bir kenar taşı yoktu. Evin dış cephesi yeni sarıya boyanmıştı, çerçevesi de açık beyazdı. Daha büyük olan komşu evler sınır oluşturuyor, bu evi hizada tutuyordu. Yeni yeni çıkan ilkbahar çimenleri, çamurlu ön bahçeyi dolduruyordu. Ön veranda kırmızı tuğladandı. Ayaklarımı hasır paspasa silip zili çaldım.

Valentina kapıyı açtığında karşımdaki manzara o kadar şok ediciydi ki bir adım geriledim. Boyu hep kısaydı, ben de aradan geçen yıllarda uzamasını beklemiyordum elbette ama şimdi resmen *ufalmıştı*. Küçülüp büzüşmüş bedeni, ekoseli pijama altı ve dalgalı gri kapüşonlusunun içinde sürükleniyordu sanki. Kel olduğu bariz başına turuncu renkte kışlık bir bere geçirmişti. Yanakları sanki sönmüş, elmacıkkemiklerinin altı-

na çökmüştü. Teni solgun ve sarılık olmuş gibiydi. Kocaman gözleri gözlerime dikilmişti ve yüzünde boş bir ifade, tanımlayamadığım bir ölüm boşluğu vardı; fiziksel bozulmasının adaletsizliğine yönelik çaresiz bir idrak edememe ifadesiydi bu. Evde yalnız olup olmadığını, birinin onu bu hâlde nasıl yalnız bırakabileceğini sormak istedim. Sonra büyük bir çaba sarf ederek, sanki kaybolup gitmiş bir anıyı çıkarır gibi sırtı ve yüzü, o tanıdığım suratın ancak hastalıklı bir yansımasına dönüştü.

“Biliyorum. O kadar iyi görünüyorum demek, ha?” dedi. Bu sözcüklerde espri değilse de öfke ve keder, metanet ve darağacına götürülen birinin karizması vardı. Kollarını uzatıp topukları üzerinde döndü, süper model edasıyla poz verdi.

Ağlamak istedim ama bir yandan da yıllarca görüşmedikten sonra beni hastalığıyla bu şekilde karşılaştırdığı için, hepimizin içinde onun iyi olduğu ve olacağına dair delüzyonel fantazilerimi yok ettiği için biraz kızmıştım. Hayatta kalan son kişinin o olması gerekiyordu.

“Hey,” dedim, “şey, seni görmek harika ama yani, bu ne amına koyayım.”

“Aynen öyle. Kusura bakma, uyarmam gerekirdi.” Duraksadı ve yüzünde o bakış, sette sıkça kullandığı o yarım gülümseme belirdi. Belki de hâlâ yönetiyordu beni. “En azından kot pantolon giyeyim diyordum ama sonra, şey, sabahın büyük kısmını kusarak geçirdim. Girsene.” Kenara çekilip kapıyı açık tuttu. Sarılmak veya tokalaşmak istediğine dair herhangi bir girişimde bulunmadı.

Kısaca göz atma fırsatı bulduğum küçük, dağınık bir ofis alanı dışında temiz ve bakımlı olan, dekorasyonu sade evinde yavaş yavaş, ayaklarını sürüyerek ilerlerken onu takip ettim. Ofiste, kutuların ve kâğıt yığınlarının arasında iki makaralı projeksiyon cihazı gördüm gibi geldi ve orada biraz oyalanmak istedim ama Valentina beni içerisinde yarım bir banyo, ahşam bir yemek masası sandalyesi, bir de her ikisi de çarşaf-

larla ve battaniyelerle kaplı pofuduk bir ikili koltuk ile çekyat olan oturma odasına yönlendirdi. Bir şişe Pedialyte, çeşit çeşit reçeteli ilaç ve yarısı yenmiş bir paket tuzlu kraker, kenardaki sehpayı doldurmuştu. Odada, unutmak istediğim bir koku vardı.

Valentina ikili koltuğa geçti, ben de ahşap sandalyeye oturdum.

Dördüncü evre pankreas kanseri olduğunu, neredeyse her yerine yayıldığını söyledi. Belki iki ayı kalmış ama bunu da bir ay önce söylemişler. Evde bakım için seçilmiş, bu da ödemesine ailesinin yardım edebildiği bir şeymiş. Normalde annesi ve günlük hemşire orada oluyormuş ama benimle baş başa kalabilmek için ikisini de gitmeye ikna etmeyi başarmış.

Çok üzüldüğümü söyledim. Başka ne diyeceğimi bilemedim. Kısa süreli yetişkin hayatına dair hiçbir şey bilmiyordum ve şimdi hem geçmişi hem de geleceği öldüğünden, neler yaptığına dair soru yağmuruna tutmak yanlış olur gibi geldi. Ama yine de sordum çünkü yeni teklifi her neyse biraz beklemesini istiyordum.

Valentina “her şeyden sonra” –bunu söylediğinde, deneyimlerimizi onurlandırmak için duraksadı– Denver’a taşındığını ve kısa ömürlü bir eğitici oyuncak ve oyun mağazası olan Learningsmith’te yöneticilik yaptığını, sonra da Petco’da çalışmak için San Diego’ya gittiğini ve bu ikisinin arasında fena hâlde alkolik olduğunu kendisine söylemeyen Jeremy diye bir adamla evlenip boşandığını söyledi. Adam öyle canavar falan değilmiş ama insanı bezdiren daimi kargaşasıyla yaşamak imkânsız hâle gelmiş. Bağlantıyı koparmamış ve Valentina’nın anladığı kadarıyla adam daha iyiymiş artık. Boşandıktan sonra da East Coast’a geri taşınıp Providence’a yerleşmiş. Babasının yanında çalışıp araba yıkama işinde yardımcı olmuş ve bu deneyim, beklediği kadar berbat değilmiş. Bana söylediği tüm şeyler arasında, sesi en çok bu konudan bahsederken üzgün çıkıyordu. Kanser teşhisi geçen yaz konmuş, çoktan üçüncü

evredeymiş ve hiçbir tedavi bu agresif hastalığın kötüleşmesini, yayılmasını engelleyememiş. Bu noktada gözleri fazla büyüktü, fazla şey görebiliyordu ve kırıştırılıp odaklarını kaybediyordu. Ailesi, onun bakımına yardım edebilmek için Valentina'nın yanlarına taşınmasını istemiş. Bunun yerine bir otobüsün önüne atlamayı tercih edermiş ama onlara böyle dememiş. Bu evin kiralınması ise ödünmüş. Çoğu güne, banyoda epey ağlayarak başlıyormuş. Bu krizlerin süresi her geçen gün azalıyormuş, tıpkı kendisi gibi.

Açıksözlü oluşu hem şok edici hem de değildi. Bunda bir maksat olduğunu düşünmeden edemedim. Annesine söyleyemediği şeyi söylemesine izin verdiğim için bana teşekkür etti. Ama soğuk bir teşekkürdü bu; bir işverenin, gösterdiği zahmet için iş başvurusu yapan birine teşekkür etmesi gibi.

Bu hızlı otobiyografisi bitince, "Tamam artık, her şey karşılıklı, değil mi? Sen neler yaptın bakalım?" diye sordu.

"Öyle çok göze batmadan devam ettim işte. Dolanıp durdum."

Gülümsedi tekrar. Hem harika hem de korkunçtu. "Evet. Dolanıp durmak. Kabil misin Kabile misin peki?"

"Belki ikisi de. Birkaç numaram var işte," dedim.

"Hangimizin yok ki." İncecik kollarını göğsünde kavuşturdu ve başını iki yana salladı. "Seni hiç suçlamadım. Nihayetinde ben sorumluydum. Seti daha güvenli yapma konusunda başarısız oldum."

"Ben hâlâ beni suçluyorum." Keşke maskem yanımda olsaydı diye düşündüm, böylece ardına saklanabilirdim. Ama bu bir yalandı tabii çünkü maske hiçbir zaman saklanmak için olmamıştı.

"Birkaç kez ulaşmaya çalıştığımı biliyorum," dedi, "ama yıllarca temas kurmamak da senden dolayı değildi. Ben sadece istedim ki yani ihtiyaç duydum..."

"Unutmak. Unutmaya ihtiyacın vardı. Ki bu da imkânsızdı ve hâlâ öyle. Ama kesinlikle anlıyorum..."

Valentina sözümü kesti. “Umarım uzun bir ömürle kutsanır ve lanetlenirsin, dostum; durmaksızın pişmanlığın cesedini eşeleyeceğin bir ömürle. Her neyse, hayır, unutmak istemedim. Senin kastettiğin şekilde değil kesinlikle.”

“Anladığımdan emin değilim.”

Valentina “söylediğim şeyi unut gitsin” der gibi elini salladı. “Unutulmaya bu kadar yakın olmak biraz gösterişli şeyler düşündürüyor ve söyletiyor bana.” Bir parmağını bana doğrulttu. “Gösterişçi değil ama.”

“Tabii ki. Asla.”

“Şimdi bunu aradan çıkardığımıza göre... Sormam gereken bir şey var. Yeni bir teklif. Ama seni görmek de istedim; ne kadar değiştiğini görmek.”

“Eee? Karar nedir?”

“Karar için çok erken daha. Kesinlikle kilo almışsın ve hâlâ saçın olması da senin için çok iyi.”

“Tanrı’ya şükür,” dedim biraz fazla coşkuyla ve sonra Valentina’nın kel kafasından dolayı anında suçluluk duydum. “Yani o kadar yaşlanmadım daha.”

“Genel olarak aynısını diyebilirim.”

“İyi bir şey mi bu? Biraz acınası gibi geldi.” Fazla dürüst olduğumdan kendimle dalga geçme konusunda hiçbir zaman pek iyi değildim.

“Zamanı gelince belli olur.”

“Güzel.”

Valentina zar zor ayağa kalktı. “Pekâlâ, kusura bakma ama tuvalete gitmem gerekiyor...”

Ben de ayaklandım. “Kusura bakılacak bir şey yok. Bir ihtiyacın var...”

“Hayır. Hiçbir şeye ihtiyacım yok.” Doğrulduğunda gözlerini kapadı ve derin derin nefes alıp verdi, sonra da ayaklarını sürüyerek koltuğundan uzaklaştı. “Bir şey istersen lütfen mutfığa gidip al. Acele etme. Ben tuvalette olacağım, buranın kira

sözleşmesini yenilemeye zahmet edip etmemem gerektiğine karar vermeye çalışacağım.”

Sanki o düşecek ve ben de yakalayabileceğim gibi kalktım.

Eliyle beni kışkırladı, “Git lütfen,” dedi.

Fazlasıyla güçlü şekilde ima ettiği şeyi anlayıp mutfağa geçtim ve musluktan bir bardak su doldurdum. Teklifinin ne olacağına zihinsel enerji harcamaktansa, evde sessizce dolaşarak ofisine gittim. Kapı aralığında durup Valentina’nın banyodan gelen seslerine kulak kesildim ama tamamen sessizlik hâkimdi. İçeri girdim. Uzatılmış ve fazlasıyla dolu bir ahşap masada iki masaüstü Mac bilgisayar vardı; monitörlerden biri diğerinin iki katıydı. Masanın ve rafların etrafı, kablolar ve diğer ekipmanların karmaşasıyla doluydu; iki makaralı projeksiyon cihazı ve kaybedilen bir Tetris oyunu gibi tavana yükselen kutu yığınları da vardı. En üst rafta canavar heykelciği gibi duran projeksiyon cihazına odaklandım. Dış malzemesi metaldiydi, açık kahverengiye boyanmıştı ve standındaki birkaç paslı kısım dışında düzgün durumdaydı. Boş makaralar, projeksiyon lenslerinin üstünde ve altında dikey konumlandırılmıştı. Cihazla dair hiç bilgim yoktu ama görünümüne bakınca çalışmadığını, koleksiyon eşyası olduğunu ama özensiz saklandığını düşündüm. Özensiz yerleşiminin fazla özensiz olduğuna karar verdim. Değer verilen bir projeksiyon cihazıydı ama Valentina ona ne kadar değer verdiğinin bilinmesini istemiyordu. Belki de yeni teklifinden önce zihnime film fikirleri eksini diye özellikle yerleştirilmiş bir dekordu. Daha sonra, sonunda daireme döndüğümde, eBay’de projeksiyon cihazları aradım ve 1940’lardan kalma 8 mm’lik bir modelin buna benzediğini gördüm ama tamamen aynısı değildi. Kuşatma altındaki masanın üstüne ve baskılı tarafları aşağıda kalmış, lastikle tutturulmuş bir kâğıt tomarına ilerledim. Su bardağımı masanın üzerine koymaya cüret etmeyip bir elimle kâğıtları çevirdim

ve yanlışlıkla görmediğim bilgisayar faresine dokundum. İki Mac'in de ekranı ağdalı bir klasik eserin yüksek sesli, kreşendo yapan notasıyla uykularından uyandı. Sesten korkarak sıçradım ve tökezleyerek masadan uzaklaştım, o sırada haliya da biraz su döktüm. Islanan yeri ayağımla silip Valentina'ya kulak kesildim. Hemen ardından sifon sesi duydum. Siktir. Kâğıt tomarı hâlâ elimdeydi. Ön tarafa hızlıca bir baktım ve senaryo yazı karakteri ile *Korku Filmi*'ndeki karakterlerin büyük harfle yazılmış isimlerini gördüm. Kırmızıyla altı çizilmiş, daire içine alınmış kısımlar ve marjlarda notlar vardı. Senaryoyu masaya koydum tekrar. Parlayan bilgisayar ekranları aynı ana sayfayı gösteriyordu; roma rakamları ve küçük harflerle isimlendirilmiş klasörlerle doluydu.

Hızlıca oturma odasına döndüm ve Valentina'nın çoktan ikili koltuğa yerleştiğini gördüm.

"Tekrar hoş geldin," dedi. "Sana ev turu yaptırmayı teklif ederdim ama biliyorsun işte."

Yakalanmış hissederek ahşap sandalyeye geçtim yine. "Yakalanmış" derken "tuzağa düşmüş" anlamında. "Pardon. Etrafı karıştırmayı seven biriyimdir," dedim ve ekledim: "Şu ofisindeki projeksiyon cihazı iyiymiş." Sanki sahip olduğu şeyi ve yerini bilmiyormuş gibi. "Çalışıyor mu?"

"Çalışıyor. Oynatacak 8 mm'lik filmim yok pek ama evet, çalışıyor."

Cihazın nereden geldiğini merak ettim. Yakınlarda kendisi mi almıştı; kasvetli bir internet alışverişi miydi? Annesi veya babası ev hediyesi olarak mı almıştı? Ki bu da aynı anda hem düşünceli hem de korkunç bir şey gibiydi. Bilinmeyene ve manasız şeylere bir anlam atfetmek için hikâyeler uydurma zorunluluğu hissederiz daima. O an bir filmde olsaydık, Valentina cihazı çekimler başlamadan günler önce kutlama hediyesi olarak Cleo'nun verdiğini söylerdi. Basmakalıp, rahatlatıcı, ucuz gerilim tarzında bir korku filminde olsaydık, her on senaryo sayfasında bir *korkutucu* bir şey yaşanması gerek-

tiğine dair aptalca kuralları olan bir korku filminde, Valentina o cihazda *Korku Filmi*'nin son ölüm sahnesini ofisinin köhne duvarına yansıtıp takıntılı gibi tekrar tekrar izlemesine dair *flash back* yaşıyordu.

“Maske hâlâ sende mi?” diye sordu.

“Evet, bende.”

“Evet demeni umuyordum. Aynı zamanda hayır demeni de.”

Şayet dile getirilmemiş ahlaki bir yargı varsa, muhtemelen normaldi ama merak ettiğimi söyleyemem. “Atmaya içim el vermedi,” dedim.

“Neden sakladığını açıklamak zorunda değilsin.”

“Güzel. Çünkü açıklayamam.”

“Yani açıklamak istemez misin yoksa...”

Araya girip cümleyi onun adına bitirdim. “Yoksa açıklamaz mıyım? Belki budur doğru olan. Açıkçası konuya dair fikrim her gün değişiyor.”

“Makul,” dedi. “İyi durumda mı peki?”

“El değmemiş gibi.” Bu üç kelimeyi keyifle söyledim.

“Yanında getirmiş olma ihtimalin yoktur herhalde?”

“İsteseydin getirirdim.”

“Sorumun yanıtı mı bu?”

Su bardağımı ve boş elimi ileri uzattım. “Yanımda değil.”

Yüzünde “sana güvenmiyorum” diyen bir ifade olduğunu söylersem, siz de haklı olarak, *Bunu nasıl bilebilirsin ki?* diye sorabilirsiniz. Cevap şu: Yansıtma yapıyordum. Yüz ifadesinde bir güvensizlik var gibi gelmişti çünkü ben kendime güvenmiyordum.

“Neredeyse getirmeni isteyecektim aslında,” dedi. “Keşke isteseydim.” Dileği, kuyuya rasgele atılmış bir bozukluktan ve o bozukluğun peşinden suya dalıp gitti. Artık o odada, benim yanımda değildi ve vücudu ikili koltuğun minderlerine çökmüştü. Bu hâliyle yere düşebileceğinden korktum. İsmi söyleyip seslendim, sandalyemden kalkmaya davrandım.

Kendine gelip oturuşunu düzelitti. “İyiyim. Biraz başım döndü sadece.” Pedialyte şişesinden bir yudum aldı.

“Emin misin? Hemşireni aramalı mıyız? Bir şey getirebilir miyim sana?”

Başını iki yana sallayıp parlak renkli elektrolitleri içti. Şöyle dedi: “Şimdiye kadar çözmüş müsündür bilemiyorum ama sesinden sen de anlamışsın gibi geliyor –bir de maskeyi sakladığına göre–, ben filmi unutmayı hiç istemedim, hâlâ da istemiyorum. Ben filmi bitirmek istiyorum. Hep bunu istedim.”

Bardağımyı sehpaoya koyup, “Çektiklerimizin ne kadarı hâlâ elinde?” diye sordum.

“Çektiğimiz her bir kare elimde.”

“Ben şey sanmıştım, yani işte, her şeyi polise vermek gerekmiştir demiştim. Geri mi verdiler? Veya kopyalarını mı çıkardın?”

Valentina gelişigüzel bir tavırla elini salladı ve “Açıkçası ne istediğim konusunda kendi kendime dürüst olmak yıllarımı aldı,” dedi. “Sonunda film üzerinde çalışmaya tekrar başladım, elimdeki her şeyi dijitale aktardım; geçen yaz başlamıştım, kanser teşhisimden aylar önce. Tabii kanser benim habirim olmadan da çoktan içimdeydi.” Öne eğilip gülümsedi; bir kurukafa gülümsemesiydi bu. “Kimbilir, belki de o ilk kareleri tekrar izlediğimde çıkmıştır kanser, ha? Belki de lanetli bir filmidir bu.” Vereceğim tepkiye dair fazla beklentisi varmış gibi çıkmıştı sesi.

“Buna inanmıyorsun, değil mi?” diye sordum.

“Lanetli filme mi? Hayır. Ama bunun lanetli bir film olduğuna inanacak ve inanmak isteyecek bir sürü insan olacak. Özellikle de bir yere koyduğumda.”

“Nereye?”

Cevap vermedi. “Filmin baştan savma, neredeyse tam hâlini hızlıca kurgulayabilirdim ama senin ve Cleo’nun son sahnesini eklemeydim. Orası, filmin tekrar izlemediğim ve iz-

lemeyeceğim tek kısmı. Yapamam yani. Denedim ama, çünkü berbat bir insanım. Her şeyi çıkarıp sahneleri ve klipleri baştan izlediğimde, o son sahneyi izlemeyi ve film uğruna, hepimizin çok sıkı çalıştığı şey uğruna eklemeyi planlamıştım. Kelimenin tam anlamıyla kanımız, terimiz, gözyaşımız vardı orada. Son sahneyi dijitale aktardım ama Oynat tuşuna basıp da ‘Kayıt!’ diye bağırarak kendi sesimi duyduğumda hemen durdurdum. İzleyemedim.” Valentina duraksayıp ağır ağır nefes aldı ve daha fazlası olduğunu, anlatmadığı kısımlar olduğunu anlayıp buraları kendim doldurmaya karar verdim; ofisinde daireler çizerek volta attığını, sandalyesine döndüğünü, tekrar Oynat tuşuna bastığını, sonra yine durduğunu, ardından masanın altına dalıp güç kablosunu çektiğini ve aniden sessizleşen odada öylece oturduğunu hayal ettim.

Devam etti: “O sahne olmadan tamamlanmış bir film olmaz, yanına bile yaklaşamaz. Geri kalanını kurgulamakla niye uğraşayım o zaman, değil mi? Yani amaç ne ki? Ama yine de bir gün, bir şekilde, insanların bu filmi izlemesini istiyorum ve buna ihtiyaç duyuyorum. İşte bunun üzerine aklıma yeni bir plan geldi. Uzun vadede, gerçi benim vaktim kalmadı da. Ama kimin var ki? Buna cevap verme.

“Üç sahneyi kesip düzenledim ve tamamladım: sigara yanıkları, parti ve Karson’ın yemek odası sahnesi. Basit bir synth film müziği bile yaptım. Sahip olmadığım çok fazla vakit ve enerji aldı ama bu. Trent Reznor da değilim sonuçta ama ben- ce gayet güzel oldu. İlk iki sahne, görünmesini umduğum gibi görünüyor. Prodüksiyon değeri açısından biraz pürüzlü tabii ama iş görür. Şu partiye gelme sahnesi ise tam bir sihir. Dan resmen kamera sihirbazıydı ama nasıl başardığımızı, nasıl bu kadar iyi görünmesini sağladığımızı ve senin o atlamayı nasıl yaptığını bilmiyorum. Hatırlıyor musun?”

Biraz durdum ve onun duymayı beklediği veya istediğini düşündüğüm şeyi gerçeklerle karıştırdım. “Açıkçası, şu par-

mak sahnesinden sonra,” dedim, “filmin yapım aşamasına dair pek bir şey hatırlamıyorum. Sadece *filmi* hatırlıyorum, içindeymişim gibi. Yaşamışım gibi.”

“Siska Çocuk olmuştun sen. Çok sevmiştim. Tam bir metot oyunculuğu.”

“Harika bir yönetmenim vardı.”

Başını önüne eğdi, sonra şöyle dedi: “Üçüncü sahne, Karson’ın sahnesi neredeyse mükemmel. Film yapımcıları için gerçek hayattaki cennet bu bence. Zaten bu yüzden film yapmak istiyordum. Neredeyse mükemmel olmak için. Senaryodaki şeyi bire bir çekememiştik, hatırlıyor musun? Ama artık teknoloji gelişti. Başka birisi gerçekten kendini adarsa, o sahneyi artık doğru şekilde çekebilir.”

“Başka birisi mi?”

“O üç sahneyi YouTube’a yükleyeceğim ve senaryonun tamamı ile fotoğrafları da çeşitli korku mesaj panolarına ve bloguma koyacağım. Korku hayranlarını bilirim; bu, internette fırtına koparacak. Etkisini ağır ağır gösteren bir fırtına. Ve bu da muhtemelen filmin ikinci yaşamı için daha iyi, daha organik. Yıllar süreceğini –benim sahip olmadığım ama *senin* sahip olduğun yıllar– tahmin ediyorum; lanetli filmimizin efsanesinin büyüüp kendi başına şifa bulması için geçecek yıllar. Yani can bulması işte. Freudyen dil sürçmesi herhalde, neyse.

“İnsanlar sahneleri ve Cleo’nun o dimdik, sik gibi sert senaryosunu tartışıp irdeleyecekler ve herkes onun ne kadar yetenekli olduğunu bilecek, kim olduğuna dair de bir şeyler öğrenecekler ve belki de nasıl öldüğündense bunu hatırlayacaklar. Bir de şanslıysak –ve sen yardım edersen– efsane büyüyecek de büyüyecek; ta ki bir gün birisinin, bu filmi yapmak dışında bir şansı kalmayana kadar. Teklifim şu: *Korku Filmi*’nin çekilmesi için yardımına ihtiyacım var.”

Evet demedim. Hayır da demedim. “Nasıl?” diye sordum.

Sonbaharda katıldığı Rock ve Şok adında, Worcester’daki Dublin Şehir Üniversitesi Merkezi’nde düzenlenen bir toplantı

etkinliğinden bahsetti. Mekân, siyah tişört giymiş korku hayranlarıyla doluymuş. Ürün satış tezgâhlarının yanında, stantların olduğu büyük bir alanda B Film korku aktörleri imza dağıtıp tişört ve fotoğraf satıyormuş. Ne kadar belli belirsiz, görünümleri ne kadar intizamsız, tek seferlik rollerinin yıldız ışığı ne kadar sönük olursa olsun, her aktörün standında sıra varmış. Valentina aniden aklına geldiğini söyledi. Beni orada ve diğer, daha büyük etkinliklerde görebiliyormuş. Geleceğe dair kâhinlere yaraşır bir öngörüyle, lanetli filme ve tartışmalı Siska Çocuk'a yönelik tarikat gibi bir hayran ilgisinin, Hollywood'un görmezden gelemeyeceği bir topluluğa dönüşeceğini söyledi. Prodüktörler bana ulaşacak ve benim de dahil olmamı isteyecekler, Cleo'nun ailesi de bu filmin yapılmasının kızlarının hatırasını onurlandıracağını düşünecekleri için senaryonun haklarını satacaktı, zaten Cleo da böylesini isterdi ve para da reddedilemeyecek kadar fazla olacaktı. Tüm bunların benim katılmama bağlı olduğunu belirtti. *Dolanıp durmayı bırakmam, saklanmayı bırakmam ve ulaşılabilir olmam ama öyle çok da ulaşılabilir olmamam gerekecekti.* Öyle çok konuşan, her yere koşan biri olamazdım. Gizemli olmalıydım. İnsanlara utangaç, hasarlı ve tehlikeli olduğumu düşündürmeliydim. İnsanların kesinlikle yayımlanan sahnelerle ilgi duyacağını, "ne olabilirdi" diye düşüneceklerini ve Valentina'nın materyali internete koymaktaki olası motivasyonunu tartışacaklarını ama eninde sonunda ve zorunlu olarak Siska Çocuk'un odak noktası, filmin yüzü olacağını söyledi. Maskesi. Benden ne istediğinin farkında olduğunu belirtti. Zor ve korkunç olacağını bildiğini söyledi. Neyle yaşamak zorunda kalacağımı bildiğini. İnsanların benim mezar soyguncusu gibi bir şey olduğumu, Cleo'nun ölümü üzerinden para yapmaya kalktığımı ve ne yaparsam ya da ne dersem diyeyim bazılarının onun ölümünün benim hatam olduğunu iddia edeceğini söyledi. Ama dedi ki her şey, tamamı, filmi yeniden yapma noktasına götürecek karşı konulmaz ivmeyle fokur fokur kaynayacaktı.

Belki de araya giren yıllar, Valentina'nın bu son teklifine dair hatıramı abartıp süslemiştir. Bir adım geri çekilip kendime karşı dürüst olursam, bunun *belkisi melkisi* de kalmaz tabii. Şayet her şeyi tamamen yukarıda anlattığım gibi söylemediyse de hepsi oradaydı işte. Ben böyle duymuştum. Böyle hatırlıyorum.

Valentina, bitirdikten sonra eli titreyerek şişesini kaldırdı.

Ben kâhin falan değilimdir açıkçası, yakınından bile geçemem ama bu ziyaretin öncesinde, Valentina'nın en yeni (ve son) teklifinin filmimizle ilgili bir şey olmasını ummuştum. Sonrasında soru falan sormadım. Uzun bir karşılık da vermedim. Cevabım hayır değildi. Ama “evet” de demedim. Deme gerek yoktu.

Ayağa kalktım, “Ben, şey, hemen dönerim,” dedim.

“Tamamdır, bir yere gittiğim yok,” diye karşılık verdi o da.

Evde ilerleyip hızla ön kapıya gittim, koşmaya başlayıp arkamda kalan şeyden kaçtım, çaresizce başka bir şeye doğru koştum. Arabamın orada durdum...veya arabam beni durdurdu. Arka cama avuçlarım açık şekilde ellerimi geçirdim. Kilidi açıp bagaj kapağını kaldırdım.

Nefes almak, her şeyi biraz yavaşlatmak ve bunu yapacağımdan, koştuğum şeyin bu olduğundan emin olmak için biraz duraksadım.

Sonra maskeyi dikkatlice kutusundan çıkardım.

DIŞ. BANLIYÖ ARA SOKAĞI. AKŞAM.

Üç gencimiz, o aşına olduğumuz sokağın ortasında yürümektedirler. Biz de şimdiye kadar sayısız kez yürümüşüzdür onlarla. Ezbere biliriz bu sokağı, karanlıkta bile.

Bakış açımız, bu sokağın önceki sahnelerindekiyle aynıdır. Ama bu sefer gençler okuldan, patikadan uzağa ilerlemektedirler; bizden de uzağa.

Gençler, duyma mesafesinin hemen ilerisinde konuşmaktadırlar.

Sıska Çocuk kareye girer sallana sallana, gençlerin on adım kadar arkalarındadır.

Baktığımız noktadan, Sıska Çocuk gençlerin iki katı kadar büyük görünür.

Baktığımız noktadan, Sıska Çocuk gençlerin belirsiz geleceğini temsil eder.

Baştan savma şekilde tutturulmuş lateks pullar, soyulup Sıska Çocuk'un sırtından ve bacaklarından dökülmektedir. Makyajın bir kısmı daha önce her ne kadar iyi görünse de şimdi kaba ve kalitesiz durmaktadır. Bir çocuğun yapmış olabileceği bir kostüm giymektedir ve üstüne düzgün oturmamıştır, kısa süreligine ona yine acımamıza sebep olur.

Ama eline bantlanmış bıçak vardır. Ve uzun kısmı parlamaktadır.

Doğrusunu bilmesek, bu filmi şu an izlemeye başlasak ve bağlama dair ön bilgimiz olmasa, Sıska Çocuk'un gençleri sinsice takip ettiğini düşünür ve onların kanını görmeyi beklerdik.

Cleo omzunun üstünden arkasına bakarak Sıska Çocuk'un takip ettiğinden emin olur.

KARARARAK GEÇİŞ:

DIŞ. BÜYÜK BANLIYÖ EVİ, ÖN BAHÇE. DAKİKALAR SONRA.

PARTİ EVİNE geliriz; çatıyla birleşen duvarlarında yan duvarlar olan, uzun ve yüksek çalılık çitlerinin geniş bir avluyu veya çiçek bahçesini veya belki de havuz alanını kuşattığı ev.

Beyaz ve turuncu IŞIK şeritleri yanıyordu, çalılık çitinin üzerinde kamerye parlamaktadır.

Garaj yolu ve sokak, parti yapan gençlere ait ARABALARLA doludur. Arabalara odaklanmakla oyalanmayız ama en gözlemci olanlarımız fark eder ki arabalar güzeldir, öğretmenlerinin kullandıklarından ve kesinlikle Cleo ile Karson'ın ebeveynlerinin kullandıklarından *daha iyidir*.

Arabaların sayısına dayanarak farkında olmadan hızlıca partiye katılanların sayısını hesaplarız. MÜZİK, KAHKAHA ve liseli PARTİ SESLERİ duyarız. Ama biz partide değildir ve ucuz bira, şarap soğutma kovaları, plastik bardaklardaki Fuzzy Navel kokteylleri ve acemi olmayan katılımcılara ayrılmış viski ve otlarla dolu avluda değildir.

Biz kaldırımda, ön bahçedeki ot denizinin ağzında, gençlerle ve Sıska Çocuk'la birlikte duran yabancılarız.

KARSON

(ukala bir tavırla söylemez, şaka da değildir dediği; *daha büyük bir tekneye ihtiyacımız olacak* gibi bir şey de-

ğildir bu, kimse de gül-
mez çünkü sesi içten ve
dehşet içindedir)
Evet. Geldik işte.

VALENTINA
Geldik.

KARSON
(fısıldar, sanki Sıska
Çocuk onu duyamazmış
gibi)
Ona burada ne yapaca-
ğımızı söylememiz gere-
kiyor mu? Yani şey, ona
göstermek falan zorunda
değiliz, değil mi?

CLEO
(Valentina'ya hitaben)
Oraya nasıl ulaşacak
peki? Çalırlıkların arasın-
dan geçerse pulları ve
belki maskesi bile yırtılır.

Cleo gençlerin arkasında, onlara yakın duran Sıska
Çocuk'a döner. Kendi yaptığı makyaj ve pul uygula-
masını inceler.

Sıska Çocuk öylece tahminen çalırlık çitine bak-
maktadır ve Cleo'nun incelemesini fark etmez. Bir
totemdir o; duygularımızı, düşüncelerimizi, anlamlar-
ımızı omuzlar. Ve korkularımızı.

VALENTINA
Bilmiyorum.
(duraksar)

Belki Karson'ın testeresi-
ni kullanmamız gerekir.

KARSON

Sikerler ya—

CLEO

(araya girer)

—testereyle mi?

KARSON

Okulda bıraktım onu.

Kahretsin, yapamam...

orada bırakamam.

(rahatlar, çünkü şimdi
onları ekmek için bir
bahanesi vardır. Oku-
la gittiğini hayal eder,
gerçi orada karanlıkta
bir başına olma fikrine
can atmaz ama teste-
reyi alıp eve gittiğini
ve evinden de bir daha
asla çıkmadığını hayal
eder)

Gidip alıp getirebilirim.

Çok uzun sürmez. Koşa-
rım. Geri geldiğimde parti
hâlâ devam ediyor olur.

VALENTINA

Artık çok geç.

Grup olarak çalıllıklara bir kez daha bakarlar. Partileyenlerden bir kez daha gürültülü bir kahkaha tufanı kopar.

Sıska Çocuk mermi gibi fırlar, ön bahçede koşturur.

Onun böyle hareket edebildiğini bilmiyorduk. Hâlâ uzun ve zayıftır, atletik değildir ama ilerlemeye yönelik, elinden geldiğince hızlı gitmeye yönelik adanmışlığıyla vahşidir.

Gençler çok şaşırır ve bir yorumda bulunmazlar. Sıska Çocuk'un o bariyeri nasıl aşacağına ve bu delice koşturmasının diğer tarafa geçmesine yetecek kadar ivme oluşturup oluşturmayacağına dair tartışacak vakitleri yoktur.

Gençler çimenlere doğru yavaşça bir veya iki adım atarlar.

Onlarlayızdır, Sıska Çocuk'un avluya doğru koşmasını izleriz. Bulunduğumuz yerden, Sıska Çocuk çalıllardan daha uzun görünmeye başlar ve bizimle arasındaki mesafeyi açtıkça giderek küçülür, çalıllıklara giderek daha da yaklaşır ve tam çarpmak üzereyken zıplar.

Zıplar.

Yükselir.

İmkânsız bir yüksekliğe ulaşır. Kollarını uzatmış, bedeninden uzaklaştırmıştır; tıpkı bir çift kanat gibi.

Bacaklarını büküp katlar, geri çeker, vücudunun altına getirir ve hâlâ yükselmektedir. Çalıllıkların üzerinden aşar ve sonunda yere inerken, bacaklarını açıp zemine uzatır. Ardından bacakları ve bedeninin geri kalanı diğer tarafta, görüş alanımızın dışında kalır.

Artık geri dönüş yoktur. Hiçbir zaman geri dönüş olmamıştır.

Gençler çimenlikte yavaşça bir iki adım daha ilerlerler, parti evinin çalılıklarına doğru giderler ve biz de onlarla kalırız. Sıska Çocuk diğer tarafa geçtiğinden, neler olduğunu görmeyiz artık.

Partide hâlâ müzik çalmaktadır ama kahkahalar ve bağırarak konuşmalar duraksar, kısaca duraksar, ağırca duraksar.

Genç bir çocuk bağırarak, tiz sesle bir şey der; dalga geçer gibidir sesi ve gülüşmeler olur, gergin gülüşmeler. Ön bahçeden bile seslerin gergin olduğunu anlayabiliriz.

Sonra ÇIĞLIKLAR duyulur.

Yüksek perdeden her türlü korkunç çığlık kesilir veya azalarak inlemelere dönüşür. Sonra cam kırılması, su SIÇRAMA sesleri gelir ve daha fazla çığlık, bir şeylerin KIRILMASI, müzik kesilir ve daha fazla çığlık, çığlık üstüne çığlık.

Duyması, her nasılsa görmekten daha beterdur.

Kameriye sallanır, ışıklar titrer, bir veya iki ampul yanıp söner, sonra ışık şeridi komple kararır.

Partileyenlerden birkaçı çalılıkları, o dikenli bariyeri tırmalayarak kaçar ve koşmaya başlar; Cleo'ya, Karson'a ve Valentina'ya aldırış etmezler hiç.

Biz gençlerin arkasındayızdır şimdi çünkü sahtekârızdır, artık onların yanında değilmışiz gibi yaparız. Üç genç bakışlırlar, muhtemelen şoktan ve dehşetten ama yüzlerini tam olarak görmeyiz. Parti katliamı devam ederken, henüz görme hakkı kazanmamışızdır.

Bağırışlar ve çığlıklar kaldırımdan, sokaktan, arabalarına koşan parti katılımcılarından yükselir, sonra kaçarlarlarken lastiklerinin gıcirtısı duyulur. Arabalar dikkatimizi dağıtır. Arka kısımları kontrolden çıkar, savrulurlar ve ağaçlara, çitlere, birbirlerine

çarpılmaktan ramak kala kurtulurlar.

Geri döndüğümüzde, Sıska Çocuk ön bahçede sin-sice dolanmaktadır.

Arka bahçeden *nasıl* ayrıldığını bilmeyiz ama artık canı nerede isterse orada ve nasıl isterse öyle olabileceğini biliriz.

Sıska Çocuk siluet olarak görünse de değiştiği, yü-celeştigi aşikârdır.

Ön bahçe bakış açımız, daha önce Sıska Çocuk'un çalılıklara doğru koşmasına şahit olduğumuz hâline döner. Sıska Çocuk şimdi bize doğru yürürken boyu *uzar*.

Bazılarımız, ellerini hemen fark ederiz. Bıçak gitmiştir. Bıçak, onun imkânsız derecede uzun, pençeli parmakları hâline gelmiştir. Ellerini iki yana açarak sallar, onlarla gösteriş yapar.

Sonunda, sadece birkaç adım kala, Sıska Çocuk tamamen odağa girer.

Dimdik durmakta, hepimizin üzerinde yükselmektedir. Artık perspektif numarası yoktur. KAMERA yalanları yoktur. Bu kadar uzundur işte. Nasıl oldu da bu kadar uzun olduğunu daha önce fark etmedik?

Bedeni, sürünge pullarıyla ve benekli yumrularla kaplıdır. Geriye kendi teninden, kendi benliğinden hiçbir parça kalmamıştır.

Cleo'nun ucuz makyajı yoktur üzerinde.

Artık kanla vaftiz olduğundan, maskenin ona olacağını vadettiği şeydir şimdi.

Gençler, her ne kadar istedikleri şey veyahut istediklerini düşündükleri şey bu olsa da korku içinde, dehşet içindedirler.

Valentina ile Karson yavaşça geri çekilir ama Cleo ilerler.

CLEO

Bir dakika. Hey, A—

VALENTINA

(bağırarak araya girer)

Hayır! Sakın ismini söyleme.

Cleo geri çekilir, arkadaşlarıyla omuz omuza gelene kadar geri gider.

Öylece durup bakarlar.

Artık çılgılık falan yoktur. Durmuştur onlar...şimdilik.

CLEO

Sınıfa dönelim hadi. Tamam mı? Hepimiz geri dönelim.

Kimse ona cevabın hayır olduğunu söylemez. Söylemelerine gerek yoktur.

Karson sıradan ayrılır, sokakta koşarak uzaklaşır.

Gruplarının ağırlığı bozulunca, Cleo ve Valentina ellerinde olmadan Karson'ın boş yerini alırlar.

Sıska Çocuk, Valentina'yı yakaladığı gibi ön bahçeden çalılıklara doğru savurur. Ağır bir PAT sesiyle düşer Valentina.

Cleo kıpırdamaz.

Sıska Çocuk ağır ağır yürüyerek Cleo'nun yanından geçer, sokağa çıkar. Kaçan Karson hâlâ görüş alanındadır.

Sıska Çocuk uzun, pürüzsüz, kendinden emin adımlarıyla Karson'ın peşine düşer.

GEÇİŞ:

15

ŞİMDİ:

YÖNETMEN, BÖLÜM 3

“Parti sahnesinde tek kullandığımız şeyin güzel yerleştirilmiş mini bir trambolin, mesafe, perspektif ve kamera açısı olduğunu söylediğimde kimse bana inanmıyor,” diyorum.

Marlee de, “Haklısın. Ben inanmıyorum mesela,” diyor.

“Bende karşıya atlayacak deli gücü olduğuna inanmıyormusun?”

“Ha! Pardon ama hayır. Bence Valentina kurgu aşamasında halletmiş bir şekilde.”

“Eh, parti evi, ailesinin eviydi. *Karakter* olan Valentina’nın ailesinin değil, *gerçek* Valentina’nın ailesinin yani, netleştirmek adına...”

“Gayet net.”

“Valentina, o atlamayı yapabileyim diye çekimden önce çalılık çitin tepesinden bir parça kesmeye annesiyle babasını ikna etmişti.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Atlama yine de riskliydi tabii. Ne kadar budadıkları, Valentina açısından tamamen tahmine dayalıydı. Test etmemiştik. Oyuncular ve ekip, çalılığı aşp aşamayacağıma dair iddiaya girmişlerdi. Görüntü yönetmenimiz Dan Carroll, atlamayı başarsam bile işe yaramayacağını ve güzel görünmeyeceğini düşünüyordu. Ama başardım. Pek kimse görmedi ama belime saplanan korkunç ağrı pahasına, diğer tarafa düzgünce indim de. En gururlu anım filme alınmadı. Nasıl yapabildiğimden de emin değilim. Belki adrenalin? Şeytani bir güç?”

“Harikaymış. Şey, biz vinç kullanacağız, şeytani güce bel bağlamayacağız.”

“Şeytani gücü asla hafife alma,” diyorum.

Marlee'ye, şu serçeparmağı kaybetme sahnesinden sonra maske takılıyken konuşmama ve etkileşime girmeme şeklindeki yazılı olmayan kuralın tekrar yürürlüğe girdiğini söylemiyorum. Karson zar zor yüzüme bakabiliyordu, sanki Siska Çocuk'un serçeparmağının yarısını kaybetmesi benim suçummuş gibi. Mark bile korsan kasetlerini satmaya ikna etmeye çalışmayı bırakmıştı. Sete geldiğim andan gidene kadar karakterde kalıyordum. Otele döndüğümde de odama tıkılıp ertesi günün sahnelerini okuyor, bir şeyler yiyip uyuyordum, o kadar. Başıma gelen şeyle başa çıkabilmemin tek yolu, bunu karakterimin başına gelen şeyle özdeşleştirmekti. Ama o çalılıkların üzerinden atlama kısmı, işte onunla gurur duyuyordum ve yapabildiğime de en az herkes kadar şaşırmıştım. Muhtemelen yapamamam gerekirdi. Çekmeye başladığımız âna kadar, Cleo kararsızdı ve bana çalılıkları aşip aşamayacağımı sorup durdu. Maske takılıyken konuşamayacağımdan, başımla onaylayıp başparmağımyı kaldırarak onay verdim. Her ne kadar üstünden en az otuz santim kadar kesmiş olsalar da çalılık benden hâlâ birkaç santim uzundu. Valentina, “Kayıt!” diye bağırdığında tereddüt etmişim; bir kez daha söyleyeceği kadar uzun süre. Maske ve karanlık, nereye gittiğimi görmemi neredeyse imkânsız kılıyordu ki bu da o delice, balıklama deparıma dair şüpheleri ve fiziksel engelleri çözüveriyordu. Ne kadar imkânsız bir şey olabileceğini göremiyordum. Hayatımda hiç koşmadığım kadar hızlı koştum ve bunu yapabildim çünkü ben, ben degildim. Oydum. O olduğum için de kısmen de olsa dönüşüm geçirmiştım. O çalılıkların üzerinden atlamayı başarabileceğime dair hiç şüphe yoktu. Belki de saf inanç ve adanmışlık güç vermişti bana. Normal şekilde tramboline çıktım, iki bacağımyla ittirip yükseldim, yükselmeye devam ettim ve yukarıya çıkış benim kontrolümün dışındaydı. O çalı-

lıkların üzerinden uçtum ve o kadar yükseldim ki sonsuz ve soğuk gecede yükselmeye devam edebileceğimi, belki de bunun doğru son, adil bir evrenin sonu olabileceğini düşündüm. Şimdi, hafızamda, bu hatıra doğrudan film şeklinde. Partideki gençleri gördüm, onlar da benim yükselişimi gördü ve o güzel yüzleri, gözlerinin parlamasıyla ve hayret, hayranlık dolu ifadeleriyle daha da güzelleşmişti. Gerekirse önümde eğilebilirlerdi ama zaten altımda kalıyorlardı ve sonunda, çalılıkları aşip sefil ve lanetli dünyaya dönerken, elime bantlanmış lastik bıçak ağırlaşip gerçek oldu, benim kadar gerçek ve partiye giden gençlerin hepsi, başlarına geleceğin de gerçek olacağını biliyorlardı. Yüzleri, dehşetin ve çaresizliğin sinekleriyle dolmuştu ve o gözlerin kapanacağını, gözlerinin bana ait olacağını biliyorlardı. İnşim, ben dizlerimi büküp hazırlanamadan gerçekleşmişti, beni filmin dışına fırlatıp attı; tıpkı o yazları yaptığım acınası işlerde donuk et kamyonlarını boşalttığım sırada yaşadığıma benzer bir acı, belimi bağırtı bağırtı sikerken, zalim bir gerçeklik şokuna uğradım. Arka bahçede gözleri parlayan partici gençler yoktu. Sadece, beni düşmekten korumak için gözcü olarak orada olan Mark vardı, gerçi düşmem ve inişimin kuvvetini dağıtmak için yuvarlanmam gerekirdi muhtemelen. Yaşa ve öğren işte. Belimdeki ağrıya rağmen güldüm ve maskemi çıkarıp bağırarak zıplayışımı kutladım. Mark'la çalılıkların etrafından dolaşıp ön bahçeye ilerledik ve bana zıplayışımın inanılmaz olduğunu söyleyip durdu. Yanlarına gittiğimde setteki herkes alkışladı ve eğilerek selam verdim; Sıska Çocuk olmaya ara verebildiğim için biraz sersemlemiştim. Sonra Mark, hiçbir uyarıda bulunmadan, çalılıklara koşmaya başladı ve başaramayacağı belliydi çünkü sarhoş gibi koşuyordu, tramboline varmadan önce de yavaşladı ve evet, çarpıp düştü; onu çalılıkların içinden çekip çıkarmamız gerekti. Sokağın karşısına park etmiş kamyonete ilerledim çünkü Melanie genç figüranları kana bulamayı bitirdikten sonra benim hazırlanmama yardım edecekti. Diğer herkes partiyi ve

kaçan parti katılımcılarını çekmeye hazırlanıyordu. O sırada Dan, hızlı hızlı yanıma gelip elimi sıktı, beni yan gözle süzüp başını iki yana salladı ve “İnanılmaz. O atlamayı yapabilmene imkân yoktu,” dedi. Ona, *Kim? Ben mi?* der gibi gülümsedim ve omuz silktim. Şöyle dedi: “Ama bu iş için kendini tehlikeye atmayı bırakmalısın artık. Buna değmez.” Hâlâ adrenalinle dolu, o kendimi aşma ânımın hızlıca sönen parıltısına hâlâ aç hâlde, “Kesinlikle değer,” diye karşılık verdim.

Mark’ın başarısız atlayışının kısaltılmış versiyonunu anlıyorum Marlee’ye ve şöyle ekliyorum: “İddiaya varım, atlayışından sonra sahneyi izleyebilseydik, karede ezilmiş çalılar görürdük. Valentina pek memnun değildi ama çok komikti.”

Marlee, “Keşke Valentina’nın parti sahnesinde ne çektiğini görebilseydik,” diyor.

“Kamera karşısında olmayıp izlediğim birkaç sahneden biriydi o. Senaryoda yazılanı kelimesi kelimesine çekmişti. Senaryoya ekleme –galiba *birleştirme* demiştin– yapacağından bahsetmiştin. Siska Çocuk partiye daldığında neler olduğunu göstermeyi mi planlıyorsun? Pek çok korku hayranı yeterince vahşet olmadığından, yeterince ölüm gösterilmediğinden yakınıyor.”

“Yok, ben de gençlerin bakış açısına bağlı kalacağım. İzleyicinin, sadece üç genç karakterimizin bildiği kadarını bilmesi önemli. Ayrıca, o sahneyi çekersek, *Elm Sokağında Kâbus 2*’de Freddy’nin havuz partisine daldığı sahneye çok benzer. Ve...”

“Ve?”

Marlee düşüncelerini toparlamak için duraksıyor, sonra da dikkatli, ölçülüp biçilmiş cümlelerle konuşuyor. “Hikâye yine 90’ların başında geçecek. Daha önce de dediğim gibi, eski usul filme kaydetmeyi ve hatta bulabilirsem o döneme ait birkaç kamera kullanmayı planlıyorum. Ama film, sinema tanrılarının lütfuyla, 2020’lerin ortasında çıkacak. Silahlı okul saldırıları sonrası dünyasında bu yeniden yapım yer edecek, diğer isyankâr gençler tarafından yaratılmış bir genç-canavar-saldırganın bir sürü genci öldürdüğünü çekmem, ihlal ve istis-

mar arasındaki ince çizgiye fazla yaklaşmak olur gibi geliyor. Gençlerin topluca ölmeleri pek çok *slasher* filminin formülü tabii bir yandan. Bence orijinal senaryonun Columbine Lisesi katliamından altı yıl önce yazılıp çekilmiş olması...yani işte ileri görüşlülük değilse de zamanın ruhunda filizlenen korkunç bir şeye dokunuyor ki bu da bir bakıma şiddeti görmeyi daha güçlü kılıyor. Düzgün şekilde ifade edebildim mi, bilmiyorum. Kelimelere dökmesi zor. Belki de eğlence ve sanat olarak ekrandaki ölümler arasındaki farktır. Ama pardon ya, bu da saçmalık, çünkü hadi ama yani, *Evil Dead 2* en sevdiğim filmlerden biri. Ve gerçek hayatta insanlar vahşice ölür, bu yüzden bizim sanatımızda da vahşice ölmeliler.

“Yani hayır, o parti sahnesini çekmiyorum ve başka büyük sahne de eklemiyorum çünkü ben *bu* filmi yapmak istiyorum. Filme dair sevdiğim şey, yazıldığı ve çekileceği hâliyle, aslında ne anlatmak istediğini bilmemem, beni aşırı rahatsız etmesi ama neredeyse eğlenceli şekilde ve sadece kelimelerle tarif edemeyeceğim duyguları aktarması.”

“Güzel konuştun,” diyorum. “Görüntü yönetmenimiz Dan’ın söylemeyi çok sevdiği gibi: ‘Siki tutmuş bir film bu.’”

Marlee gülüyor, ben de eşlik ediyorum.

“Başının etini yemeyi bitirdim sayılır,” diyor. “Bana Valentina’yla son görüşmenden bahsedebilir misin?”

Valentina’ya yaptığım ziyareti en kısa, en genel şekilde anlatıyorum.

Marlee, “O zaman mı sana sahneleri ve senaryoyu internete koyacağını söyledi?” diye soruyor.

“Evet,” diyorum. “Ve bunu belki bir gün film yeniden çekilir umuduyla yaptı. Planladığın bu aslına sadık yeniden çekim, onu çok memnun ederdi.”

Marlee arkamda ve üstümde kalan bir noktaya gözlerini dikip bakarken ve düşüncelere dalıp giderken, iltifatıma tepki vermedi. Bir an sonra, “Senaryoyu tekrar okudun mu? Valentina’nın internete koyduğunu?” diye sordu.

“Evet, okudum; yüklemesinden kısa süre sonra. Tekliflere hazırlanmak için son zamanlarda birkaç kere daha okudum.”

“Ben Valentina’nın internete koyduğu senaryoyla çalışıyorum. Bildiğin gibi Cleo’nun ailesi hakları vermek için imza attı ama senaryonun bir kopyasını vermediler bize. Cleo’nun fikirlerini not almak için kullandığı defterlerin onlarda olduğunu ama saklamadıklarını veya senaryonun tamamına sahip olmadıklarını sanıyorum. Eski bir kelime işlemcisine yazmış ve dijital kopyası da yok.”

Araya giriyorum. “90’ların başlarının dijital taş devri.”

“Sorma ya. Şu an hayal bile edemiyorum. Şimdi, Cleo’nun ailesinde senaryo olmadığını bildiğine göre, bir de bu noktaya gelmek bu kadar uzun sürdüğü için kusura bakma ama sana sormak istediğim şey şu: Valentina sizin kullandığınız orijinal senaryoyu mu yüklemişti internete?” Ben basit bir “evet” ile cevap veremedim şöyle devam ediyor: “İnternetteki senaryo ile filmde kullandığınız arasında herhangi bir fark, küçük ya da büyük, dikkatini çekti mi?”

“Ah. Hayır, sanmıyorum. Bir şey değişmiş gibi gelmedi bana. Ama şunu da unutma, 1993’te senaryonun tamamını okumadım. Benim sahnelerimi çekeceğimiz günlerden önceki gece, ilgili sayfalar veriliyordu sadece. Valentina’ya göre, tecrübeli bir oyuncu olmadığımın, karaktere girmeme böyle yardım ediyordu. O kendi yolculuğundayken karakterimin bildiğinden fazlasını asla bilmedim. Pardon, Valentina ‘yolculuk’ kelimesini kullanmamıştı hiç. Son zamanlarda çok fazla yapımcıyla konuştuğum belli oluyor mu? Her neyse, bana orijinal senaryonun tamamı verilmedi hiç ve dahil olmadığım birkaç sahneyi okudum sadece.”

“Kendi sahnelerini sakladın mı peki?”

“Hayır, saklamadım. Elimdeki tek şey maske.”

“Acaba Valentina çekimler ile ölümü arasındaki yıllarda ne kadarını değiştirdi veya ekleme yaptı, merak ediyorum. Senaryoyu düzenleme konusunda herhangi bir şeyden bahset-

miş miydi sana? Soruyorum çünkü Karson'ın elinde testere varken gençlerin sokağın ortasında yürüdüğü mizahi sahne için senaryoda o sırada çalınabilecek olası şarkılardan bahsediliyor. O şarkılardan biri, Elastica'nın 'Connection' şarkısı, 1995'te çıktı. O şarkıyı Cleo eklemiş olamaz." Marlee'nin gözleri kocaman olmuş durumda ve beklentiyle dolu; o da tıpkı boş vakitlerini film ve asla alamayacakları cevaplar üzerine spekülasyon yaparak, keşiflerde bulunup teoriler üreterek geçiren YouTube'çular ve Reddit'çiler gibi *Korku Filmi* virüsünü kapmış. İnsanlar, kurmacalarının ve karakterlerinin gerçek olmasını istemeden edemiyorlar ve kendi gerçekliklerinin de kurmacanın rahatlatıcı kurallarına tabi olmasını istiyorlar.

"Evet, o şarkı ve ne zaman çıktığı hakkında internetteki muhabbetlere rastlamıştım," diyorum. Soğukkanlılığımı koruyorum çünkü konuya dair soğukkanlıyım. Açıkçası, işin aslı şu ki bildiğim kadarıyla Valentina senaryo üzerinde pek düzenleme yapmamıştı. Her şey komplo değil. Valentina'nın masasında üzeri işaretlenmiş senaryoyu bulmamdan bahsetmiyorum Marlee'ye. Belki de bahsetmem gerekiyordur. Ona bu bilgiyi verirsem, aramızda daha fazla güven oluşmasına yol açar. Gelgelelim Marlee'nin, Valentina'nın düzeltilerine dair keşfini onaylamamın tehlikesi, onu bir tavşan deliğinden geçirerek orijinal senaryoya –*orijinal* orijinal senaryo– yönelik beyhude ve vakit alacak bir arayışa yönlendirebilir, bu da filmin gecikmesine sebep olur. Ama ben bu filmin gecikmesini istemiyorum. Daha fazla gecikmeye hayır. Bu şeyi yapmanın vakti geldi. Filmin yapılmasını sağlamak benim görevim. Görevimi yerine getiriyorum ben de. Tekrar o olmaya hazırım.

Marlee şöyle diyor: "Arada bir eBay'de, basılı bir senaryo orijinal olduğu iddiasıyla satışa sunuluyor; hatta ben bir tane –pekâlâ, iki– aldım bile hevesle. İkisi de farklıydı, Cleo tarafından yazılmadığı aşırı belli olan aptalca ek sahneler vardı ama orijinal senaryo olmadıklarının güçlü kanıtı, ikisinde de Elastica referansı olmasıydı." Tepkimi bekleyerek duraksadı.

Ben tepki vermeyince de devam etti: “Küçük bir şey olduğunu biliyorum ama tüm o kamera referansları ve kamera için ‘biz’ kullanımlarını görünce, ne kadarının Cleo veya Valentina tarafından yazıldığını merak ederek çok zaman geçirdim.”

Korkularını gidermek için şöyle diyorum: “Kozmetik değişiklikler dışında, bunların kesinlikle olabileceğini kabul ediyorum, yayımlanan senaryo ile bizim çektiğimiz arasında hikâye açısından hiçbir fark olmadığına eminim.”

“Yani merdiven inerken neden ellerini ceplerine koyduğunuyla ilgili ek paragrafı Cleo mu yazdı?”

“Evet. O kısmı 1993’te okuduğumu hatırlıyorum.”

“Peki şu Karson’ın evindeki delice sahne? Cleo mu yazdı onu?” diye soruyor, ağırbaşlı bir kıkırdamayla.

“Ah, tabii ki o yazdı. O çekimi yaptığımız sabah, sayfaları tutup yelpaze gibi sallamıştım ve ‘Cidden mi?’ demiştim. Cleo da sahte bir kötü adam kahkahası atıp ellerini ovuşturmuştu. Aldığım en uzun senaryo kısmı oydu kesinlikle. Sahneyi yakalayabilmek için aşırı fazla çekim yaptık, özellikle de uzunluğundan ve büyük oranda tek planda çekilmesinden dolayı. Ondan fazla kez çektik. Belki yirmi. Siktir, belki daha bile fazla.”

“Neden tek bir sahne için o kadar fazla?”

“Belki de Karson ve benim şeyi... ağırlığı ve meşakkatliliği deneyimlememizi istemiştir; doğru bir kelime mi kullandım bilmiyorum. Çekim sayısına isyan eden oldu mu hatırlamıyorum. Üst üste çekip durduk; öyle ki *Pekâlâ*, *artık yaptığımız şey bu ve sonsuza dek bunu yapacağız* gibi bir his oluşmuştu. Genel olarak eğlenceliydi. Sete dair büyük ve korkunç detaylar hatırlıyorum ama aynı zamanda unuttuğum da çok şey var. Çekimlerin bir noktasından sonra, sadece çektiğimizi hatırlıyorum. Sadece filmi ve filmi maskenin gözlerinin ardından görmeyi hatırlıyorum. Bilmiyorum işte. Çok tuhaf. Ama o sahneyi bitirdiğimizde, beni kostümümden kazıyarak çıkarmaları gerektiğini hatırlıyorum.”

Bir duraksama oluyor ve ikimiz de saatlerimize bakıyoruz. Konuşmamız Marlee'yi heyecanlandırdı mı, hayal kırıklığına mı uğrattı yoksa yordu mu bilemiyorum. Her halükârda, benim için gitme vakti gelmişti. Marlee birazdan yapması gereken bir arama olduğundan bahsediyor. Biraz hoşbeşten, *seninle çalışmayı iple çekiyorum*'dan sonra beni ön tarafa, şevkli güneşin ve sıcaklığın bizi beklediği yere götürüyor. Bunca yolu geldiğim için teşekkür ediyor, ben de görüşmemize evsahipliği yaptığı için teşekkür ediyorum.

Garaj yolunun eşiğine gelmişken, "Bu sefer çit budama için yeterli para olacak mı?" diye soruyorum. "O bütçe miktarını aşamadım hâlâ ve bu acımasız, siki tutmuş filmin orijinal senaryo kullanılarak yeniden yapılacağını."

"Yeniden çekileceğini demek istiyorsun," diyor.

"Şikâyet etmiyorum ama mantıklı gelmiyor o."

"Haklısın. Mantıklı değil. Ayarladığımda uzun çekimlerin en uzununu gibi gelmişti. Ama sana ne diyebileceğimi bilmiyorum. Anlaşma için onlara bu filmi yapmak istediğimi ve gerçekten yapmanın da başka yolu olmadığını söyledim, kabul ettiler." Omuzlarını silkip başını iki yana sallıyor. "Hevesle kabul ettiler hem de."

"Sanki kaderde varmış gibi," diyorum. Hemen üzerimizdeki Güney Kaliforniya göğü masmavi ve imkânsız. Kollarımı iki yana açıyorum. "Yıldızlar sonunda hizalandı."

ÖNCESİ:

FUAR, BÖLÜM 2

Şapka Herif elime bakmak istedikten sonra, iki arkadaşı *Kes şunu ve Bir kez olsun götlük yapma*, diye fısıldadılar. Ricaları, herifin kendini beğenmiş gülümsemesini iyice güçlendirdi.

“Fiyat menüsünde böyle bir şey yok,” dedim ve ellerimi arkama sakladım. Gizemli davranıyordum işte. İnternette konuşulanları düşününce, birinin tam bir patavatsızlıkla çıkagelip serçeparmağını incelemek istemesinin bu kadar uzun sürmesine şaşırmıştım.

“Ödeme yaparım. Menü dışı gizli sipariş, ha?” dedi Şapka Herif ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Adama bak. Tam bir *slasher* kurbanı olacak tipti; ölmesini deli gibi isteyeceğimiz türden, hem de korkunç şekilde ölmesini.

Arkadaşları arkasında duruyordu ama metaforik bir jest değildi bu. Utanç içinde yüzlerini gizlemeye çalışıyorlardı. Biri, “Pardon. Hep böyle göttür bu,” dedi.

“Ödeme yapacaksın demek ha?” dedim ben de. Bir an için, insanların tam ücreti bilmeden hızlıca *Ödeme yaparım*, demeleri hakkında uğursuz bir şeyler söylemeyi düşündüm. Bunun yerine şöyle ekledim: “Kırk dolar.”

“Değer. Şey, Venmo alıyor musun?”

“Hayır. Menü dışı gizli sipariş için sadece nakit geçerli.”

Şapka Herif iç çekti. O olmak çok zordur diye düşündüm. Arkadaşlarının birinden yirmi dolar borç alması gerekti ama sonunda iki yirmiliği masaya koydu.

Sağ elimi arkamda tutarak sol elimi gösterişli bir hareketle salladım ve parmaklarımı oynattım. “Yenimde gizli bir kâğıt falan yok,” dedim ve yirmilikleri kaptım.

Soğukkanlı sert çocuk tavrı tamamen kaybolan Şapka Herif, yirmilikler için öne atıldı ama çok yavaştı. “Sağ serçeparmağın için para verdiğimi biliyorsun! Sahtekâr olduğunu biliyordum zaten! Dolandırıcı!” diye bağırdı. Elini sinirle savurarak fotoğraflarımı iskambil kâğıdı gibi dağıttı.

Bu öfke patlaması üzerine fuarın iriyarı güvenlik görevlilerinden biri geldi. Görevliye bir sorun olmadığını, halledileceğimi söyledim ama yakınlarımda kaldı. Şapka Herif’in arkadaşları da fotoğraflarımı düzeltmeye koyuldular. Ünlü odası sessizliğe boğulmuştu. Jason ve diğer ünlüler, imzalarının veya çektirdikleri fotoğraf için verdikleri pozun ortasında donakalmış, aval aval masama bakıyorlardı. Kâbus Kâtibi küçük bir defter çıkarmıştı; daha sonra, bu sahneyi o boktan kitaplarından birine koymasın diye onunla konuşmalıyım. Çünkü bu sahne benim boktan sesli kitabıma koyulacaktı. Bu arada, dinlediğiniz için tekrar teşekkürler. Arkadaşlarınıza da bahsedin.

Gelgelelim, Şapka Herif’le oyunumuz daha bitmemişti. Özellikle de başlatan o olduğu için.

“Pekâlâ. Serçeparmağımı görmek için seni bu kadar kızdıran ve rahatsız eden şey ne bakalım?” diye sordum.

Şapka Herif’in havası biraz söndü; muhtemelen şeyin, yani işte üstünlüğün ben de olduğunu fark etmişti çünkü serçeparmağımın kesik falan *olmadığına* dair internetteki komplo teorilerini biliyordu. Yarım, sonu olmayan cümleler ve anaokulundaki bir çocuktan daha fazla “şey”, “ııı” kullandı, o yüzden iyisi mi ben size özetleyeyim. Sette sahneyi çekerken serçeparmağımın yarısını kaybetmediğimi söyledi. Oyuncular veya ekipten hiç kimse böyle bir kazanın yaşandığını halka açık olarak onaylamamıştı ve buna mahkemede verilen ifadeler de dahildi. Bana, avukatların niçin ihmalkârlık davasına, setin

güvenli olmadığı iddiasına yardımcı olmak için serçeparmağını kaybetmem konusunu açmadıklarını sordu. Hiç kimsenin yaralanmama dair tıbbi kayıtları bulamadığını belirtti ama bu çok saçmaydı çünkü sonuçta tıbbi kayıtlar gizli olurdu. En çarpıcı kanıt da ihmal sonucu ölüm davasından sonra adli-yeden çıkarken çekilmiş fotoğraflarım; o odakdışı, biraz uzaktan çekilmiş fotoğraflarda (buraları redakte ediyorum, pardon) sağ elimin serçeparmağı her ne kadar bulanık olsa da muhtemelen bütün hâldeymiş. Bu noktada Şapka Herif bahsettiği fotoğrafları bana ve diğer herkese göstermek için telefonunu çıkardı. Uzun süre tutmayıp sözde bana ait, 2000'lerin başlarında çekilmiş başka bir fotoğrafa geçti.

Gülüp, "Bu herif ben değilim. Ben çok daha yakışıklıyım," dedim. Odadakiler bu şakadan önce benim tarafımda değilse de şimdi öyleydiler. Fotoğrafta, bana benzemeyen adam bir barın arkasında durmuş, komik derecede küçük bir bira bardağını serçeparmağını dışa uzatarak tutuyordu; muhtemelen çay saati taklidi gibi bir şeydi. Fotoğraf makinesinin flaşı da aynada, barmenin sağ omzunun üzerindeki mavi bir küre şeklindeydi. Adam beyaz bir tişört giymişti, saçları da 2000'ler başlarının o iğrenç George Clooney tarzındaydı; düz ve öne taranmış kısa saç. Pekâlâ, barmen bana veya yaşlı hâlime epey benziyordu. Yaşlı hâlim derken de *daha genç hâlim* demek istiyorum. Bir zamanlar aynı saç kesimini bile kullanmıştım. O zamanlar ne düşünüyorsak artık.

Şapka Herif'in harareti diniyordu ama devam etti. Sette serçeparmağını kaybetme hikâyemin sadece bir hikâyeden ibaret olduğunu iddia etti. Röportajlarda uydurduğum bir hikâyeymiş ve şimdi de sağlıklı parmağımın üzerine kesinlikle aptalca bir bant geçiriyormuşum. Büyük finali de şöyleydi: "O bant, film çekerken parmağını kaybettiğin şeklindeki uydurma hikâye için bir paravandan ibaret. Ve o hikâyeyi de sahte ünlülüğünden *daha fazla* para kaldırabilmek için uydurdun. O yüzden göster bakalım. Yanıldığımı ispatla."

Bu noktada sağ kolumu sırtıma öyle bir uzatmıştım ki tavuk gibi kanat çırpıyordum resmen. Hemen yan taraftaki Jason, perdeli duvara sırtını yaslayıp utanmadan gizlediğim elimi dikti gözlerini. Siktiğimin herifi.

Bağırmadım. Seslenir gibi konuştum. “Herkes duydu mu bunu?” Sesimde güzel bir neşe vardı ve etrafıma toplanmış kalabalık da takdir dolu bir kahkahayla karşılık verdi. Hemen sonra iki kolumu birden başımın üzerine doğru uzattım ve sağ elim ile serçeparmağımın üst yarısını saran tenrengi bandı gösterdim. Hızlıca bandı açtım ve parmağın yarısını oluşturan yeşil köpük paçayı ortaya çıkardım. Maskemle aynı renkteydi bu arada, hâlâ da öyle. İnsan halkın gözünün önüne çıkınca aksesuar kullanmalı tabii.

“Kendisine bir el uzatalım madem,” dedim ve dalga geçer gibi alkışladım nazikçe. Sonra gösteriş yaparcasına sağ elime baktım ve parmaklarımı yumruk yapıp esnettim. Şöyle dedim: “Hiç öylece oturup eline baktığın, parmaklarını esnetip oynattığın ve nasıl işlediklerine hayret ettiğin oldu mu? Tüm o tendonlar, kaslar, eklemler, kemikler, nöronlar uyum içinde çalışıyor. Esnettiğin eline uzun süre bakarsan, kendi kendine hareket ettiğine, senin elin falan olmadığına inanabilirsin. Bir ara dene ve elin hakkında bir film izlediğini hayal et.” Parmaklarımı oynatmayı bırakıp sağ elimi kaldırdım ve açtım. Şöyle ekledim: “Pekâlâ, ben bunu sadece, şey, kafam fazla iyi olduğunda yaparım.”

Kalabalık artık iyice avucumun içindeydi, tamam, tamam, yine bir kelime oyunu. Bir sürü telefon doğrultulmuş, kameraları kayda geçmişti; aslında bu ünlü odası kurallarına aykırıydı ama kimse onları durdurmaya kalkmadı. Benim de bununla sorunum yoktu. Kısa süreliğine Twitter’da viral olacağım, bu da hafta sonu geçmeden en büyük fuarlardan davet gelmesine yol açacaktı.

Şapka Herif sağlam bir yenilgiye uğramıştı ve güvenlik görevlileri onu binadan çıkarmak üzereydi. Ama benim işim daha bitmemişti.

Masanın üzerinden öne eğilip şöyle dedim: “Bundan önce gerçek gibi duran prostetik kullanmıştım ama bilemiyorum, hiç de gerçek gibi durmuyordu. Nefret etmişim. Sonra bir arkadaşımın arkadaşının arkadaşı, 3D yazıcıdan bunu çıkardı bana. Bundan da nefret ederim sanıyordum, bir de rahat edemem diye düşünmüştüm. Ama yanılmışım. Çok sevdim ve o kadar iyi oturuyor ki sanki yokmuş gibi. Ama takmaya başladıktan sonra tuhaf bir şey oldu.”

Elimi yumruk yapıp serçeparmağımı dışarı uzattım ve onunla Şapka Herif’in göğsünün ortasına hafifçe vurdum.

“Çıkarıp gösterecek misin?” diye sordu.

Önce sağ elimi dümdüz uzattım, sanki kalbimi tutacakmış gibi. Sonra da o yavan başparmak kaybetme numarasını, bük-tüğüm sağ başparmağımı sol elimle gizleyerek yaptım ve sol başparmağımı sağ elimin hizasında ileri geri oynattım. Bu da bana kalabalığın fazlasıyla hak ettiğim inlemelerini kazandırdı.

“Pardon, dayanamadım,” dedim. Sonra da yeşil köpük parçayı çıkardım –kalabalıktan hızlıca alınan nefeslerin sesi yükseldi– ve evet, serçeparmağımın üst yarısının olmadığını gösterdim. Köpük parçayı masaya dik pozisyonda koydum. “Merak etme dostum, komplo teorilerine hâlâ sadık kalabilirsin.” Konuşmaya devam ederken bir kalem alıp onun için vesikalık imzaladım. “Belki de böyle doğmuştumdur. Belki o parçayı çocukken kaybetmişimdir. Ama doğru ya, elinde fotoğraflar var. Pekâlâ, belki de serçeparmağımın yarısını film çekimlerinden sonraki bir kazada kaybetmişimdir. Bu çok şairane bir adalet olurdu. İstedğin kazayı uydurabilirsin bu arada. Araba kapısı. Çim biçme makinesi; gerçi hiç satın almadım onlardan. Belki de bahçe düzenleme işlerinde çalışmışımdır ve parmak kısırabileceğin aletler kullanmışımdır. Veya dur dur, yani burada sadece şakalaşıyor ve seminer gibi bir şey yapıyoruz ama şuna ne dersin? Ya parmağımı bile isteye kestiysem? İnanılmaz, değil mi? Düşünsene: Evdeyim, tek odalı köhne bir ev veya yok, stüdyo daire. Mutfakta duruyorum öyle. Tavan lambası yanıp sönüyor çünkü o kadar

fakirim ki ampulleri değiştiremiyorum. Sahneyi ve karakteri hazırlıyor bu, değil mi? Tezgâhta, bulaşıkla dolu eviyenin yanında, yarısı boş bir viski şişesi var. Veya iyimser biriysen yarısı dolu diyelim. Elimde de bir kasap bıçağı var çünkü sadece bu yeter, değil mi? Parmaklarımızı kesmek, havuç kesmek gibi zordur derler, değil mi? İşte ben de orada durmuş, sarhoşluktan sallanıyorum ve biraz *kırt-kırt* için hazırlanıyorum. Pis kesme tahtasına koyuyorum parmağımı –veya yok, doğruca tezgâha, muhtemelen karakterimin kesme tahtası yoktur– ve sonra bıçakta lens parlaması oluyor, her şey hızlıca gerçekleşiyor ve bıçak parmağımı orta boğumunun hemen üstünden kesiveriyor. İşte, dediğin gibi sahte ünlülüğümden daha fazla para yapmak için bir parça et feda ediyorum. Mükemmel olmaz mıydı? Bir de hakkımda ne derlerdi, ha? Kim böyle bir şey yapar ki?”

İmzalı fotoğrafı verdim. “Kırk doların için. Elin boş gitmeni istemem.” İmzamın üzerine şöyle yazmıştım: *Sevgili şapka Herif, dikkatli ol. Yoksa parmağından daha fazlasını kesip yerim. En içten dileklerle, Siska Çocuk.*

şapka Herif fotoğrafı aldı ama bir saniyeliğine şöyle bir baktı. Mesajımı okumadı; en azından masamın başında dururken okumadı.

şöyle dedim: “Ah, evet, gerçekleşmiş tuhaf bir şeyden bahsettım.” Elimi bir kez daha yumruk yaptım. “O zamandan beri doktorlara serçe parmağımın yeni ucunu gösterdim ve iyi olduğunu söylediler ama niçin böyle gözüktüğünü açıklayamıyorlar.” Parmağımdaki kütlüğü gösterdim ona ve masamda toplanmış herkese. “Pekâlâ, gerçek bir doktora göstermedim.”

şapka Herif, “Tanrı aşkına, o... ne o, dövme mi?” Kendi verdiği esi doldurmasına müsaade ettim. “Başka bir örtü mü; plaka gibi?”

Yarım serçe parmağımın yaralı, yuvarlak ucu sert, köpekbaşlığı derisi gibi pürüzlü ve yeşildi. Maskemin yeşilinden.

Hırlar gibi dişlerimi gösterdim. Farklı türden bir gülümseme.

Dedim ki: “Böyle gelişti. Tuhaf, değil mi? Dokunmak ister misin? Hiç çekinme. Isırmam.”

DIŞ. BAŞKA BİR BANLIYÖ SOKAĞI. AKŞAM.

Karson daha önce görmediğimiz bir sokağın ortasında koşmaktadır. Adımları ağır ve fatalisttir.

Omzunun üstünden bakar ve kendisini takip eden birini ya da bir şeyi görmez. Her bakışı, zaten baştan savma olan koşma mekanığını aksatır ve onu yavaşlatır.

Bir kâbusun bataklığında koşmaktadır.

GEÇİŞ:

DIŞ. ÖN BAHÇE, PARTİ EVİ. AKŞAM.

Sıska Çocuk, Karson'ın peşindeyken, Cleo bahçeye döner ve çimenlerde yüzüstü yatmış karnını tutan Valentina'nın yanına koşar.

CLEO

Valentina! İyi misin?

Cleo arkadaşını çevirir ve Valentina inleyerek güç bela nefes alır. Nihayet konuşabilecek hâle geldiğinde, sesi zor çıkmaktadır.

VALENTINA

Ben... iyiyim. Nefesim... kesildi.

GEÇİŞ:

DIŞ. BAŞKA BİR BANLİYÖ SOKAĞI. AKŞAM.

Şimdi Karson'ın birkaç adım arkasındayızdır. Bu maraton koşuşu için Karson uygun formda değildir. Nefes nefesdir ve yavaşlar.

Koşmayı bırakıp sokakta arkasına uzunca bakabilmek için geri geri yürür. Esmer kâkülünü alnından arkaya iter ve açılan alanı çılgınca bakan, çaresiz gözleri doldurur. Yanaklarında gözyaşı izleri vardır.

Hızla dönüp yorgun argın, uysal hâlde, hafif tempoda koşmaya başlar. Çocuk gibi tiz bir sesle kendi kendine mırıldanır.

Sola döner.

DIŞ. KARSON'IN EVİ. DEVAMI.

Evi, kendini bildi bileli olmak istediği son yerdir ama gidecek başka yeri de yoktur. Bu da filmdeki pek çok korku unsurundan biri.

Karson ön sundurmadaki basamakları ikişer ikişer çıkar, gıcırdayan ek dış kapıyı açar ve ön kapının kulpunu zorlar. Kilitli olacağını biliyoruzdur.

Bir elini açarak kapıya vurmaya başlar ve babasına bağırır. Cevap vermesini beklemes.

Karson küçük ön bahçeden geçip GARAJ YOLUNA çıkar.

Bu son tünelin ağzında kısa süreliğine duraksar. Solda uzun çalılıklar, sağda da evi vardır ve en sonda da kocaman, harap hâldeki GARAJ durur.

GEÇİŞ:

DIŞ. ÖN BAHÇE, PARTİ EVİ. AKŞAM.

CLEO

Karson'ın peşine düştü!

Valentina şimdi oturmaktadır, derin ve hızlı hızlı nefes alıp vermektedir.

VALENTINA

Git sen. İyiyim ben.

CLEO

Ama...

VALENTINA

Git hadi! Hemen. Yetişirim ben.

Cleo koşarak bahçeden sokağa, gecenin karanlığına atlar.

GEÇİŞ:

DIŞ. KARSON'IN GARAJ YOLU. AKŞAM, DEVAMI.

Karson klostrofobik derecede dar garaj yolunda hafif koşma ile yürüme arasında ilerler.

Sağında: evinin PENCERELERİNİN karanlık portalları.

Hafif bir esinti, sol tarafındaki çalılıkları hareketlendirir. Garaj yolu bu kadar uzun ve dar olamazdır, değil mi?

Avlanan, musallat olunan bir tavşan kadar ürkektir, onu sarabilecek tehlikeler için gözünü dört açıp delirmiş gibi etrafına bakınır. Bir tuzağa çekilmektedir ve bu konuda yapabileceği hiç ama hiçbir şey yoktur.

Karson garaj yolunun sonuna neredeyse ulaştığında, garaj kapısı yavaşça açılır.

Paslı yaylar fena şekilde GICIRDAR ve TINGIR-

DAR, Karson yükselen kapı ile çatlamış kaldırım arasında giderek büyüyen karanlık boşluğa öylece bakmaktan kendini alamaz.

Dönüp evin çürük ARKA BASAMAKLARINA koşar. Sinek kanadı gibi incecik SİNEKLİKLİ KAPİYİ hızla açar.

Karson'ın arkasında, açılan garaj dünyanın sonu gelmiş gibi gümbürdemektedir.

Sonunda ahşap arka kapıyı açar ve biz aniden arkasından hızla koşarken, ona koşarken içeri süzülür.

İÇ. KARSON'IN EVİ, GİRİŞ KAT. DEVAMI.

Karson sıkış tıkış VESTİYERİN etrafından döner, arka kapıyı çarpıp kapatır. Ayrıca kilit yoktur, sadece küçük ve zayıf kapı kulpu kilidi vardır; titreyen parmaklarıyla tutup çevirir.

Tökezleyerek MUTFAĞA girer. Işıklar kapalıdır. Evdeki hiçbir ışık açık değildir.

KARSON

Baba! BABA! Neredesin!

Yardım et! Lütfen!

Karanlık giriş katta nefes nefese, ağır ağır yürüyen Karson'ı arkasından takip ederiz.

Geçtiği her odanın ışıklarını açar ve omzunun üzerinden arkasına bakar. Ama ışıklar, ilerisindeki şeyi aydınlatmaya yetmez.

Karson babasına seslenmeye devam eder.

(Karson'ın evini daha önce dıştan gördüğümüz için ikinci kat olduğunu biliriz ama Karson merdivenlere hiç ulaşamadığı gibi onları bulamaz da.)

Tavanda sert AYAK SESLERİ duyulur ve babası bağırır.

BABA (D.S.)

Karson! Tanrı aşkına, ne var? Yine ne yaptın?

Labirentteki bu yolculukta, Karson tökezleyerek karanlık bir odanın ardından diğerine girerek devam eder, geçtiği her yerin ışıklarını açar.

KARSON

Baba! Saklanmamız lazım! Yardım bulmamız lazım! Gitmemiz lazım!

Babası yukarı kattan abuk sabuk bağırır.

Karson bir sonraki karanlık odaya koşturur ve ışıkları açıp arkasına baktığında, bunun saniyeler önce girdiği oda olduğunu fark ederiz. Kendi evinde nasıl böyle sürekli kaybolabilir?

Kapı aralığında, bir sonraki odaya açılan portalda duraksar ve dinleyip kulak kesilir.

KLİK.

Duvardaki ışık düğmesi açılır.

Karson arkasına bakmaya cüret edemez ve bir odadan diğerine koşar, biz de hemen arkasından takip ederiz. Girdiği her oda karanlıktır, arkadan gelen bir başka KLİK sesiyle ışık açılır.

Odaları hızla arşınlar, öyle hızlıdır ki neredeyse bulanık görünür, ışıklar açılıp kapanır, bir yandan da Karson babasına bağırıp seslenir.

Bu delice atılan tur, uzun YEMEK ODASINDA son bulur.

Tavandaki armatür, mum alevi şeklinde ampulleri –altı taneden ikisi çalışmaz– olan yapay bir avize yanmaktadır.

Işıkları hâlihazırda açık olan girdiği ilk odadır burası.

Karson tam bir adım atarak yemek odasına girdikten sonra durur. Biz daha önce de bu odada bulunmuştuk, o akşamın erken saatlerinde, Karson, elinde motorlu testereyle sokakta yalnız başına yürümesinin sorun olmayacağını söylediğinde.

Küçük –oda için fazla küçük– lekeli bir ahşap masa durmaktadır ortada; etrafındaki sandalyeler, sırtlam masanın üzerine dayanacak şekilde ittirilmiştir.

Duyulan tek ses Karson'ın hırpani nefes alıp verişleridir.

Sağ tarafındaki düğmeye uzanır.

KLİK.

Işıklar söner.

Aynı anda, üst kattan hızlı ayak sesleri duyulur; KOŞMA ve TÖKEZLEME seslerinin doğruca Karson'ın başının üstünde yankılanacağı kadar gürültülüdür.

Ayak sesleri ve patırtılar, yükselip sanki ikinci katta bir grup insan delirmişçesine dolanır gibi imkânsız derecede çoğalırken Karson gözlerini tavana diker.

Babasının öfkeli bağrıışları, gırtlaktan gelen ürkütücü ÇIĞLIKLARA döner.

Hiç şüphe yoktur ki yere düşen bir bedenın çıkarıldığı son bir PATIRTI duyulur.

Tek bir kişinin ayaklarının ağırlığıyla tavan GİCİRDAR. Karson'ın gözleri, yukarıdaki ilerleyişi takip eder. Sonra evin bir yerinde, o gıcirtılar ve ayak sesleri merdivenleri bulur.

Sonra Karson'ın panik dolu nefes alıp verişleri dışında sessizlik.

Yemek odasının karşı ucunda bir kapı kemeri vardır. Kemerin ardında, birkaç adım ileride, boş bir du-

var çarpar göze. Loş ışık, kapı aralığının sol tarafından parlar.

Karson odanın ilerisine, kemerli kapıya ve ötesine bakar, o aralığın dolmasını bekler.

Bekledikçe bekler.

Koşup kaçmaz. Korku filmlerindeki kurbanların yaptığı o tipik yanlış karar vermelerden değildir bu. Labirentte kaybolmamıştır da. Çıkış yolunu bilir ama oraya yönelmez çünkü *çıkış falan yoktur*. Biz de bunu sahnenin sonunda fark edeceğiz.

Tıpkı bizim gibi, Karson'ın kapı aralığını neyin dolduracağını bilmesi gerekmektedir. Kaçınılmaz olanı görmesi gerekmektedir.

Beklemek dayanılmazdır. Her ses bir meydan okumadır. Sıska Çocuk kapı aralığına adımını *şimdi mi* atacaktır?

Yoksa *şimdi mi*?

Veya ŞİMDİ Mİ?

Bekleriz. Beklenti, bu *bekleme* sahnesinin ilk korkusudur.

Kendimizi hazırlarız ve serbest bırakmamız gerekmektedir. Bu bir korku filmidir ve korku filmlerinin kuralları vardır, değil mi? Yerine getirilmiş vaade, onaylamaya ihtiyacımız vardır; ne göreceğimizi bilsek bile, yine de görmemiz gerekir.

Bazılarımız elleriyle gözlerini kapatır ve parmaklarının arasından bakar. Bazılarımız yüzünü buruşturur, tortop olur. Bazılarımız özellikle dikkatini uzaklaştırıp başka şeyler düşünür çünkü göreceğimiz şeyle başa çıkamayız. Bazılarımız kaş çatar ve bunları zaten görmüş gibi yapar.

Şimdi, yirmi saniyedir Sıska Çocuk'un ortaya çıkmasını bekliyoruzdur.

Ekranada aynı görüntü: Karanlık yemek odasının

karşısında, kemerli bir kapı aralığı, kaplamalarla süslenmiş/hatları çizilmiş boş bir alan ve ötesinde bomboş bir duvar, kadraj dışındaki bir kaynaktan gelen loş ışık.

Karson'ın nefes alıp verişleri yavaşlar ve normal bir ritme girer.

Bir şey kaçırıp kaçırmadığımızı merak etmeye başlarız ve kapı aralığı yerine gözlerimizi dikkatle dikerek odanın karanlık köşelerine, duvarlara, yemek masasının arkasına ve hatta tavana bakarız. Orada saklanan, karanlıkta sırtan, haberimiz olmadan bizi izleyen bir şey olmalıdır ve yeniden korkarız; gerçekten korkarız. Ama boş oda ve kapı aralığı dışında bir şey görmeyiz.

Bu filmi sinemada izleyenlerimiz, müşterek bir seyir deneyiminin parçası olanlarımız, arkadaşlarımıza bakarız ve sonra, biraz daha dikkatle, yakınlarımızdaki yabancılara bakarız. Bu film gerçek midir?

İlk hangisinin olacağını merak ederiz: Sıska Çocuk sonunda kapı aralığında mı belirecek yoksa seyircilerden biri bağırarak bir şey mi diyecek? İlk kim dağılacak veya gözlerini kırpacak? Filmle girişilen bir tür irade savaşına tutulduğumuza dair çok az şüphe vardır. Fakat seyircilerden kimse bağırmas, henüz. Sonra bazılarımız gerilimi ve kuşkuları dağıtmak için kısmen kıkırdar. Kısık sesli, kolektif bir mırıldanma başlar. Sonunda, salonun arka taraflarından adamın biri, "BÖÖ!" diye bağırır ve birkaç kişi korkup çılglık atar, neredeyse herkes de bunun üzerine güler. Hepimiz gülmeyiz ama. Bazılarımız görüntüden almaz gözlerini ve bir şey olduğunu fark eder; ekranda değil, bize bir şey olduğunu.

Hâlâ aynı oda ve karşımızdaki kemerli kapı aralığı görüntüsüne bakmaktayızdır. Filmdeki binlerce görüntüden biri.

Tam bir dakika boyunca, ki film zamanında bu sonsuzluğa tekabül eder, izleyip bekleriz.

Bazılarımız sinirlenir. Ne sikim bir gösterişçi sanat filmi zırvalığıdır bu böyle? Bunun çok fena, sikik bir film olduğunu duymuşuzdur ve fenalık isteriz, sikiklik isteriz. Kan isteriz, deşilen bağırsaklar görmek isteriz ve bunun gibi şeyler şimdiye kadar çok az olmuştur. Evet, Siska Çocuk'a işkence yaptıkları sahneler falan iyiydi ama artık o canavar/katil/artık her neyse o oldu ve biraz cinayet görmenin vakti geldi. Şu Karson denen çocuğu öldür artık amına koyayım! Öldür!

Bazılarımız pratik açıdan bakıp filmin bu karede takılıp takılmadığını merak ederiz. Donup donmadığına karar verme niyetiyle ekrandaki görüntüye dikkatle bakarız. Görevliye, sinema müdürüne veya makiniste sorup sormamamız gerektiğini danışırız arkadaşımıza. Aramızda bir makinistle konuşan var mıdır ki hiç?

Bazılarımızın çişsi gelmiştir; bir süredir vardır. Arkadaşlarımız kaçıracağımızı söylese de bazılarımız tuvalete koşmak için kalkarız. Neyi kaçıracağızdır ki? Ciddi olup olmadıklarını da anlayamayız; belki de bizimle yine dalga geçiyorlardır. Ama sikerler; daha fazla tutamayız ve *pardon* deyip sıramızda kaya kaya ilerler, insanların bacaklarına çarparız, sonra görüntü peşimize düşerken koridorda koştururuz.

Kimi kandırıyoruz ki? Bu filmi biri izleyecekse, muhtemelen sinemada değil VHS kasetten izleyecek. Bazılarımız evde oturmuş görüntüyü takılmaktan kurtarmak için Duraklat ve Oynat tuşlarına basmayı deneriz. Tatmin olmayıp kasetin hâlâ oynadığından emin olmak için birkaç kare geri sararız. Dur ve Çıkar tuşlarına bile basarız, sonra kaseti tekrar takıp Oynat'a basarız. Bazılarımız dikey kapağı açıp ka-

sette bir çizik, buruşma, bantta yırtılma var mı diye bakar. Bazılarımız ışıkları açar –çünkü evde ışıklar açık film izlenmez– ve kanepemizden kalkarız, sanki nasıl çalıştığını ve tamir etmeyi biliyormuş gibi VCR cihazına bakarız. Kafamız karışır çünkü VCR göstergesinde sayılar ilerlemektedir. Televizyon ekranına bu kadar yakın olunca, hiçbir şey hareket etmese de görüntünün durgun olmadığını anlayabiliriz. Anlarız işte ve yavaş yavaş geri çekiliriz, gözlerimizi yeni bir korkuyla telefondan ayırmayız. Bazılarımız tuvalete gideceğimizi söyleriz ve şakasına, kaçırmayalım diye arkadaşımızdan durdurmasını isteriz ama bu şakayı yapmamızın sebebi, içten içe ödümüzün patlamasıdır ve o görüntüyü de parlak ışıklı banyoya beraberimizde götürürüz. Bazılarımızın kafası aşırı iyi olmuş bir arkadaşı vardır; bizi, gölgelerin arasında tuhaf şeyler gördüğüne ikna etmeye çalışır.

Şimdi iki uzun dakikadır bekliyoruzdur.

Sinemadaki bazılarımız patlamış mısır fırlatır ve aptalca şeyler bağırıp, “Saçmalık bu,” deriz ve arkadaşlarımız veya etrafımızdaki yabancılar susturur bizi. Bazılarımız çıkıp gider. Bazılarımız için gitmek bir savunma mekanizmasıdır; beynimizi siken bir filmi terk etme bahanesi olarak haklı bir öfke. Bazılarımız çıkıp gidenleri takip eder çünkü biz kalmak istediğimizde de takip ederiz hep.

Evde olan bazılarımız, arkadaşlarımızla ve sevgililerimizle şakalaşırız, ani bir hareketle ve/veya omuzlarından tutup sarsarak onları korkutmaya çalışırız ve korkan arkadaşımız da bize siktir olup gitmemizi söyler, omzumuzu yumruğunu geçirir ve hepimiz güleriz, sonra sakinleşiriz ve görüntü hâlâ oradadır; sanki *bizi* beklemektedir. Görüntünün gücünü ve görüntüye yönelik korkumuzu sözsüz şe-

kilde kanıksarız. Bazılarımız tekrar tekrar, “Ciddi mi bunlar ya?” diye sorar ama kimimiz bunu başka bir anlama gelecek şekilde dile getirir. Bazılarımız ciddi ciddi kafa karışıklığı yaşıyoruzdur ve kafamız karıştığı için de kızgındır çünkü hayat zaten yeterince beyin sikmekteyken neden filmlerimiz basit ve düz olmayıp bizi kandırmaktadır? Bazılarımız dehşet içindedir ve bunu –bu artık her neyse– tek başımıza izlemediğimiz için minnettarızdır. Bazılarımız bunun gördüğümüz en aptalca film olduğunu söyleriz, bazılarımız da bunun gördüğümüz en iyi film olduğunu.

Bazılarımız evde yalnızdır. Bazılarımız sıkılır ve video kaset kutusunun kapağını okuyup arkasını çevirir, belirtilen süreyi VCR cihazının yeşil ekranında belirtilenle karşılaştırır ve bir saati aşkın süredir izlediğimizi fark eder, belki bir saat on beş dakika geçmiştir ve güleriz, bunun son sahne olup olmadığını merak ederiz, filmi yapan pisliklerin bunu finale kadar uzatıp uzatmayacağını merak ederiz. Video kaset satıcısında *bunun* niçin önerilenler arasında olduğunu merak ederiz ve insanlarla taşak geçtiklerine karar veririz. İnsanlar neden hep başkalarıyla taşak geçme ihtiyacı duyarlar ki?

Bazılarımız evde tek başınayızdır ve ışıkları açıp yatmadan önce bunu izlemenin korkunç, berbat, hiç ama hiç iyi olmayan kötü bir fikir olduğunu ve bu saçmalık için çok yorgun olduğumuzdan, yarın da işe gitmek için erken kalkacağımızdan izlemeyi bırakmakta bir sorun olmadığını düşünürüz; belki yarın bitirebiliriz filmi, bizimle otursun diye kedimizi veya köpeğimizi çağırırız yanımıza ve bazılarımız belki kalkar yaşlı kedi veya köpeğimizin kanepeye gelmesine yardım eder, hayvan da bize şaşkın göz-

lerle bakar –evrenin tuhaflığını hiç anlamazlar– ve kumandadaki Dur tuşuna basmayız.

Üç dakikadır bekliyoruzdur.

Bu film herkese göre değildir. Bu film bazılarımıza göredir.

Sinema salonunda, sanki burada bir parti için toplanmışız gibi hafif hafif sohbetler başlar. Bazılarımız konuşmaz veya konuşmayı kesmemiştir. Bir kez daha etrafımızdaki yabancılara bakınırız, bir filmdeki karakterleri gözlemler gibi gözlemleriz onları ve bazılarının diğerlerine göre daha sempatik olduğuna karar veririz. Sonra orada olmamızın, karanlıkta sıra sıra kalabalığın içinde bulunmamızın ne kadar tuhaf olduğu gelir aklımıza. O yabancılardan kim olduklarını, gerçekten kim olduklarını merak ederiz. Hayatlarının nasıl olduğunu, iyi insanlar olup olmadıklarını merak ederiz. Sırlarını merak ederiz. O salondaki kaç kişinin ağza alınmayacak, korkunç şeyler yaptığını merak ederiz. O salonda, bizimle, kaç tane insan canavar –çünkü bunlardan farklı türlerde çok vardır– olduğunu merak ederiz. *Onlardan* kaçının bize seve seve Siska Çocuk’a yapılanları yapabileceğini merak ederiz. Bazılarımız kendimize bir yabancının gözünden baktığımızı hayal ederiz. Hayalimizdeki bu yabancı bizden korkmakta mıdır? Bizden korkması gerekir mi? Zaten iyi insan denilen kimdir veya nedir ki? Bunun anlamı nedir? Sonra konuşan ve ekrana üstünkörü dikkatini vermeyi bırakmış arkadaşımıza veya sevgilimize bakarız. Onu ne kadar iyi tanıdığımızı merak ederiz ve bunu doğrudan bir düşünce olarak ifade etmesek de sanki sevdiklerimizin büyük ve karanlık bir odada oturması aslında ne kadar bilinemez olduklarına dair bir metafordur. Sırlarını merak ederiz. Filmdeki gençler gibi korkunç

şeyler yapıp yapmadığını merak ederiz. Bizi gerçekten tanısa hâlâ yanımızda olmak ister mi diye merak ederiz. Filmin bu sahnesinin ikinci korkusu gelmiştir işte. Yukarıda sıralanan düşünceler ne güzeldir ne de verimli ve bizi girdaptan çıkarmazlar; her ne kadar bizi bıktırmış da olsa, kendimizi ekrana vermekten başka seçeneğimiz yoktur. O görüntü vardır, aynı görüntü ve uzun uzun, sertçe bakarız ona ve ilk kez, sinema sahnesinin bir parçası hâline gelir; sanki bir pencereden dışarıya bakmak ve gördüğümüz şeyin başka bir yerde olduğunu anlamak gibi.

Bazılarımız evde, ya yalnız ya da etrafımızdaki konuşmaları yoksayar hâlde, ekrana gözlerimizi dikip odaklanırsınız ve çok ince değişiklikleri gördüğümüzü düşünürüz; gölgeler büyümekte veya küçülmektedir, hatları değişmektedir ve bazılarımız, “Görüyorum!” diye bağırmak üzereyizdir ama gözlerimizi kırptırırız ve görüntü yenilenir, hiçbir şey de değişmemiştir. Hiçbir şey değişmemiştir.

Dört dakikadır bekliyoruzdur.

Bazılarımız, herkesin sessizleştiği bir sinema salonunda ya da evimizde ya da arkadaşımızın evinde olduğumuz için şanslıyızdır – şans burada özellikle tercih edilmiş bir kelime değil ama gerçeği ya da belirli bir gerçeği bilmenin şans demek olmadığı iddia edilebilir. Sahne, çocukların oynamasına izin verecek, gergin enerjiyi yakıp tüketecek kadar uzamıştır; kısa süreliğine paylaşılmış neşe ve uçarılık, devam eden deneyimin gerekli parçalarıdır ve tekrar kendimizi verip katılmaya hazırızdır.

Bazılarımız zorba, inatçı bir noktadadır ve etrafımızda olup bitenin gürültüsünü kafamızın içinde engelleriz; istediğimiz için değil, yapmak zorunda olduğumuz için.

Öylece ekrandaki görüntüye bakarız. Bu noktada, bazılarımız Karson'ı unutmuşuzdur ve sadece kendimizi düşünürüz. Her şey bizimle ilgilidir ve öyle olmadığımızda bile yalnız olduğumuzu fark ederiz.

Bazılarımız sahneyi analiz etmeye kalkarız: boş kemerli kapı aralığı, o aralık ile izleyici arasında uzanan oda, diğer uçtan vuran loş ışık, gözlerimizi diktiğimiz karanlık alan. Bazılarımız anlam ve metafor ekleriz ama yalnızca tek bir anlam vardır.

Bazılarımız, o gecenin ilerleyen saatlerinde, ışıkları kapatıp yatak odamıza giderken bu görüntünün gözümüzün önüne geleceğine yönelik içgüdüsel korku üzerine kafa patlatırız. Bazılarımız, evimizdeki bir odanın bu yemek odasına dönüşeceğinden korkarız. Bazılarımız, gözlerimizi kapattığımızda bu görüntüyü göreceğimizden, kâbus görürken bu görüntüyle karşılaşacağımızdan korkarız ve en kötüsü de gecenin köründe gözlerimiz açıkken bunu görececek olmamızdır.

Görüntüye çok uzun zamandır bakıyoruzdur; film bittiğinde de orada olmaya nasıl devam etmez ki? Filmi sevsek de nefret de etsek, bu görüntüyü asla unutamayacağımızı biliriz.

Bazılarımız Karson'ın da aynı görüntüye baktığını hatırlarız – ve görüntü de Karson'a, tıpkı bize baktığı gibi bakar. O ne görür peki? Ne gördüğünü bilmek istemeyiz, değil mi?

Sonunda, yaklaşık beş dakikalık bekleme süresinin ardından, üçüncü korkunun vakti gelmiştir.

Bu sahnenin sonunda, artık ne zaman biterse, Karson'ın öleceğini biliriz. *Onun da öleceğini bildiğini* biliriz. Bazılarımız Karson'ın başına geleceği hak ettiğini düşünsek de ne olursa olsun başına gelecektir işte. İzlediğimiz, deneyimlediğimiz şeyin, Karson'ın kendi ölümünü beklemesi olduğunu biliriz. Ölümün

eninde sonunda –bir saniye sonra, bir dakika sonra, bir sene sonra– o kapı aralığını doldurup ona bakacağını, tıpkı günün birinde bize de bakacağı gibi biliriz.

Karson'ın ev labirentinin bizim evimiz olduğunu biliriz. *Bizim* de öleceğimiz gerçeğini bilir ve –belki de daha önce hiç hissetmediğimiz kadar içgüdüsel olarak– *hissederiz*. Bir süredir öylece baktığımız görüntü, her birimizi bekleyen o kalles ölüm tuzağının bir temsilidir. Öylece bakabilir veya gözlerimizi kaçırıp orada değilmiş gibi, önemli değilmiş gibi yapabiliriz çünkü eninde sonunda ölüm *bizim* bir sonraki kapı aralığımızı dolduracaktır. Bazılarımız için ölümün gelişi tamamen beklenmedik olacaktır; ta ki öyle olmaya dek. Bazılarımız ölümü beklemekten yorulacak ve bazılarımız acele edip artık gelmesini isteyecektir; aynı anda iliklerine kadar, titreye titreye, altına sıçacak kadar korkarken ölümden.

Sonra.

Nihayet.

Sıska Çocuk o uzun siluetiyle süzülür kapı aralığına. Gözlerimiz başta bize bunun aslında o olmadığını, sadece ışık değişiminden kaynaklı bir gölge olduğunu düşündüren bir oyun oynar.

Ama odur.

Gelişi ne kadar korkutucuysa, görünümü de neredeyse bir o kadar rahatlatıcıdır, tesellidir sanki çünkü bu nöbetimizin hiç bitmeyeceğine inanmaya ve bundan korkmaya başlamışızdır bir noktada. Bu sonsuzluk deliliğine attığımız korkunç bakıştan kurtulmak için can atarız.

Bazılarımız için Sıska Çocuk'un görünümü, olacağını düşündüğümüzden daha korkunçtur. Hayır, bunu görmek istemeyiz. Ödül için sabırla beklediğimize pişman oluruz.

Sıska Çocuk, kemerli alanı uzunluğuyla mürekkep lekesi gibi karartır. Kâbus gibi göründüğüne şüphe yoktur.

Artık bekleme de yoktur.

Oturma odasına girer, Karson'a doğru ilerler.

KARSON

(sesi titrer, çatlar)

Nasıl da iyileştiriyor parlak kuyruğunu o küçük timsah.

Karson dördüncü sınıftayken asla okumak istemediği şiiri okur ezbere.

Karson kaçmaz. Kaçmakla işi bitmiştir artık. Evet, pes etmiştir. Pes etmenin o kadar çok yolu vardır ki.

Sıska Çocuk yavaşça ama kesintisiz, akışkan gibi hareket eder. Büyük jestler veya kambur yürüyüş yapmaz. Korkularımızı ve kâbuslarımızı onun üzerine yansıtırız. Onun yemek odasındaki yürüyüşünün hatırası, her izleyici için biraz farklı, kişisel olacaktır. Bazılarımız o yürüyüşün fena bir heyecanı olduğunu hatırlayacağız ve bize aynı hissi yaratacak filmler, kitaplar aramaya devam edeceğiz. Bazılarımız ise Sıska Çocuk'un insafsız olduğunu hatırlayacağız. Öyle ya da böyle etkileyecektir bizi.

KARSON (DEVAM EDER)

Nasıl da neşeyle sırtıyor

Nasıl da...

(duraksar, güçlkle yutkunur)

...açıyor pençelerini.

Sıska Çocuk'un kolları odanın diğer tarafına yeti-
cek kadar uzundur. Kan, evrenin dişli çarklarındaki
yağ, dökülür pençeli parmaklarının uçlarından. Boyu
her adımında uzar.

Sıska Çocuk yaklaştıkça, dönüşümünün daha faz-
la detayını görürüz. Pullarının, tabakalarının, gözle-
rindeki kuyuların arasındaki boşlukları ve çatlakları
gölgeler doldurur.

Maske/surat aynıdır ama ağzı farklıdır.

Ağız açılır, dişlerle doludur.

KARSON (DEVAM EDER)

*Hoş gelir...küçük balıklar
o gülümseyen...gülümse-
yen çenelerde.*

Görüş açımız değişir ve şimdi Karson'ın *arkasında-*
yızdır. Tamamen görünmeyen Sıska Çocuk, onun
üzerinde yükselmektedir.

Sıska Çocuk'un ağzı açılır, esneyip genişler, açıl-
dıkça açılır, yarıılır.

Sıska Çocuk yılan gibi saldırmaz. Bunun yerine,
hiç acele etmeden, parmaklarıyla Karson'ın kolları-
nı sarar. Sonra ağzını Karson'ın boynundan aşağıya,
sol kürekkemiğinden beline doğru götürür.

Sonra, ısırmanın ortasında, Karson yarı çöp ol-
muştur...

**Yukarısı için not: Karson'ın "nasıl" öldüğü, özel
efekt bütçemizi, hatta genel olarak bütçemizi aşıyor.
Ama sahnenin hissiyatı için büyük ısırık tasvirini bı-
rakıyorum. Bunu boğaz parçalamayla veya efekt açı-
sından neyi başarabilirsek onunla değiştirebiliriz.**

GEÇİŞ:

17

ŞİMDİ:

FERAL FX, BÖLÜM 2

Evet, hepsi görüyor beni.

Alçak sırtlı bir taburede oturuyorum ve Janelle kollarımı kaldırıp çöp poşeti pançonun üstünden geçirmemi söylüyor. Örtüyü çekiştirip göğsüm meme ucu çizgisinin birkaç santim yukarisından açıkta kalacak şekilde ayarlıyor. Göğsüme ve yüzüme baktıktan sonra başka tarafa çeviriyor gözlerini. Bazen ben de kendime bakmaya katlanamıyorum.

Janelle beni baştan aşağıya süzebilmek için bir adım geri gidiyor. Evet, biliyorum, uzunum bayağı.

Şöyle diyorum: “Muhtemelen rol için çok fazla kilo verdim. Elli yaşın üstünde bir ergen olmak korkunç bir şey.”

Janelle de, “Bir doktorun bakımı ve gözetimi altında kilo vermekten bahsediyorsundur umarım,” diyor.

“Yok. Doktorlar çok yargılayıcı oluyorlar ve sağlık sigortası belgesi gösteremediğimde hep büyük hayal kırıklığına uğruyorlar.”

“Şaka yapmıyorsan,” diyor Janelle, “gitmeden önce sana sağlık sigortasıyla ilgili sorun yaşayan yeni aktörlere yardımcı olan bir arkadaşımın ismini ve numarasını vereyim.”

“Ben yeni miyim yoksa sorun mu yaşıyorum?”

“Belli ki ikisi birden.”

“Doğruya doğru.”

Göğsümü işaret ediyor, parmağını çeviriyor ve “Muhtemelen aptalca bir soru ama şu pullar dövme falan mı?” diye soruyor.

Evet demeden olumlu anlamda cevaplıyorum. “İlk başta sigara yanığını kapatıyordu, sonra da hoşuma gitti ve eski akne izlerinin üzerinde çoğaldılar.” Pullar göğsümü ve açıkçası gövdem ile kalçamın da bir kısmını benek benek dolduruyordu, yani belki de %75 insan, %25 de canavarımdır. Bu konudaki hesaplamamı kontrol etmeyin. Şöyle ekliyorum: “Gerçi artık biraz pişmanım.”

“Dövmeler” hakkındaki pek de dürüstçe olmayan cevabımla ilgili ne kadar dürüst olduğumu odadakilerden biri anlıyor mu bilmiyorum. Ama pardon da bütün hikâyeyi açık edemem öyle. Bazen bunun için çalışmanız, hak etmeniz gerekir.

Sette bana ve serçeparmağıma ne olduğuna dair efsaneler ve Cleo’nun ölümündeki rolüm, şimdi tüm çıplaklığıyla ortada olan vücudumla birleşince, rahatsız edici değilse de beklemedikleri bir manzara oluşturuyor. Deneyimlerim göz önünde bulundurulduğunda, vücuduma yapılanı yapmamış olmayı seçeceğimi düşünebilir insan. Niçin bu kararları verdiğime dair fazla düşünmeden sonuca atlayabilir. *Hey, sen böylesin işte*, uygun bir karşılık değil bu durumda. Benim durumumda.

Janelle şöyle diyor: “Şey görünüyorlar yani, vay canına. Gerçek pul gibi görünüyorlar. Küçük, sert, çıkıntılı pullar gibi. Renk ve gölgelendirme gerçekten parlatmış. Neredeyse üçboyutlu gibi. Harika. Kim yaptı?”

Hiç yaşamadığım bir yerden sahte bir isim söylüyorum. Unutmayın, gizemli olmam lazım.

Janelle pullardan birine dokunabilip dokunamayacağını sormak istiyor (neden sigara yanığı olan olmasın, değil mi ama?), çıkıntıları ve kabarıkları belki de hissedebileceğini düşünüyor. Onun da dövmeleri olduğu için, başkasının mürekkebine asla dokunmak istenmemesi gerektiği şeklindeki görgü kuralını biliyor.

Önce saç çizgime yapıştırılan kel peruğum yerleştiriliyor. Çekici lülelerimden birini kaybedecek olursam başıma büyük sıkıntı açılacağına dair şaka yapıyorum. “Bir de büyük peruk,”

diye takılıyor Janelle. İşin başlamasıyla stüdyonun havası da önceki o soğuk konuşkanlığına dönüyor. Janell'i ve diğer Feral FX sanatçılarını sevdim. Hollywood'daki pek çoklarının aksine, sürekli bir yükselme derdinde değiller; beni nasıl kullanabileceklerine dair dümen çevirmiyorlar. Şu oyuncu veya bu yönetmenle buluşmama dair sorular sormuyorlar. Kendime dair, cevap vermesi kolay, yüzeysel sorular soruyorlar sadece. Ben de onlara bir şeyler soruyorum. Havadan sudan konuşma konusunda değiştim ve geliştım. Malzemeyi üzerime yayacakları âna kadar, kısaca müzik ve gittiğimiz konserler üzerine laflıyoruz. Yaklaşık doksan dakika boyunca bir şey göremeyeceğimi ve konuşamayacağımı hatırlatıyorlar. Nefes almakta güçlük çekersem veya kötü olursam kullanabileceğim acil durum sinyalinı gösteriyorlar: Elimi iki kere kaldırmak, “dur” demek. Başka bir sanatçı da bana avuç içi kadar, kapağı yırtılmış bir spiralli not defteriyle yeşil bir keçeli kalem veriyor; olur da “Hey, sırtım kaşınıyor,” veya “Boşluk hiç göz kırpmıyor ve daima karnı aç,” gibi şeyler yazmak istersem diye.

Janelle ve diğer sanatçılardan ikisi, başımı ve göğsümü hızlıca bir vazelin tabakasıyla kaplıyorlar, bu da sünger gibi hissetmeme yol açıyor. Sonra da üç silikon katmandan ilkinı uyguluyorlar. Janelle'in burun deliklerimin etrafını şekillendirip yontması tuhaf bir his; elimin tersiyle burnumu ovuşturma dürtüsüne karşı koyuyorum. Bu rahatsızlık anlarından her biri kararınca hızlı geçiyor ve sanatçılar da homurdanarak veya başparmağımı onaylarcasına kaldırarak yanıtlayabileceğim sorular sorarak beni oyalıyorlar. Aynı zamanda ne yaptıklarını ve sonraki aşamayı da anlatıyorlar. Ama silikon eklenirken gözlerimin üzerinde ve etrafında oluşan ağırlık ile baskı biraz sinir bozucu. Gözlerle ilgili şeylerden nefret ederim. Ama sanırım idare edebiliyorum. Silikonun ısısı beklediğim kadar sıcak da değil soğuk da. Büyük oranda şaşırtıcı derecede rahatım. Uygulanan malzemelerden ve gözkapaklarımdan süzölerek vuran ışık sayesinde tamamen karanlıkta da

değilim. İkinci ve üçüncü katman da uygulanıyor, silikon boynumun çevresinde katlaşıp gerginleşiyor ve gözlerime baskı yapıyor. Işık –veya kapalı gözlerimdeki ışık hissiyatı– azalıyor. Diğerlerinin sohbetine odaklanmak, sakın kalmama yardımcı oluyor; tabii bir de şu not defterine rasgele mesajlar ve sahte park cezaları karalamak da. Janelle bakmadan çiziktirdiğim el yazıma iltifat ediyor. Ben de bunun üzerine şöyle bir şaka yazıyorum: “Ama ben el yazısı bilmem ki.” Silikon katmanların üzerine alçı sargılar eklediklerinde her şey tamamen kararıyor. Başım, boynum ve omuzlarım ilave ağırlıktan dolayı ağrıyor ve ikisinin de nefes almak için ne kadar küçük olduklarını düşünmemeye çalışarak burun deliklerimden nefes alıp vermeye odaklanıyorum bilfiil. Alçının sıcak ve nemli bir kokusu var; kullanılan, canlı bir okul sınıfının kokacağı gibi. İçinde haftalar geçirdiğim o ölü sınıf gibi değil. Ya *Korku Filmi*’nin yeni versiyonunun ilave sahnesi olabilecek bir şey için beni gece boyunca bu kozanın içinde bırakırlarsa? Deftere bir resim karalamayı düşünüyorum; sekiz yaşındayken rasgele yaptığım şu kozadan çıkan ağzı açık kuş (bence kuştı ama belki de başka bir şeydir) çizimini kopyalama girişimi. Bu arada, sanatçılar belki de gerginliğimi ve huzursuzluğumu hissediyorlar çünkü muhabbetlerini artırıp koluma hafifçe vuruyor ve bana harika gittiğimi söylüyorlar. Ben de başparmağımla onaylıyorum ama bu kozadan hiç çıkamayacakmış gibi hissediyorum. Belki de en iyisi budur. Bir kehribarın içindeki böceğim ben; çağlar boyunca hareketsiz hâlde tutulacak bir böcek. Veya bir buzula gömülmüşümdür sağ salım ama eriyecek tabii çünkü her şey eriyor ve özgür kaldığımda da...bakın görün o zaman. Dudağımı hafifçe oynatmaya, gözkapagımı seğirtmeye çalışıyorum ama olmuyor. Alçıya burun delikleri açıldığı gibi göz delikleri de açılıp açılmayacağını merak ediyorum. Ama artık çok geç tabii. Gözlerim açık olsaydı, başka bir maske takmak gibi olurdu bu. Maske takmaya alışığım ne de olsa. Alçı sertleşiyor ve kapana kısılmışlık hissi güçleniyor. Bu iş

ve film tamamen bittiğinde kaçıp gideceğime, dolanıp duracağıma, mesafeler aşıp boşluklar dolduracağıma kendime söz veriyorum. Özgür olacağıma söz veriyorum.

Tam acil durum sinyali verecek olduğumda, üç dakika sonra beni alçıdan çıkarma işlemine başlayacaklarını söylüyorlar. Birisi, “Kronometre başlatın!” diye bağırıyor. Ayrıca tamamen sertleşmesi için gereken son dakikaları beklerken açının üzerine bir şeyler yazmanın da gelenek olduğunu söylüyorlar. Ben kimim ki geleneklerine karşı çıkacağım? Katman katman aşağıda olduğumdan keçelikalemlerini tenimin üzerinde hissetmiyorum tabii ama yumuşak uçların pütürlü yüzeyde çıkardığı sesleri duyabiliyorum. Ne yazdıklarını düşündüğümü biliyorsunuzdur eminim. Birinin telefon alarmı çalıyor ve sonunda beni kazıp çıkarma vakti geliyor. Arkadan, kürek kemiklerimin arasından başlıyorlar kesmeye. Makas, kafamın ortasından geçen alçı dikişi kanırtıp geçiyor. Biraz çekiştirme ve boğuşmadan sonra alçı tık diye çıkıveriyor. Hâlâ bir şey göremiyorum ama ışık geri geliyor. Hemen sonra, sıra silikonun kesilmesine geliyor ve bu kısım daha hızlı geçiyor; yüzümü hareket ettirip kıpırdanıyorum, silikon da derimi gererek soyulup gidiyor ve birkaç kılımı da beraberinde götürüyor. Parçalarımı geride bırakmak pazarlığın bir parçasıydı; her zaman öyle olmuştu.

Şöyle bir silinmem için bana havlu veriyorlar, gitmeden önce kullanabileceğim bir duş da varmış binada. Ama sandalye durup oyalanıyorum.

Janelle kalıba bakıyor ve hiçbir şey söylemiyor. Diğer sanatçılar da bir şey demiyorlar. İçlerinden biri alçının içine sokuyor elini ve hızlıca geri çekiyor.

“Ne oldu?” diye soruyorum.

Janelle şöyle diyor: “Harika çıktı ama, şey, göğüs kısmı düz değil. Pul dövmelemin orada; kalıpta iz bırakmışlar, çukur oluşturmuşlar. Hiç böyle olmaz.”

Kalıbı, yeni dökülmüş derimi getiriyorlar. *Eh yani, kozada*

işler değişti. Ne bekliyordunuz ki? gibi bir şey diyebilirim. Ama kulağa çok ahmakça gelir. Kötü bir korku filminde geçen saçma bir replik gibi.

Sahte isimli dövme sanatçımın pullar biraz kabarsın, Janelle'in dediği gibi *parlasınlar* diye çok hafif skarifikasyon* yaptığını da söyleyebilirim.

Ama demiyorum hiçbir şey.

* Yara izleri bırakılarak yapılan vücut süsleme sanatı. -çn

18

ÖNCESİ:

VALENTINA'NIN EVİ, BÖLÜM 2

Bagaj, siyah beyaz çizgili film klaketi gibi kapandı.

Kayıt.

Bu ilk çekim yaptığımız banliyö mahallesi değildi ama maskenin göz deliklerinden bakınca aynı görünüyordu. Çamurları eze eze ön kapıya ilerledim. Bütün bedenim, buna hazır olmadığım, bunun becerilerimi aştığı korkusuyla titriyordu ve başarısızlık korkusuyla aynı şey değildi bu. Başarısızlık, başarmanız gerekirken yapamadığınız anlamına gelirdi. Ellerimin titremesi kesilene kadar içeri girmedim.

Hiç maske taktığınız oldu mu? Epey uzun süre boyunca gerçekten takmaktan bahsediyorum. Başınızın sarmalanmasının verdiği rahatsızlığa, görüş alanınızın kısıtlanmasına eşlik eden yön kaybına alışmanın en iyi yolu, hatta tek yolu, başka bir varoluş biçimi öğrenmektir. Bunu öyle çok yönlü pazarlama odaklı kişisel gelişim dolandırıcılığı gibi bir noktadan söylemiyorum ama elbette dostlarınıza ve iş arkadaşlarınıza sesli kitabımı aldırın ki öz-gerçekleştirme yapmış farkındalığın bir sonraki düzlemine yükselişiniz kolaylaşsın. Maske yüzünüzde bir katman oluşturmuşken, kendinize, *benliğiniz* hakkında düşündüğünüz şeyin iyice derinlere inip geri çekilmesi için izin verin. Sonra maske öne çıkacak ve size nefes almanın yeni bir yolunu gösterecek.

Ön kapıyı açıp evde yürümeye koyuldum, arkamda da birilerinin paspasla silmesi gerekecek ayak izleri bırakıyordum. Valentina'nın evi labirent falan değildi. Yolumu zaten bili-

yordum. Ne kendinden emin ne de süklüm püklüm şekilde, hastane odası gibi bir yere çevrilmiş oturma odasına girdim. Valentina beni görünce bir şey demediğinden, kendimce ayak uydurup ahşap sandalyeye geçtim ve onun karşısına oturdum.

Yüzünde boş, durgun bir ifade vardı –başka bir maske– ama gözleri, gizlenmiş durumda olmalarına rağmen benimkileri buldu. Çatlak üstdudağının bir köşesi, bir dişinin üzerindeydi. Ben dışarı çıktığımda gülümsediğine, dudağının da öyle takılı kaldığına inanmayı tercih ettim.

Sorun yok, merak etme benim, Siska Çocuk değil, demek istedim. Ama maske takılıydı ve bu, konuşmama kuralını devreye sokuyordu. Sessizce oturduğumuz süre uzadıkça, bunun bir hata olduğunu anlamaya başladım; korkunç hatalar zincirinde bir diğer halka. Ama belki de çok geç değildi. Maskemi çıkarırsam, başka her şeyin gerçekleşmesini engelleyebilirdim. Seçimin aynı anda hem gerçek hem de yanılsama olması korkudur işte. Bütünüyle muhteşem, yüce bir korku.

Maskemi çıkarmadan –yemin ederim çıkaracaktım– saniyeler önce, Valentina ayağa kalkıp bana tepeden baktı. Takılmış dudağını diliyle serbest bırakıp, “Hadi. Yapalım şu işi,” dedi.

Ayağa kalktım. Kurumuş, cılız bir dal gibi olan kolunu benimkine doladı. Bu bir sevgi göstergesi veya onun fiziksel temasa hasret olması gibi bir şey değildi. Birbirine girmiş kollarımız, onu takip etmeme yönelik bir komuttu. Beni çekip yönlendirdi ve ağı ağır ofisine doğru ilerledik. Yine korkmaya başlamıştım ve daha güçlü olsaydım çekilip uzaklaşırdım ondan. Öyle olmadığım için de üzgünüm.

Valentina tepe lambasını yaktı. Ofisin duvarları kırmızıya boyanmıştı. Daha önce fark etmemiştim bunu. Bunun önemli bir detay olup olmadığını da bilmiyorum. Belki de maskem olmayınca farklıydı duvarların rengi. Masasının başındaki çalışma sandalyesine doğru onu takip ettim. Kolumu bırakıp oturdu. Nefesini tutuyormuş gibi hava kaçırdı sanki.

“Sandalyemin arkasında dur,” dedi. “Tam arkasında. Elleri ni de başlık kısmına koy.”

Söylediği şeyi yaptım. Bir heykele, hatıraya, onun kısa sü ren film hayatından bir yadigâra, rafta duran projektör gibi tam olarak unutulmamış ama tam da hatırlanmayan bir nesne ye dönüştüğümü ve sonunda, Valentina’nın sonuna dek gün lerce, gecelerce ofisinde kalacağımı hayal ettim.

Valentina bilgisayar faresini hareket ettirdi. İki ekranda bir ışık ve ses patlaması oldu. İster istemez irkildim. İnternet tarayıcısını açıp YouTube hesabına giriş yaptı ve “SigaraSiga ra” başlıklı bir dosya yükledi. Dosya yüklenirken renkli ve helezonlu bir daire dönmeye başladı. Maskenin arkasında bir yerlerden, dosya isminde aynı kelimeyi iki kez kullanmasına gülümsedim. The Smithereens şarkılarından birine gönderme olmalıydı bu. İkimiz üniversitedeyken, Hugo’s’taki o geceler den birinde bu grubu tartışmıştık. Kaç gece geçmişti bu şe kilde? Hafızamda sayı hem artıyor hem azalıyor. Ben grubu Valentina’dan daha çok sevmiştim; onun için fazla poptular ama bir şarkılarını ve şarkıdaki sigaranın zamanı yakmasıyla ilgili dizeyi sevdiğini kabul etmişti. Ve belki de son kez, Sıs ka Çocuk olmayı bırakıp eksiden olduğum kişi –onu her ne kadar sevmesem de– olabilmek için can attım; böylece, başka hiçbir şey için değilse bile, Valentina’yla oturup o şarkıdan ve geçmiş yaşamlarımızın yanıp giden zamanı dışında herhangi bir şeyden konuşabilirdik.

O iki video daha yüklerken ben sessizce orada dikildim. Videoları izlemedik. Ben daha sonra kendi başıma izlemiştim sahneleri. Bloguna ve internet sitesine senaryonun düz me tin ve indirilebilir PDF olarak yüklenmesi, bir de fotoğrafların koyulması çok daha hızlı sürdü. Sonra da boş miktarda korku temalı mesaj panosuna ve çiçeği burnunda sosyal medya he saplarına gönderdi linkleri. İşte bu kadardı. Sporlar saçılmıştı.

Valentina, biraz güçbela kalktı sandalyesinden. Tekrar ko luma girdi. “Üst kata gidiyoruz,” dedi.

Yürüyüp çıktık ofisten. İkinci kata giden merdiven sahanlığı ön kapıyla bitişikti. Basamaklar da yan yana yürüyebileceğimiz kadar geniş değildi. Valentina kolumu bırakmayarak döndü ve yavaş yavaş, yanlamasına çıktı merdiveni. İki sahanlıktan ilkinin köşesindeki giriş kat tavanına çarpmamak için eğilmem gerekti. İkinci kata ulaştığımızda, Valentina soluklanabilsin diye merdivenlerin tepesinde biraz dinlendik. Dar koridorun karşısında Valentina'nın odası vardı – ya da alt kata taşınmadan önce yatak odası olarak kullandığı yer. Koridorda ilerlediğimiz sırada döşeme tahtaları ağırlığımın altında gıcırdıyordu. Sonra odaya girdik.

Karanlık yatak odası derli toplu, alçak tavanlıydı ve sağımızdaki köşeye yerleştirilmiş ikiz yatakla sade döşenmişti. Girişin karşısındaki duvar boyunca uzanıp eğimli alçı tavanın altında kalan bir şifonyer ile sandık vardı; üstleri toz tutmuştu.

Valentina yatağı ya da yatağın altındaki dar alanı işaret edip kolumu bıraktı. Yere eğilmeye başladım ve dizlerimin üstüne çökmüştüm ki Valentina beni durdurdu ve yine kolumu tuttu. “Hayır, sığamazsın oraya,” dedi. “Yatağa uzan. O kadarı iş görecektir artık.”

Yorganın üzerine sırtüstü uzandım. Valentina da perdeleri indirdi. “Yatağın altındaymışsın gibi yap,” dedi, sonra da odaya çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Kapı da kapanınca karanlık neredeyse zifiri oldu ama kısa sürede gözlerim alıştı ve etraftaki şeylerin formunu seçebilmeğe başladım. Gözlerimi tavana dikmeyi tercih ettim. Ahşap ve alçının ötesinde, Valentina'nın koridorda ağır ağır nefes alıp verdiğini duyuyordum.

Valentina dikkatimi hâlâ ona verdiğimden emin olmak için kapıyı iki kez tıklattı. Filmin yapımına dair daha fazla efsane ve anlatı oluşturmama yardım edeceğini söylemişti. Yapacağımız bir sonraki şeyden bahsetmişti. Bir mide bulantısı dalgasıyla bacaklarım titredi ve boğazımda yükselen salyaya zayıf bir inilti eşlik etti. Kusmamı engellemek için Valentina'nın

planının detaylarını, sanki kamera karşısında asla söyleyemeyeceğim repliklermiş gibi ezberlemeye odaklandım. Sonra Valentina kapıyı açtı.

Bu noktadan sonra koluma girip beni yönlendirmesi gerekmiyordu. Alt kata inip onu oturma odasına doğru takip ettim. Reçeteli ilaç şişelerinden birini sehpadan aldı, sonra da meşe dolapları ve beyaz karo tezgâh üstleriyle dekor olarak 90'lara sıkışıp kalmış gibi duran küçük mutfığa geçtik. Sağımızda kalan duvarın dibinde yuvarlak bir masa ile dört sandalye vardı; sandalyelerden biri, masa ile duvarın arasına sıkışmıştı. Koyu mavi bir örtü serilmişti masanın üzerine. Valentina bir sandalye çekip –sırtı evin geri kalanına dönük olandı bu– oturmamı söyledi. Ben de oturdum.

Gidip uzun bir bardağa musluktan su doldurdu, sonra içinde sıcak su olan küçük bir çay fincanı alıp ikisini de masanın üzerine, ilaç şişesinin yanına koydu. Turuncu plastiğin görüntüyü bozan lenslerinin ardından, beyaz piller pamuk topu gibi şişkin görünüyordu. Hemen ardından Valentina çekmeceleri karıştırıp plastik bir pipet buldu. Onu ve fırın kapağının tutamacına asılı üç elbezini alıp masaya getirdi. Bezler kırmızı, beyaz ve maviydi. Sonra da kalın, gri ve üzerinde kesik izleri olan kesme tahtası ile kasap bıçağını aldı.

Yukarıdayken, ilaçlarından birinin yirmi dört saatlik yavaş salınımlı OxyContin hapları olduğunu söylemişti. Reçetesi, doz başına sağlamından 160 miligramdı. Şişeyi açıp avucuna bir hap döktü. “Bir tanesi şans için,” dedi ve ağzına attı. Uzun bardaktan uzunca bir yudum su içti –sönük duran yanaklarını şişirecek kadar– ve başını iki kere geriye attı. Nihayet yuttuktan sonra ellerini masanın üzerine koyup, “Bu piçler aşağıya gitmek bilmiyor,” dedi.

Avucuna ikinci bir hap alıp şişeyi tecrübeli bir hareketle çevirerek kapattı ve hapi kesme tahtasına koydu. Kasap bıçağının sapı genişti ve sonunda yuvarlak bir şişkinlik vardı. Sap kısmıyla ezmeye koyuldu ve sonunda hapın şekli fire verip

beyaz tozdan ve pürüzlü parçacıklardan ibaret bir kum yığınına döndü.

Biraz nefes nefese kalan Valentina, kesme tahtasını kaldırıp titreyen eliyle tozu fincana döktü. Sonra pipetle suyu karıştırmaya başladı; önce saat yönüne, sonra saat yönünün tersine.

“On iki saatlik salınım, devredışı,” dedi.

Bulanık suyu dökmemeye özen göstererek aldım fincanı. Pipeti maskenin ağız kısmından geçirmek için yardıma ihtiyacım olmadı. İçtim, fincan boşalana ve pipet çocukken hep komik bulduğumuz o höpürtüleri çıkarana kadar emdim. Ağızımda pütürlü, sanki plakla kaplanmış gibi tat oluştu, bir de tamamen nahoş olmayan tozlu bir nota vardı ve pipeti bıraktıktan sonra ağızımın içini emmeye devam ettim.

Valentina şöyle dedi: “Hissetmeye başlar başlamaz haber ver bana. Çok sürmemesi lazım. Ama aynı zamanda, ne kadar vaktimiz olduğunu bilmiyorum.”

Burada, Valentina’ya yaptığım son ziyaret üzerinde kafa patlattığımı ve bazen de neler olup bittiğine dair hatıralarımı değiştirmeye çalıştığımı belirtmek için bariz olanın yeniden anlatımına ara veriyorum. Örneğin, Valentina’yla yeni bir film, farklı bir film, bu sefer kısa film, tiksindirici derecede sanatsal ve gösterişçi bir film yaptığımızı hayal edeceğim ama aslında Valentina ile ben sadece mutfakta oturuyoruz, bazen maskeyi takıyor bazen de takmıyorum, maskeyi takmadığımda da yüzümü yine göremiyorsunuz çünkü görmenizi istemiyorum ve Valentina, “Ne kadar vaktimiz olduğunu bilmiyorum,” diyor; bunu tekrar tekrar, teatral bir tavırla, çekim eklerini değiştirerek, vurgunun hangi kelimedede olduğunu değiştirerek söylüyor – ta ki biz anlayana dek.

Suyundan içti. İzledim ben de. Geçen bulantımın yerini genel bir sakinlik ve zindelik hissi aldı. Gerçi bu hissin oluştuğunu söylemek de yanlış olur. Daha ziyade anti-oluşma gibi bir şeydi. Korkularım ve kaygılarım parçalanıp zararsız ögelelere ayrıldı ve içimdeki okyanusta sürüklenip batmaya bırakıldı.

Ben de orada, suyun üstünde süzülüyordum ve benimle dışarıdaki, maskenin göz deliklerinin ötesindeki şey arasındaki mesafe açıldı.

İlacın etkilerini hissetmeye başlamamdan Valentina'ya bahsettiğimi hatırlamıyorum ama bir noktada Valentina sandalyesinden kalktı ve hemen yanımda durdu. Sağ elimi masadan kaldırdı. Eli buz gibiydi ve kemikten, eklemenden ibaretti. Parmaklarımı kıvrıp elimi yumruk hâline getirdi ama serçeparmağımı dışarıda bırakıp uzattı. Mavi elbezi kucağımda açılmış durumdaydı. Kesme tahtasının ucu da hemen önümde, masanın kenarına hizalanmıştı. Elimi, serçeparmağım kesme tahtasına dümdüz uzanacak ve geri kalanı tahtanın altında kalacak şekilde yerleştirdi. Yumruk hâlindeki diğer parmaklarımın sırtları, masanın yay biçimli dış kenarına bastırıyordu.

Valentina kasap bıçağını –keskin kısmı Valentina'nın önko-lu kadar uzundu– aldı ve “Hareket etme. Lütfen,” dedi.

Suyun üstünde süzülüyordum ama demirlemiştim.

Kalçasını dayamasıyla masa sallandı, içimdeki sular da çalkalandı ama elim olduğu yerde öylece kaldı. Hareket ettirmeye niyetim yoktu. Kaya gibiydi o an elim; nesillerce süren fırtınalara dayanabilirdi. Valentina masaya eğildi bıçakla; bir eli o kalın sapı tutuyor, diğer elinin avucu da bıçak kısmının sırtında duruyordu. Üst parmak eklemlerinden ikisinin arasında kaldırdı bıçağı. Düzenli şekilde üç kez nefes verdi, ardından bıçağı dikkatlice indirirken gövdesini üzerine ve arkasına doğru eğerek ağırlığının armağanını bahsetti. Dudakları aralandı ve arkasında çığlık attığı taş bir duvara dönmüş olan sıkıdığı dişlerini gözler önüne serdi, sonra da bastırdı. Biriken kuvvete yönelik anlık bir direniş oldu ve bıçak ile derinin buluştuğu noktada kan tomurcuklandı. Acı ilk başta bir baskıdan ibaretti; uzaklardan gelen ama yaklaşan bir haberci gibi. Tek bir kahramanlık anı, serçeparmağımın bulup bulabileceği tek şeydi çünkü zayıftı –etin zayıflığını diğerleri açıkça görmüştü– ve ben de başka bir yerdeydim; o parçamı, hatta

hiçbir parçamı koruyamazdım. Serçeparmağım başına gelene boyun eğdi. Gürültülü bir patırtıyla geçti bıçak. Baskı yapan acı hızlıca alev aldı; parmağımın ucunda bir yangın, bir alev ve kan püskürmesi. Maskemden tiz çığlıklar yükseldi. Bu sesleri çıkaran ben değilmiş gibi yapabilirdim. Valentina bıçağı masaya bıraktı, şaşırmış gibi nefes nefeseydi. Beyaz mutfak havlunu elime sardı ve serçeparmağımın kanayan ucuna bastırды ama sertçe bastırmıyordu; gücü harcamıştı zaten. Parmağımın ucundaki yangın, oksijenin çoğunu hızlıca tüketmişti ve için için yanan kömürlere dönmüştü, demir eritebilecek kadar da sıcaktı. Bakmak, görmek için havluyu kaldırdı Valentina ama bir hataydı bu çünkü daha fazla kan aktı, bir de kesilen parça örümcek ağı gibi ince bir deri kalıntısıyla hâlâ, inatla ete bağlı kalmıştı. Valentina öğürerek kasılmaya başladı ama hakkını vermek gerekir ki işi hızlı bir bıçak hamlesiyle, lavaboya koşup eviyeye kusmadan önce bitirdi. Ben de beceriksizce elimi sardım ıslak havluya. Kesme tahtasındaki kan, serbest bırakılmış cıva gibi boncuk boncuk olup dağıldı. Masa örtüsüne yayılan kan da bir petrol sızıntısı, çevre felaketi idi. Serçeparmağımın kesilen parçasını sol elime aldım ve kapattığım yumruğumun içinde korudum. Avucumda sıcak bir his yaratmıştı. Beynim onu oynatmaya, kıvırmaya kalktı. Böyle bir şey olduğunu sanmıyorum.

Valentina lavabodan sakinleşmiş hâlde döndü veya belki de kendini kapatmış, indirmişti şalterleri. Elimi kırmızı havluya sıkıca sarıp iki şerit koli bandıyla sabitledi. Bandın nereden geldiğini görmemiştim. Sandalyeden kalktım, biraz denge-siz bir kalkış olsa da düşmeyeceğimden emindim. Şimdilik düşmekle işim bitmişti. Güven hissi geri gelmişti çünkü acı hafiflemiş, müstahkem bir bariyerin ardında tutuluyordu. En kötüsü geride kalmıştı. Daha kötüsü de olacaktı gerçi ama ona daha çok vardı ve onunla zamanı geldiğinde uğraşacaktım.

Valentina bıçağı lavaboda sudan geçirdi. Masa örtüsünü de kesme tahtası ile iki havlu içinde kalacak şekilde tortop etti ve

çöpe attı. Mutfak masasını önce sprey sıkıp sildi ve işte, tertemiz olmuştu her şey. Bitmişti.

Valentina bir elini belime koyup nazikçe ittirerek beni mutfaktan çıkardı. Tekrar ofise götüreceğini ve yine nesne olabilmem için bir köşeye saklayacağını sandım ama oturma odasına döndük ve onu takip etmedim çünkü etmemem gerekiyordu. Çekyata uzanmıştı sanırım çünkü yay gıcırıltıları duyulmuştu.

Şimdi bir hikâye anlatıyor olsaydım, bunları uydursaydım, onun, “Hoşça kal,” dediğini veya kişiliğine ve mizah anlayışına daha uygun olarak, “Git şeytanın bacağını kır,” dediğini söylerdim. Ama Valentina’nın bana ettiği bir son söz olmadı ve beni yalnız bıraktı.

Evden havada süzülür gibi çıktım ve arabama otomatige bağlamış şekilde gittim, aynı şekilde de hastanede buldum kendimi. Sanki basit bir oturma eylemiyle aşkınlığa ulaşmışım gibi, şoför koltuğunda kendimden geçip mest oldum. Sonra da işin bitmediğini hatırladım. Kaygı kaynaklı bir düşünce değildi bu. Sadece başka bir görev, yapılacaklar listesinde üzeri çizilecek zararsız bir maddeydi ve tamamlandığında, iç huzurun devamlılığını sağlayacaktı.

Maskem hâlâ yüzümde, kesilmiş parmak ucum da yumruğumun içindeydi. Elimi açıp fiyakalı parmak sayısını ortaya çıkardım. Serçeparmak parçası çok küçük ama kusursuzca tasarlanmış, çok güzel görünüyordu. Güzeldi çünkü benden geliyordu. Ben büyütmiştim onu; bir parça meyve gibi. Et zayıf falan değildi. İlahiydi.

Yarım serçeparmağımı güzelce uyluğuma koydum ve maskemin alt kısmını yukarı doğru kıvrarak ağzımı açıkta bıraktım. Soğuk hava esintisi hoş değildi ama tolere etmem gereken bir şeydi. Maskenin güvenliğini ve sıcaklığını şimdiden özlüyordum. Dişlerimden uzak tutmaya özen göstererek, parmak parçasını ağzıma attım. Dişlerime güven olmazdı. Çiğneyip öğütme isteğiyle, arzusuyla daima aptaldılar. Dilimin üstündeki parmak parçasını bastırıp damağıma dayadım ve parma-

ğımın ucuna değil de oraya aitmiş gibi oturdu yerine. Aldığım bakır ve tuz tadı hiç hoşuma gitmedi. Son bir merakla, beynim o ayrılmış parmağı tekrar hareket ettirmek istedi. Hareket etmesi bir şey değiştirir miydi bilmiyorum.

Yuttum çünkü senaryoda böyle yazıyordu. Boğazım kuruydu, kupkuru ve isteklerime karşı koyuyor, yarım parmağı tutuyordu. Parça sıkışıp takıldı ve nefes alamadım ama paniğe de kapılmadım. Bir çözümüm vardı.

Maskeyi indirdim tekrar. Ağzım yerine oturdu ve Sıska Çocuk'un ağzı oldu. Boğazım da ânında, sadece serçeparmağa yetecek kadar değil, bütün dünyayı yutabileceğim kadar açılıp genişledi.

DIŞ. BANLIYÖ SOKAĞI. AKŞAM, DEVAMI.

Cleo sokakta koşmaktadır. Yalnızdır.

Akıcı, kendinden emin bir hareketle koşar; öyle ki gerekirse bütün gece boyunca böyle koşabilir gibidir.

DIŞ. KARSON'IN EVİ. DEVAMI.

Cleo, Karson'ın evinin önünde, garaj yolunun ağzında koşmayı bırakır.

Diğer uçta garaj vardır ve kapısı tamamen açıktır. Başka bir ağız, başka bir gırtlak; Cleo kendini öylece bakmaktan alamaz. Gözüne far tutulmuş tavşan bakışı değil de belki büyülenme ve hasret dolu bir bakıştır.

Cleo için endişeleniriz ama aynı zamanda ne yapabileceğinden, bize ne göstereceğinden de endişeleniriz.

CLEO

(seslenmeye çekinir;
bunun bir hata olduğunu
bilecek kadar korku
filmi izlemişliği vardır
ama yine de bağırır is-
mini)

Karson?

Siska Çocuk girer görüş alanına, tahminen evden az önce çıkmıştır ve garajın önünde durur.

Karson'ın bedeninden kalanları tutmaktadır.

Karson'ın terk edilmiş okula götürdüğü o manken gibi taşımaktadır.

Tamamen görüldükten sonra, Sıska Çocuk cesedi garaja gelişigüzel fırlatır.

Kısa ve son bir ivmeyle, Karson gürültüyle ÇÖP KUTULARINA ve boş BOYA KOVALARINA çarpar, garajın karanlığından dolayı inişi görülmez.

Cleo, garajın içinden gelen sesler kesilene kadar, elleriyle ağzını ve burnunu kapar. Ağlamaktadır ama kontrol edilemez şekilde hıçkırmaz.

Sıska Çocuk hâlâ garaj yolunun öbür ucunda durmaktadır.

CLEO

(fısıldar)

Hadi bakalım. Benim sıram.

Sıska Çocuk yavaşça Cleo'ya doğru ilerlemeye başlar.

Bir veya iki, belki üç saniyeliğine bekler Cleo ve işte bu üçüncü saniye tetikler, *Ne yapıyor bu?* ve *Orada öylece durup Karson gibi karşılayacak mı?* diye düşündürür bize.

Sonra, Cleo neyse ki koşmaya başlar.

DIŞ. BANLİYÖ SOKAĞI. DEVAMI.

Cleo yarı koşmakta yarı yürümektedir. Depar hızındaki düşüklük yorgunluktan kaynaklanmaz. Sıska Çocuk'un onu takip ettiğinden emin olur.

Yanından geçtikleri EVLER Sıska Çocuk'un dikkatini dağıtır. PENCERE IŞIKLARINA çekilir çünkü bu, insanların evde oldukları, o evlere girebileceği ve yapmak için tasarlanıp eğitildiği şeyi yapabileceği anlamına gelmektedir.

Yavaşlar ve sokağın iki yanını da inceler. Gözleri artık Cleo'ya odaklı değildir.

Cleo bunu fark eder.

CLEO

(sabırlı, cesaretlendire-
rek)

Hadi! Benimle kal.

Sıska Çocuk istemeye istemeye itaat eder.

Cleo sırtı Sıska Çocuk'a dönük vaziyette koşmaya başlar, bir tazıyı öfkeyle koşmaya teşvik eden tuzak tavşanı olmaya çalışır.

Hızlanarak ilerler, sadece onu da hızlandırmak için.

DIŞ. BANLIYO ARA SOKAĞI. DEVAMI.

Şimdi o okula çıkan ahşap patıkaya giden sokaklardır. Her şey birbirine bağlı.

Cleo bütün ışıkları açık bir evin önünden geçer. Pencereilerin her biri birer iftihar ve altın bir dave-tiyedir.

Sıska Çocuk yavaşlar ve tereddütlü adımlar atmaya başlar. Eve öyle bir bakar ki sanki geleceği, dünyaya salacağı tüm kanı görebiliyordur ve Cleo'nun takip ettiği yoldan ayrılıp eve sapar.

İçeride birisi, giriş katta, PERDEYİ çekip kapatır ve ışığı söndürür.

Bu hareket Sıska Çocuk'ta bir şalter indirir sanki. Bir sonraki adımı, eve doğru atılan maksatlı, uzun ve açgözlü bir adımdır.

CLEO

(bağırır)

Hayırlı Henüz değil Şimdi
değil!

Sıska Çocuk dinlemez; ondan uzağa nişan alınmış bir füzedir şimdi.

Cleo ılık atar; bildiğımız, *slasher* kurbanı ÇIĞ-LIĞI. O ses kayıt cihazındaki çığlığın aynısıdır bu ama kaset falan değildir bu sefer. Gırtlaktan, korku dolu, “hayat bitti” çığlığıdır. Ama ığlık kesildiğinde, Cleo’nun yüz ifadesi sakin ve kararlıdır.

Sıska Çocuk durur; Pavlov’un canavarı gibi.

Cleo tekrar çığlık atar.

Sıska Çocuk evden uzaklaşır ve Cleo’ya doğru de-
para kalkar.

Cleo koşar.

Sonunda gerçek bir kovalamacanın içindedirler.

DIŞ. ORMAN YOLU. DEVAMI.

Takip ormanda devam eder. Bildiğımız bir kovalama-
cadır bu; başka filmlerde yüzlerce kez gördüğümüz.
Aşına ve kaçınılmaz olanda rahatlık bulma izni ve-
ririz kendimize: alılıkların ve dalların arasında ta-
kıla takıla ilerleme, gayret içinde alınan kesik nefes-
ler, perspektif planın eşlik ettiğİ bir Sıska Çocuk bir
Cleo çekimleri, iki karakteri de ekranda aynı anda
görmeler, Sıska Çocuk’un çok uzun ve çok yakından
Cleo’nun hemen ardında yükselmesi ve *Hâlâ nasıl
yakalayamaz onu?* diye ister istemez sormamız ama
bir yandan da henüz yakalayamayacağını bilmemiz.
Henüz olmaz. Biz de bu kedi-fare oyununun bir par-
çasıyızdır.

Sıska Çocuk onu tam yakalamak üzereyken, yola
yanlamasına uzanan bir DALIN altından eğilerek
geçmek yerine, Cleo iki elini de uzatarak doğruca ona

koşar ve dalı büküp kapan olmadan kapan tuzağı kurar. Dalı bırakmadan önce bir an duraksar. Dal geri tepip Siska Çocuk'un kafasına çarpar ve onu sersemleterek yavaşlatır, böylece Cleo pek de önemli olmayan mesafeyi tekrar açabilir.

Koşarlar, koşarlar ve koşarlar.

DIŞ. TERK EDİLMİŞ OKUL. DEVAMI.

Önce Cleo dökülüverir ormandan, eğilip telörgüdeki delikten geçer. Güçten düşmüş bacaklarıyla boş arsanın çatlamaş, buz tutmuş asfaltına ilk adımlarını atar. Tökezler ama düşmez.

Siska Çocuk rahatlıkla yarıp geçer telörgüdeki boşluğu ve Cleo'nun beş adım kadar arkasındadır.

Cleo çimento merdivenleri koşarak çıkıp okulun açık duran yan kapısına varır.

İÇ. TERK EDİLMİŞ OKUL, GİRİŞ KAT. DEVAMI.

Okulun içinde, Cleo kapıyı açık tutan çimento parçasını tekmeler ve kapıyı arkasından kapamaya çalışır.

Siska Çocuk kapanmadan yakalar kapıyı.

Cleo sertçe asılır kapıya, kapatmaya ve Siska Çocuk'un pençeli parmaklarını kapı çerçevesine sıkıştırmaya çalışır ama o çok güçlüdür artık. Siska Çocuk kapıyı tuttuğu gibi Cleo'nun elinden kurtarır ve savurup açar.

Geri geri tökezleyen Cleo, dönüp boş ve geniş kordorda merdivenlere doğru koşar.

Siska Çocuk'un koşmakla işi bitmiştir artık. Yeterince hızlı yürümektedir.

Cleo merdiven basamaklarını ikişer ikişer çıkar. Bazılarımız -muhtemelen sadece birkaçımız- bir elinin tırabzanda olduğunu fark ederiz ve diğer kolunu

da çıkarken sallamaktadır; başka bir deyişle, merdivenleri çıkarken elleri ceplerinde değildir.

Beyinlerimizin film izleyen tarafı bunu, Cleo'nun çaresizce yaşama arzusunun fiziksel dışavurumu olarak, kendisinin ve bizim düşündüğümüz gibi olup bitenlerde kontrol sahibi olmadığının bir onayı olarak yorumlar. Bu yüzden de Cleo için daha çok korkarız.

Bir de Cleo'nun final için ne planladığından korkarız.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>

19

ÖNCESİ:

SON

Son haftalarda epey zorladığımızdan, araya birkaç geceleme de karışmıştı, çekimleri zamanında bitirecektik. Küçük bir mucize. Veya orta karar bir mucize. Dan'ın ve Valentina'nın hem organizasyonel hem de liderlik yetenekleri sağ olsun. Giderek azalan bütçe de büyük bir motivasyon kaynağıydı. Nihayet gece vakti kovalama sahnelerini tamamladığımızda, çekimlerin son gününe saat 14.00'te başlamamız planlanmıştı.

Birkaç gün önce, o gece çekiminin sonrasındaki kısa toplantı sırasında, Cleo son sahneyi bir önceki sahneden evvel çekmemiz için ısrar etmişti. Filmimizi çekmeyi sınıfta bitirip sonra da orada kutlamamızın uygun olacağını düşünüyordu. Ayrıca pratik olmak da istiyordu; öldürme efektini ayarlamak hazırlık ve zaman gerektirecekti, biz de o sahneyi en sona sıkıştırıp tamamlamak için acele etmek istemezdik. Çekimler boyunca Cleo senaryo dosyasıyla hep etraftaydı ve genellikle sadece sorulduğunda planlama veya programa dair fikirlerini sunuyordu; Valentina'nın damarına basmamaya özen gösteriyordu. Bu toplantıda Valentina, Cleo'nun bir talep olmanın eşiğinde gezen coşkulu önerisine karşı çıkmadı. Valentina, kreatif ortağına ve tamamıyla en yakın arkadaşına güveniyordu; onun her şeyi hikâyenin zaman akışına göre çekme hayalinin “çoktan ölüyü öldürdüğünü” söyleyerek şaka da yapmıştı.

Cleo'nun proaktif bir şekilde günün programını ayarlama-sı, bizi setteki son günümüze/gecemize götüren iki alışılma-dık olaydan ilkiydi. İkincisi, Cleo'nun beni kahvaltıya davet etmesiydi.

Onunla Kuzey Kingston'daki küçük bir lokantada buluş-tum; okuldan arabayla yarım saatti. Salı sabahıydı ve mekân kalabalık değildi. Ana tezgâh ve tabureler, gazetelerini okur-ken kahve içip özellikle yanmış kızarmış ekmek yiyen gri saç-lı müdavimlerle doluydu. Herhangi bir yere oturabileceğimiz söylendi, biz de arka taraftaki masaya geçtik.

Neredeyse beş hafta boyunca birlikte, sıkı fıkı çalışmıştık ama esasen bu sürenin tamamında maskenin içinde sağ salim gizliydim. Gergindim ve ne rol yapmayı ne de konuşmam ge-reken zamanlarda ne diyeceğimi biliyordum. Ona neredeyse Valentina'nın bize birlikte kahvaltı yapma izni verip vermedi-ğini soracaktım.

Cleo ne sipariş edeceğimi sorarak var olmayan sohbeti kur-tardı. Birkaç çırpılmış yumurta, belki biraz da kızarmış ekmek dedim; çok ağır bir şey istemiyordum. Var olmayan göbeğime hafifçe vurup hâlâ o kostüme son bir kez sığmam gerektiğini belirttim. Şaka olarak söylemeye niyetlenmişim çünkü şakay-dı zaten. Cleo ise sanki benim adıma alınmış gibi tepki verdi.

Şöyle dedi: “Yanlış anlama ama yorgun görünüyorsun ve çok inceldin, açıkçası fiziksel olarak kendini soktuğun durum çok fazlaydı; çok ama çok fazla.” Duraksayıp pencereden dışa-rıya baktı, sonra da başını iki yana salladı. “Üzgünüm.”

“Üzgün olmana gerek yok. Sorun değil.” Sorundu aslında. Gözlerimin altındaki mor halkalar kocaman olmuştu. Önceki iki haftayı sanki bir sisin içinde gibi geçirmiştim ve önceki gece de taş çatlasa iki saat uyumuştum.

Cleo tekrar başını iki yana salladı. “Ben artık sorun olmadı-ğını düşünmüyorum. Hepimiz yorulduk. Eminim ben de bok gibi görünüyorumdur. Yani sen bok gibi görünüyorsun demi-yorum tabii, neyse işte, unut gitsin. Ne istiyorsan sipariş et.”

Mesele şu ki o bok gibi falan görünmüyordu; benim hissettiğim kadar yorgun durmuyordu. Sonraki kısmın hafızamın merceğiyle bozulduğunu varsayarsak, Cleo zihnime sabitlenmişti sanki. Onu ilk gördüğümde nasıl görünüyorsa aynıydı: dayanıklı ve görkemli, mücadeleye hazır, aynı zamanda her an kalkıp kaçabilecekmiş gibi.

Oduncu kahvaltısı söyledim: Fransız tostı, yumurta, sosıs, kızarmış patates. O da Yunan omleti söyledi. Yemekler hızlıca geldiği gibi biz de hızlıca yedik.

“Acıkmışım galiba,” dedim.

“Evet, vay canına, etkilendim doğrusu.”

Cleo’yla takılmak hâlâ filmin kurallarını ihlal ediyordum gibi hissetmeme neden oluyordu. Onları çatal bıçakla da dolduramayınca ellerimle ne yapacağımı bilemedim.

Cleo, “Başka bir şey ister misin?” diye sordu. “Vaktimiz var, bir de unutma ki ben ısmarlıyorum.”

“Emin misin? Sağ ol. Belki kafein için kola olabilir,” dedim.

“Kahve istemiyor musun yani? Çay bile mi?”

“Hayır, kahveden nefret ederim. Sıcak içecek sevmiyorum genel olarak. Yemek sıcak olur, içecek de soğuk; yeme-içme kurallarım böyle.” Omuz silkip hâlâ bir çocuk olduğumu itiraf ettim; tamamen büyümüş cinsten.

“Nasıl bir canavar kahve sevmez ki?”

O sırada garson geldi ve kola istemem karşısında sırttı. Cleo ile ben bu sırtışa da bana da güldük.

“Bunun neredeyse bittiğine inanamıyorum,” dedim. “Bu deneyimi hiç unutmayacağım.”

“Eminim.”

“Bir de tekrar iş bulmam gerekeceği anlamına geliyor tabii. Off.”

“Oyunculuk kaşıntısı tutmadı mı? Los Angeles’a taşınmayacak mısın?”

Benimle mi yoksa filmle mi dalga geçiyordu anlamadım. “Hayır, muhtemelen taşınmam,” dedim. “Peki ya sen? Senin için sırada ne var?”

Cleo, “Emin değilim,” dedi. “Yani bir yılı aşkın süredir tüm dikkatimi ve enerjimi bu filme verdim. Bugünden sonrasını, son günü düşünme izni vermedim kendime, anlarsın ya. Belki bir ay boyunca uyur, sonra bir hâl çaresine bakarım.”

“Evet, uyumak kulağa iyi geliyor gerçekten. Dün sahneleri okuduktan sonra neredeyse hiç uyumadım. Son sahneyi özellikle.”

Cleo başını onaylar anlamda salladı. “Son sahne.”

“Hey, ıı, sormaya çok korktuğum bir şey sorabilir miyim sana?”

“Ah. Tabii. Sanırım.”

“Senaryodaki Cleo’nun ne kadarı sensin?”

“Komple benim,” dedi Cleo. Yüzündeki o, *Şimdi kalkacağım, kaçıp gideceğim ve bir daha asla bulunmayacağım*, bakışını daha net şekilde gördüm. “Ama o ben değilim. Lisede o tenis oynadı. Ben sadece inek, tiyatrocucu çocuktum.” Sonra lokantadakilerin dönüp bakmasına yol açacak kadar yüksek sesle güldü ve ağzını eliyle kapadı.

“Belki de Sıska Çocuk’a bir tenis raketiyle vurması gerekiyordur,” dedim.

“Ah, kesinlikle gerekiyor. Çehov’un tenis raketi.”

“Pekâlâ, şey, geri kalanını patavatsızlık etmeden nasıl söylerim bilmiyorum,” dedim ama patavatsızlık etmeyi de beceremezdim. Elimi kolumu bir yere koyamazken ona bakamadım. “Hani şu ellerini ceplerinde tutma olayı, yani işte neydi, faal olmadan ölmeyi seçmek ama olursa da hoş karşılamak. Yani o, işte, Senaryo Cleo mu yoksa sen misin?”

“İkisi de.” Gözlüğünün altından gözlerini ovuşturdu ve özür dilemeye kalktığımda sözümü kesti. “Hayır, sorun değil, sormandan etkilendim sadece. Şöyle anlatayım: Karakter Cleo’nun yaptığı şeyi yapabilecek birisi olmaktan korkuyorum ve onun gibi düşünmekten veya sürekli onun gibi düşünmekten korkuyorum. Yanılıyor olabilirim ama sanırım hepimiz hayatlarımızın bir noktasında, özellikle ergenken, ölmek istiyormuş gibi hissediyoruz ama aynı zamanda ölümden kor-

kuyoruz. Bu...insan olmanın bir parçası sanırım, değil mi?”

Bir duraksama ânını, garson gelip uzun ve plastik bir bardakta vızıldayan kolamla doldurdu. Cleo'nun verdiği cevap karşısında ne yapacağım bilemeyip aptallaştım. Pipeti kullanarak abartılı bir yudum aldım ve “Birimiz h  p  rdeterek kola i  cerken insan olmaya dair ciddi bir sohbet yürütmek de zor,” dedim. Sonra da vurgulamak için geçirdim.

“İğrenç,” dedi Cleo, gözlerini devirerek. “Olur da dökersin diye   ocuk koruma kapağı da koymalıydı kadın.”

“Bak Ő imdi istemediğim için piŐ man oldum iŐ te.” Yine bir yudum aldım kolamdan ve az önce vadetti  im patavatsızlı  ı becerebildim. “Pekâlâ, o zaman ölmek istemiyorsun yani?”

“Hayır, Ő u an değil.”

“Güzel.”

Cleo Şöyle devam etti: “Bak, bu filmi   yle motamot algılamak gerekiyor. Valentina'yla elimizde terk edilmiŐ  bir okul vardı ve burayı kullandığımız bir korku filmi yapmak istedik. Ben de beni korkutan Ő eyler hakkında yazdım, her ne kadar korktuğum Ő eyleri tam olarak tarif edemesem de. Az önce söylediğim, sadece beni korkutan Ő eylerin bir parçası. Tam açıklama veya araŐ tırma da senaryo iŐ te. Yazarken bilin  altınıza güvenin diyen kimdi? Bunu yaptım ben. Bir sürü türde korku filmi ve onları ele almanın farklı yolları var. Benim en sevdiklerim, dıŐ arıdan bakıldığında gündelik mantı  ımıza meydan okuyan ama bir Ő ekilde de aslında onun altında yatan Ő eyleri ortaya döken tuhaf r  ya gibi olanlar. O filmler o kadar gerçek ki yani çok ama çok gerçek, bir de olabildigince rahatsız edici. Yani bana, bilmiyorum iŐ te, harika geliyor.”

“Evet, bu filmi seyreden herkes harika hissedecek.”

Cleo dil çıkardı bana. “Bu sana son Fransız tostu ve kola ısmarlayıŐ ım.”

“Pardon. Herkes mis gibi hissedecek demek istemiŐ tim.”

“Tam bir arsızsın,” dedi Cleo ve hesabı ödemek için çantasını karıŐ tırdı. “Cleo karakterine takılmanı anlıyorum ama

senaryonun tamamı benim zaten. Valentina büyük oranda Valentina olsa da ve Karson büyük oranda Karson olsa da –gerçek babası minotor değil aslında, yani büyük oranda– ve Sıska Çocuk da işte, neyse, anladın ne demek istediğimi. Hepsi benim.”

“Ben de bundan korkuyordum.”

“Ne?”

“Şöyle ki Valentina ile Karson’ı gerçekten iyi tanıyordun ve hikâye için oldukları kişiyi kullandın, değil mi? Ama Sıska Çocuk’u yazdığında beni hiç tanıımıyordun.” Duraksadım çünkü ipin ucunu kaçırmıştım ve maskeyi takarak, bir de otelde tek başıma kalarak geçirdiğim haftaların beni nasıl değiştirdiğini açıklayabilecek gibi değildim. Bu yüzden de ona şu patentli şaka olmayan şakalarımın yaptım. “Hayal gücünün ürünü olmaktan korkuyorum. Beni senin yarattığından.”

“Beni suçlama hiç. Maskeyi suçla. Unuttun mu yoksa, lanetli o.”

İÇ. TERK EDİLMİŞ OKUL, İKİNCİ KAT. DEVAMI.

Cleo merdivenlerin tepesine ulaşır. Arkasındaki geniş pencerelerden ayışığı vurmaktadır. Bu okul, bir kilisenin veya katedralin kalıntıları olabilir sanki. Nefes nefesedir, sonunda ama depoda ikinci kat koridorunda koşmaya yetecek kadar benzini kalmıştır.

Artık arkasını kontrol etmemektedir. Onun orada olduğunu bilir.

Sıska Çocuk merdiveni çıkar ardından. Cleo’ya yaklaşmaktadır.

Cleo’nun geçmesi gereken bir kapı daha vardır ve eğilerek sınıfa girdiğinde, kapıyı arkasından kapatmakla uğraşmaz.

İÇ. TERK EDİLMİŞ OKUL, SINIF. DEVAMI.

Biz sınıf içinde, onu, onları bekliyoruzdur. Sanki yıllardır buraya gelmemişiz gibidir, aynı zamanda da sanki buradan hiç çıkmamışız gibi.

Cleo ön tarafa, öğretmen masasına, Karson'ın bıraktığı motorlu testereye koşar.

Sıska Çocuk yavaşça girer sınıfa, yeni benliğiyle doldurur içeriyi.

Testerenin yıpranmış bıçağı, pencerelerin oluşturduğu duvardan vuran gece ışığını yansıtmaktadır. Cleo testereyi masadan alır, kılıcı taştan çekip çıkarır, sonra da çalıştırma ipini bir kez çeker ama alet çalışmaz.

Sıska Çocuk daha yakındır, daha büyüktür ve daha ileriye uzanabilir, maskesindeki ifade de bir yırtıcının eskimeyen, ebedi ifadesidir.

Cleo'nun tekrar çığlık atmasını ister. Gerçekten çığlık atmasını ister.

Cleo testerenin tutamacıyla uğraşır, indirmek için emniyet kilidini arar. Bulur, sonra da ipi tekrar çeker.

Motorlu testereden hırıltılar eşliğinde bir duman bulutu yükselir, sonra GÜRLEYEREK çalışır. Yaşam bulmuştur şimdi. Aptal, tahripkâr, açgözlü bir yaşam. Metal dişleri bağırır, bulanıklaşır ve ritüeli andıran döngüsünde dans etmeye başlar.

Sıska Çocuk, Cleo'ya bir kol mesafesi kadar yaklaşınca durur.

Bir dairenin üzerindeki iki noktadırlar şimdi ve beraber dönmekte, kendi döngülerini, kendi ritüellerini oluşturmaktadırlar; yerdeki kanlı sembol de aralarında.

Valentina, bu daire oluşturduğumuz sahneyi, testereye tekrar yakıt doldurmamız gerekeceği kadar çok defa ektirmişti.

Oda yanmış yağ ve benzin kokuyordu. Arka taraftaki pencerelerden birkaçını amanın hiç faydası dokunmadı çünkü saat geç olmasına rağmen hava çok sıcak ve nemliydi. Tanrım, o motorlu testere öyle gürültülüydü ki Valentina'nın, "Kestik," diye bağırdığını duyamadığımız için koşup görüş alanımıza girmek zorunda kaldı, sonra da kollarını sallayıp durmamız için boğaz kesme hareketi yaptı.

Sabırsızlanmaya başladım ve dokuzuncu çekimden sonra onun o boğaz kesme hareketini taklit etmeye başladım. Artık sona yaklaştığımızdan, bunun gerçekleşmesini, bir an önce gerçekleşmesini istiyordum; herkes tarafından paylaşılan bir histi bu. O her zamanki yardımsever, tavizsiz ve nazik benliğiyle Cleo istisnaydı. Oyuncuların ve ekibin geri kalanı ise birbirine karşı hızlı ve kibirliydi. İçerideki hissiyat, beklenmedik bir başarının uçurumuna karşı neşeli bir umut değildi. Gergindik, göremediğimiz geleceğin ağırlığı altında titriyorduk. Bir felaket seziyorduk ve topluca o felakete doğru gitmek zereydik.

Cleo ve Siska ocuk'un daire çizdiği sahneler için zinciri açık bırakmıştık; Dan'in güvenlik sebepli itirazlarına rağmen. Pek çok itirazdan ilki. Valentina bu ilk mücadelede dönen zinciri görmemiz, gerçek dans başlamadan önce bunun izleyicilerin zihninde yer etmesi gerektiğinde ısrarcıydı.

O dişli zincirin benim zihnimde yer etmesini kesinlikle sağlamıştı.

* * *

CLEO

(testerenin gürültüsü
altında zar zor duyulur)

Üzgünüm.

Sıska Çocuk'un üzerine hücum eder ve motorlu testereyi dikey şekilde, Sıska Çocuk'un karnına doğru savurur.

Çevik şekilde geri çekilerek saldırıdan kaçınır Sıska Çocuk, vücudunu bükerek testereden uzaklaşır. Zıplayıp pençeli elini Cleo'nun başına doğru savurur ve Cleo eğilir.

Çemberleri, döngüleri kırılmıştır artık; sırayla saldırır, eğilir ve savuştururlar.

Saldırıları çılgıncadır, tahmin edilemezdir ve savunmaya yönelik hareketleri de bir o kadar çaresizdir.

Bir hamle her zaman karşı saldırıya veya tekme-ye öncülük etmez. Şiddet o kadar düzenli değildir. Koreografileri kaotiktir ve takip etmesi zordur. Sanki bir tepeden aşağı yuvarlanmakta, dövüşürken birbirlerine dolanmakta ve hareketleri bir bulanıklıktan ibaret kalmaktadır.

Yine de ikisi de diğerine bir temasta bulunamaz.

Ramak kala ıskalamalar olur; imkânsız derecede ramak kala.

Kaç kez o daire çizme dansı yapmıştık tam hatırlamıyorum ama yorucu dövüş sahnesi için çok daha fazla yaptık. Belki Valentina öldürmeye giden kısmı birçok kez çekmekte ısrarcı olmasaydı, o kadar yorgun, tepki vermekte yavaş kalacak hâlde veya sinirli olmazdım. Gözlerim de o kadar kızarmazdı. Bunu söylemem

inanılmaz derecede haksızlık ama bazen tam da böyle hissetmek istiyorum. Üzerimdeki suçluluk her ne kadar çok olursa olsun daima daha fazlası var. Elimden geldiğince dürüst oluyorum size karşı.

Mark kavga sahnesi için zinciri çıkarmıştı. Dişleri olmayınca testerenin sesi bir tuhaf geliyordu ve Valentina'nın da söylemesine gerek olmadan bundan nefret ettiğini anlayabiliyorduk. İlk kavga sahnelerindeki yerleşimleri ayarladı, spesifik kareler için hareketlerimizi yönetip detaylandırdı. Bunlarla tatmin olmayınca da bize, "Yapın sadece," dedi. Düşünmememizi, sadece oynayıp tepki vermemizi istiyordu.

Çekimler arasında bir duvara yaslanmıştım çünkü ter içindeki kostümü giyerken oturmamam gerekiyordu. Pipetle su da içmemiştim çünkü tuvalete gitmem gereksin istemiyordum ama bu da aptalca ve tehlikeli bir şeydi tabii; malum, büyük ihtimalle susuz kalacaktım. Duvara yaslanmışken dinlenmeye ve genel olarak etrafımda dönen tartışmaları görmezden gelmeye çalıştım. Nasıl gittiğini, ne durumda olduğumuzu bilmiyordum.

Doğaçlama çarpışmamız sırasında, Cleo bir iki kez çıplak bıçağı koluma sürtmüştü, bir kere de kaburgalarımın yakalamıştı beni ve gerçek testere darbesi hayal etmiştim. Kolumu savururken onun omuz yüksekliğine veya yanlılıkla kendisine vurmayayım diye daha aşağıya hedeflemiştim. Bir darbeyi eğilerek savuşturdu; gözlüğünü bir kenara fırlatan doğrudan bir kafa vuruşuydu. Dengesini korudu ve testereye tutundu, gülüp geçti. Benim de gardım düşmüşken karnımı deşer gibi yaptı ve testereyi karnıma saplayıverdi.

Kavga sahnesini çekmenin yarısına kadar gelmişken birisi, belki Dan –hatırlamıyorum– yeterince görüntü alıp almadığımızı sordu. Retorik değil de cevabı kendi içinde gibi olan sorulardandı.

Valentina, "Sizin" –Cleo ve beni işaret etti– "izin verdiğiniz kadar çekime ihtiyacım var," dedi. "İzin vermek" komik bir

ifadeydi; sanki bir seçim şansımız varmış gibi. Şöyle ekledi: “Etrafa savrulmadığında veya işte ona doğrudan bakmayınca, bıçak bariz şekilde zincirsiz görünüyor.” İşin aslını bilmesek, sanki neredeyse pasif agresif şekilde zinciri tekrar açmamızı istiyordu. Bizden böyle bir şey istediğini sanmıyorum gerçi. Öncelikle, Valentina istediği şeyi veya neyin en iyi şekilde işe yarayacağı konusunda düşündüğünü doğrudan ifade etmekte sorun yaşayan biri değildi. Ama film için konuşmasına veya filmin onun aracılığıyla konuşmasına, arzularını ve ihtiyaçlarını ifade etmesine izin verecektim. Belki bu, hiç büyük ve ortaklaşa bir projede yer almadıysanız ve projenin aşırı büyük, açgözlü ihtiyacı bireysel çarklar için en iyisinin ne olabileceği endişesinin önüne geçmediyse bir anlam ifade etmeyecektir. Şey açısından baktığınızda, ne bileyim işte, vatanseverlik, organize din veya “kurumlar da insandır” kapitalizmi açısından, kulağa geldiği kadar zor bir şey değil.

Valentina şöyle ekledi: “Kurguda birleştirdiğimde gerçek görünecek her türlü görüntüye ihtiyacım var.”

Bir sonraki çekimden (bir sonraki miydi yoksa hemen sonraki mi?) önce Cleo, testereyi masaya koyup kollarını salladı. Fısıldayarak nasıl olduğumu sordu.

Pençeli elimi şöyle-böyle anlamında oynattım.

O da, “Kollarım kopacak şimdi,” dedi.

Sonunda, bir çıkmazda, Cleo ve Sıska Çocuk birbirlerinden ayrılır ve geri çekilirler, yerdeki sembol tam ortalarında kalacak şekilde dairelerini tekrar oluştururlar.

Cleo bariz şekilde yorulmuştur: Kambur durmaktadır, nefes alıp verme sesleri de aşağıda tuttuğu testere kadar gürültülüdür.

Sıska Çocuk heykel gibi hareketsiz durmaktadır, kolları iki yanında salınmaktadır.

Cleo aniden öne atlar ve testereyi başının üzerine kaldırır.

Saldırı, Siska Çocuk'u şaşırtır. Kaçınmaya kalkmaz veya geri çekilmez. Yapabildiği tek şey uzanıp Cleo'nun bileklerini kavramak olur; testereyi olduğu yerde sabitler, bıçak tavana bakmaktadır. Testere şimdi ismi olan başka bir kılıçtır; ikisinden birinin başının üstüne, bizim başlarımızın üzerine düşebilecek bir kılıç.

Testere taraf tutmaz. Testere ne seçici ne de titizdir.

Cleo yeni bir çığlık atar; bir savaş meydanının cehenneminden, bizim pek çok cehennemimizin birinden yükselen bir çığlık. Sonra vızır vızır ses çıkaran testere, Siska Çocuk'un başının çok yakınına düşer.

Maskesinin o aşınmış yüzeyindeki, grotesk surat-taki ifadeyi anlayamaz veya hakkında bir şey bilmez ama sonra başını hafifçe eğmesinde neredeyse utanç veya mahcubiyet gibi bir şey vardır.

Bazılarımız onun, Cleo'nun kazanmasını sorun etmeyeceğini düşünür. Kendisini mi yoksa karşı tarafı mı desteklediği önemli değildir. Bazılarımız isteksiz canavar korkusunu düşünmeyiz ve Siska Çocuk'a böyle bir zayıflık gösterdiği, kötülük varsaydığımız o kayıtsız doğal güç olmadığı için sinirleniriz. Bazılarımız da Siska Çocuk'un nasıl bir canavara dönüştüğü gerçeğinin tam ortada bir yerde olduğunu düşünürüz.

Testere vızır vızır Siska Çocuk'un başının tepesine yaklaşırken, Siska Çocuk elini Cleo'nun kolundan çeker ve sağ omzuna tersten vurur.

Cleo sol yanına düşer ve testereyi istemeden bırakır. Yerde kayarak karatahtanın altındaki duvara çarpar. Gözlüğü yoktur artık.

İçerideki sessizlik yeni bir karakterdir şimdi.

Siska Çocuk testereyi alır.

Cleo güçbela çömelir; çıkış takozlarındaki bir koşucudur.

Maskeli katilin, canavarın hiç konuşmadığını biliriz. Ama bazılarımız konuşmasını ister. Bazılarımız onun, testereyi ilk çalıştırdığında Cleo'nun yaptığı gibi, "Üzgünüm," demesini ister. Bazılarımız da ne diyebileceğini bilemez.

Bir anlığına oldukları yerde kalırlar: Sıska Çocuk testereyle durmaktadır, Cleo da koşmaya hazır vaziyettedir.

Cleo'nun yüzü gözlük olmayınca başka bir maske hâline gelmiştir veya belki de nihayet maskesiz kalmıştır. Canavarlar, gerçekte kim olduğumuzu açığa çıkarabilir.

Sıska Çocuk çekme ipini koparırcasına çeker ve testereyi çalıştırır. Başının üstünde, insanı sersemletecek denli yükseğe kaldırır. Az önce testereyi nasıl tuttuğunu taklit ederek Cleo'yla dalga geçmemekte, onu onurlandırmaktadır.

Cleo ileri atılır, bir bulanıklık hâlini alır ve belki de yüzünde, bir anlığına, dış gösterme ifadesi görürüz. Dış gösterme, farklı tür bir gülümsemedir.

Sıska Çocuk'un kollarına yapışma, testereyi aralarında, havada tutma sırası Cleo'dadır.

Çarpışma hızı onları yerdeki sembolderden uzağa savurur ve öğretmen masasının önüne gelene kadar yan yatarlar.

Sıska Çocuk, yerçekimi kadar kaçınılmaz şekilde geri ittirir.

Cleo'nun spor ayakkabıları, bacaklarının arkası masaya çarpma dek çarpık yer döşemesinde kayar.

Sıska Çocuk itmeye devam eder ve Cleo'yu, sırtı masanın üzerine gelene kadar geriye eğer.

Öğretmen masası bir kurban sunağıdır; hep öyle olmuştur, başından beri.

Uhrevi bir parıltıyla aydınlanarak, Cleo ve Sıska Çocuk'un kolları birbirine kilitlenmiş hâlde, testereyi tutar vaziyette kalır öylece.

Öldürme sahnesinin doruk noktası için zinciri testereye tekrar bağlama kararı, bir hafta önce alınmıştı; benim bilgim olmadan alınan bir karar. Bunun aksine oy verirdim demiyorum ama öyle yapacağımı düşünmek isterdim. Ekipman hazırlandıktan ve ben Cleo'nun yerine manken üzerinde birkaç alıştırma yaptıktan sonra Cleo güvende hissetmezse bunu iptal etmeyi de kararlaştırmışlardı.

Bu sahneye, 1974 yapımı orijinal *Teksas Testere Katliamı*'ndaki meşhur mutfak sahnesi ilham vermişti; Cleo'nun en sevdiği korku filmiydi o. Kamera benim arkamda ve masanın boyunun biraz aşağısında kalacak şekilde yerleştirilmişti, böylece izleyici Cleo'nun vücudunun bir kısmını görebilecek, başını ve yüzünü göremeyecekti. Kamera açısının gizlemediği şeyi bedenim örtecekti.

Mark ve Dan yaklaşık otuz santimlik bir çelik levhayı masanın üzerine sabitlemişlerdi. Cleo için ilkel bir yüz kalkanı işlevi görecekti bu. Levhanın diğer tarafına da yaklaşık otuz santim uzunluğunda ve on beş santim kalınlığında bir ahşap blok tutturulmuştu. Cleo masanın üzerine, başının sağ tarafı levhadan birkaç santim uzak kalacak şekilde yatacaktı. Bir de, kalkanın engellemeyeceği uçuşan talaşlardan ve püsküren zincir yağından korunmak için koruyucu gözlük takacaktı. Ben onun üzerine eğilip levhanın diğer tarafındaki ahşabı keserken kamera levhayı görmeyecekti. İzleyiciler için Cleo'yu kesiyormuşum gibi görünecek, testerenin ahşabı keserken değişen sesi de etkiyi iyice artıracaktı.

Ahşap parçası çekim için gerekenden daha uzundu, böylece biraz pratik yapabilecektim. O geceden önce bir kez motorlu testere kullanmıştım. Kısa olduğu için anlatacağım o hikâyeyi, hem geri kalanını size anlatmamı da geciktirecek.

On dört yaşımdayken bir kış, kuzeydoğudan esen sert rüzgâr arka bahçemizdeki büyük oranda zaten ölü olan çam ağacını devirmişti. Motorlu testeremiz olmadığından, babam fabrikada birlikte çalıştığı birinden bir tane ödünç almıştı. Bana adamın adının Lefty* olduğunu söylemişti. İsminin neden bu olduğunu sorduğumda, babam testereyi kaldırıp kaşlarını oynatmıştı. Ben bunun komik bir şaka olduğunu düşünmüştüm, annemse tam tersi. Babamın lakabının Uf olduğu düşünülürse –kendisi bir şeyleri dökmeye, düşürmeye ve oraya buraya çarpmaya çok yatkındı– onun ağacı kesme konusunda çok hevesli olması, annemin küçük çaplı kalp krizleri geçirmesine sebep oluyordu. Annemle ben arka sundurmanın orada, altı-yedi metre kadar uzakta duruyorduk; daha fazla yaklaşmama izin vermemişti. Annem pijamasının üstüne kışlık palto giymişti ve yarım paket sigara içmişti. Uzaklaşmasını bekledim. Tuvalete gitmek için içeri girdiğinde de hemen koşup babama denememe izin vermesi için yalvardım. Ağacın etrafındaki kar tabakasının üzeri ağaç parçacıklarının açtığı deliklerle doluydu ve testerenin egzozundan dolayı yer yer kahverengi olmuştu. Bir deri bir kemik ellerimi babamın fazla büyük ve sıcak iş eldivenlerine geçirdim, sonra da boşta çalışan testereyi kaldırdım. Benden, o zaman olduğum küçük Siska Çocuk’tan daha ağır gibi geldi. Babam arkama geçti ve testerenin devrini yükseltti. Kollarım titremeye başladı, güç çok fazlaydı ama yine de kıkır kıkır güldüm çünkü “bunun sonu kötü olabilir” hissinde eğlenceli bir taraf vardı. Testereden büyülenip onun esareti altına girerek (unutmayın ki Cleo senaryosunda onu canlı gibi tarif etmişti) boyun eğdim ve aleti kalın ağaç gövdesine indirdim, gelgelelim fazla hızlı davranmış ve yanlış bir açıda tutmuştum. Bıçak temas eder etmez testere geri tepti; sanki ağaç, testereyi de beni de tükürmüş gibi oldu. Muhtemelen babam arkamda olmasaydı düşerdim. Korkudan dolayı biriken gözyaşlarımı bastırdığım

* (Ing.) Solak; solcu. –çn

sırada, düzgünce kesebileyim diye babam beni ince bir dala yönlendirdi. Kestim de.

Setteki testeremiz daha küçüktü, ben de artık daha büyüktüm. Kostüm eldivenleri, babamın iş eldivenlerinden daha iyi oturuyordu. Parmak uçlarımdaki pençelere rağmen emniyeti halledip ipi çekebildim. Geri tepme olmasın veya olacaksa da bu ihtimal azalsın diye testereyi nereye hedeflemem gerektiğini ve ağırlığımı kullanmayı daha iyi biliyordum. Gelgelelim görmek başka bir meseleydi. Tıkalı göz deliklerinin sunduğu görüş açısı, ne kestiğimi tamamen görebilmem için başımı belirli şekilde tutmamı gerektiriyordu. Görme sıkıntılarını belli etmek de istememiştim çünkü...yani işte, bilemiyorum. Herkesi hayal kırıklığına uğratma korkum, Cleo'ya zarar verme korkumdan büyük değildi aslında. Açıkçası, o metal plakayı yerleştirdiklerinde Cleo'nun zarar görmesinin gerçek bir ihtimal olduğunu düşünmemiştim. Setteki otuzlarının başları ile ortalarında olan diğer herkes gibi ben de yenilmez olduğumuza inanıyordum; yenilebilirlik üzerine bir film yapıyor olmamıza rağmen.

İlk kesme denemem ahşap parçadan iki santim götürmüştü. Derler ya, tereyağını kesen ılık bir bıçak.

Dan, "Başını niye öyle tutuyor?" diye sordu. Mevcut ışılandırma pek bir şey göremediğimi biliyordu ama bu durumda bile kurallara uyuyordu işte. Soruyu doğrudan bana sormamıştı. Başka birinin, muhtemelen Valentina'nın cevaplayabileceği şekilde ortaya sormuştu.

Valentina da cevap verdi sahiden: "Pratiğini yaptıktan sonra oyuncululuğunu düşünelim."

Mark araya girip Cleo'nun üzerine eğilmiş hâlde kesme pratiğini daha iyi yapabileyim diye mankeni masanın üzerine yerleştirdi. İki kere daha kestim ve hiç acele etmedim. Ki acele etmemem zaten iyi olacaktı; korku filmlerindeki kesip biçme sahnelerinde görülen klasik "iki ölç bir kes" yaklaşımı. Testereyi durdurdum ve odadakilere başparmağımı kaldırarak onay verdim.

İçeride hızlı ve hararetli bir konuşma başladı. Dan kamerada harika görüldüğünü ama hoşuna gitmediğini söyleyerek girdi lafa ve mankenle devam edeceksek sadece bir çekim olacağını belirtti. Valentina da elbette sadece bir çekim olacağını söyledi. Mark'ın gözü korkmuş gibiydi ama Valentina'dan çok bariz şekilde ve epey hoşlanıyordu; onu desteklemek için gerekirse kendi kendine çelme bile takardı. Kalkanın iş gördüğünü söyleyip bir elini mankenin yüzünden geçirdi, sonra da parmaklarını birbirine sürttü ve bir şey hissedip hissetmediğini belirtmedi. Karson ve Mel araya girip onlar da huzursuzluklarından ve şüphelerinden bahsettiler ama bu şüphelerin hiçbirisi son noktayı koymuyordu. Sadece söylemiş olmak için söylenen ifadelerdi işte. Cleo güvende hissettiğini, kendinden emin ve bunu yapmaya hazır olduğunu belirtti. Sonra da Dan ne görebilip ne göremediğini sordu. Birisi, bu son çekimimiz olacağından ve artık maskeye ihtiyaç duymayacağımızdan, göz deliklerini kesip büyütmeyi önerdi. Valentina ve Cleo maskeyi kesme konusunda tereddüt ettiler. Gayet iyi görebildiğini söylediler.

Elimde olsa ben de maskeye zarar verme fikrine karşı çıkardım. Bunu söylemenin de çok boktan olduğunu biliyorum tabii. O noktada, maske takılıyken konuşmama kuralımın ne anlamı vardı ki? Elbette bir şey söyleyebilir veya yapabilir ya da reddedebilirdim. Ama hiçbir şey yapmadım.

Daha fazla tartışma oldu ve kimin ne dediğini hatırlamıyorum ama hiçbirimiz sahneyi iptal etmeye veya değiştirmeye korktuğumuzu ya da bu konuda endişelendiğimizi itiraf etmedik. Çoktan koşup atlamıştık ve bir haftalık kümülatif kötü kararların serbest düşüşündeydik. Paraşütün açma ipini de çekemiyorduk çünkü hızla yaklaşan yeryüzü bizi büyülemişti.

Teçhizat ve o kesme işinin kolektif güdümüzden daha az tehlikeli olduğunu söylediğimde kimse bana inanmıyor. Lanet olsun, filmi bitirmek istiyorduk işte. Tek istediğimiz şey o sahneydi. Cleo da dahil. Hatta hepimizden çok o istiyordu bu sahneyi.

Valentina koşarak sınıfa girer, nefes nefesedir.

Elinde herhangi bir silah yoktur. Bu işi nasıl durduracağını bilmeyiz. Belki de durduramaz. Belki durdurmaz.

Valentina masayla uğraşmaz ve Sıska Çocuk'a yapışıp onu çekerek uzaklaştırmaya çalışır.

Sınıfın ortasına doğru ilerler, sonra durur ve yavaşça dizlerinin üzerine çöker.

Onun da yüzü bir maskedir. Herkesin yüzü maskedir.

Cleo ve Sıska Çocuk'un kolları, motorlu testerenin tutma yerinde birbirine dolanmış hâldedir.

Cleo testereyi vücudundan uzaklaştıracak şekilde ittirmiyor, beni de itmiyordu. Dokunuşu o kadar hafifti ki hissetmiyordum bile.

Çelik levhanın ahşap olan tarafına odaklandım; kameraların görüş açısına girerse diye levha siyaha boyanmıştı. Sonra testerenin bulanık görünen bıçağına odaklandım; o an iner veya düşerse, Cleo'nun göğsüne gelecekti. Vücudunun masanın üzerindeki duruşu, mankenin pozisyonundan farklıydı. Cleo'nun vücudu masada daha fazla yer kaplıyordu, ben de daha fazla eğilmiştim ve iş kesme aşamasına geldiğinde daha ileri uzanmam gerekecekti. Bu pozisyonda fazla oyalanmak istemedim. Hızlı davranacaktım ama acele de etmeyecektim.

Valentina bağırdı: "Oyun!"

VALENTINA

(hüzünlü şekilde bağı-
rır; bu sahnede olanlar-
dan sonra bu bağırsın
kulağa nasıl geldiğini,

ne anlam ifade ettiğini
ve etmekte olduğunu ye-
niden değerlendiririz)

Cleo?!

Sıska Çocuk'un veya Cleo'nun yüzüne yapılan yakın çekimlerle fazla oyalanmayız. Cleo'nun son yüz ifadesini görmeyiz. Bu sadece Sıska Çocuk ile Cleo'nun arasındadır.

Hızlıca gerçekleşir.

Cleo'nun kolu düşüp sarkar. Savaşmayı bırakmış mıdır yoksa yorgunluğa mı teslim olmuştur, orası seyirciye bırakılır.

Filmde –mahkeme salonlarında bu sahneyi tekrar tekrar izlemeye zorlanmıştım– Cleo ilk başta testereyi bir eliyle, sol eliyle bırakıyor ve o elini kot pantolonunun cebine saklıyor. Senaryoda bu yoktu.

Tereddüt etmiş, ahşabı kesmemiştim. Hareketi göremedim ama bir yanım, Cleo'nun elini cebine soktuğunu sezmişti. Bir terslik, bir sorun olduğunu biliyordum. Sonra testereyi çok hafifçe çekti; oltanın ucundaki yemi kemiren bir balık gibi. Bu da testerenin sallanmasına yetti. Başımı çevirip yüzüne baktım çünkü böyle yapmamı istiyordu.

Maskenin göz deliklerinin ardından görebildiğim tek şey onun yüzüydü; yetenekli, nazik, tuhaf, esrarengiz bir şekilde zeki, genç bir insanın yüzü; geçtiğimiz beş hafta boyunca hayatımın kontrolünü eline alan iki kişiden birinin yüzü. Onu pek tanı mıyordum aslında ama yine de senaryosunun büyük kısmını okuyup sette nasıl davrandığını –teoride başka birisi olduğunda– izleyerek onun hakkında fazlasıyla bilgi sahibi olmuşum.

Orada masanın üzerine eğilmiş, kükreyen testereyi tutar-

ken, ben bendim ama aynı zamanda Sıska Çocuk'tum da. Karakterim, Cleo karakterini gördü; o bana açıklanamayacak derecede korkunç şeyler yapmıştı ve ahşabı sanki onun boynunu kesiyormuşum gibi kesecektim.

Cleo'ya fazla uzun bakmadım, film süresiyle iki saniye ki bu da gerçek zamandaki iki saniyeden epey farklıdır.

Sıska Çocuk testereyi Cleo'nun boynuna doğru hızla indirir ve göğsünün üst kısmında sürükler.

Sıska Çocuk uzun ve derin, tek bir kesik atar. Testere derinlere gömülürken sesi değişir; bağırsaklarımızda hissettiğimiz gırtlaksı, gargara gibi bir sestir bu.

Cleo testereyle birlikte seğirip titremeye başlar ve Sıska Çocuk aleti geri çektiğinde, Cleo hareket etmeyi bırakır.

Sıska Çocuk, çılgınca kesip biçmeye devam etme, Cleo'nun kanını sınıfla paylaşma dürtüsüne yenik düşmez.

Testereyi yere, masanın arkasına fırlatır. Bir PATTIRTI yükselir ve ölmekte olan açgözlü testere motorundan kederli bir İNİLTİ duyulur.

Sıska Çocuk, Cleo'nun bedeninin tepesinde dikilir. Yorgun, bitkin, belki pişmandır ama bizim pişman olacağımız şekilde değil.

Bir eliyle Cleo'nun bacağını dırter.

Bazılarımız bu dürtme eylemini çarpık bir şefkat göstergesi olarak görürüz; sanki Sıska Çocuk, artık oyun oynamayı bırakıp bırakmadıklarını soran küçük bir çocuktur. Görüş açısı yüzünden, bazılarımız bıçağın ete girdiğini aslında *görmediğimizin* farkındadır ve bazılarımız da şiddet eksikliğinden dolayı hayal kırıklığına uğrarız, kendimiz dışında hiçbir şeyi

ve hiç kimseyi düşünmeyiz. Bazılarımız da Cleo'nun birden ayağa fırlamasını, masaya koşup testereyi almasını ve bir sonraki filmin katili olmasını düşünür ve umarız; veyahut da bir sonraki, daha sonraki bir filmin...

Cleo hareket etmez.

Ölmüştür.

O iki saniyede öldüm öldüm dirildim, defalarca. Yaşadıklarımı hiçbir şekilde Cleo'nun ölümüyle bir tutmadığımı bilin. Onun hayatının akıl almaz kaybını değersizleştirecek değilim. Bu kelimeyi kendi deneyimimi anlatmak için kullanıyorum çünkü ölmenin pek çok yolu mevcut.

Cleo'nun yüz ifadesinde ne gördüğümü nasıl açıklayabilir veya aktarabilirim ki? Bu siktiğimin sesli kitabı için şöyle güçlü ve salakça bir şey yazabilirdim; daha önce yazdıklarımı çağrıştıracak bir şey, Cleo'nun yüzünde düşerken ona hızla yaklaşan yeryüzüne attığı bakış olduğunu ve o an benim canavar hâline geldiğimi veya belki de başından beri öyle olduğumu falan.

Ama yapmayacağım böyle bir şey. Onun yüzündeki ifadeyi tarif etmeyi de, detaylandırmayı da, deşifre etmeyi de tahmin etmeyi de reddediyorum. Yapamam. Hafızama güvenmiyorum. Ne olduğuna ve o zamandan beri olanlara güvenmiyorum. Daima orada, hem sessiz hem de gürültülü anlarda, göz delikleriyle çerçevelenmiş hâlde beni bekliyordu çünkü o zamandan beri maske takıyordum.

Cleo, "Üzgünüm," dedi. Kükreyen testereye rağmen duymuştum bunu, yürek parçalayıcı bir düğüm vardı sesinde; gelecekteki bir davranış ve bunun sonuçları için duyulan umutsuz pişmanlık düğümü.

Mark'ın masanın üzerine tuttuğu uzun saplı mikrofona gidecek kadar yüksek sesle söylememişti. Cleo ve bana en

yakın ekip üyesi Mark'tı ve daha sonra, Cleo'nun hızlıca bir şey, Üzgünüm, olabilecek ama duyamadığı bir şey söylediğini gördüğüne dair ifade vermişti. Belki de şimdi o sesi yakalayabilecek, testerenin kükremesini silecek ve Cleo'nun sözlerini işitsel sonsuzluktan çekip çıkarabilecek teknoloji vardır ama 90'ların ortasında yoktu.

Gelgelelim ben duymuştum. O da söylemişti.

Sonra Cleo testereyi çekti tekrar. Bu sefer daha güçlü çekerek asıldı ve aynı anda oturur pozisyona geçti. Testereyi çekmesi ve oturmak için doğrulması, filmde net şekilde görülebiliyor.

Neler olduğunu anlayamadan ve hem kendimi hem de testereyi kaldırıp önceki pozisyona getiremeden önce, testereyle birlikte ben de içgüdüsel olarak dengemi korumak için eğildim. Ani hareketlerden kaçınmak için aşırı özen gösteriyordum ve yeterince kuvvet harcayarak kaldırmadım. Geri çekecek veya emniyet düğmesine basacak vaktim olmadı. Tüm bu ani kararlar aslında ani değildi; ne olursa olsun vakit alıyor, vakit tüketiyorlardı. İnsanın ancak çok titiz, kare kare veya saniye saniye yapılan bir otopside tanımlayabileceği türden vakit.

Cleo'nun dikelip oturduğunu bilmediğim gibi görmedim de. Karmakarışık görüş alanımda Cleo'nun yüzü, aramızdaki mesafeyi kapatırken büyümeye başladı. Gördüğüm şey hiç mantıklı değildi ve kafa karıştırıcıydı çünkü onun üzerine düşüyormuşum gibi görünüyordu.

Kimbilir kaç kaotik dakikanın ardından, Mel üzerimdeki kan sıçramış kostümü çıkarırken (çıkmaq istemiyormuş gibi üzerime yapışmıştı) ve hepimiz polisin gelmesini beklerken ve ben ağlayıp durmadan, "Testereyi aşağı çekti, testereyi aşağı çekti," derken, Mel bana Cleo'nun masada oturur pozisyona geçtiğini söylemişti. "Öylece oturuverdi," demişti.

Testere, Cleo'nun boynunun sağ tarafına gelmişti. Burada da oylanmak istemiyorum. Tabii böyle söylemek durumu

daha iyi kılmadığı gibi hiç kimseyi temize de çıkarmıyor; siz de dahil, sevgili okur. Ellerim, eldivenlerin içindeki gerçek ellerim, testerenin onun boynuna girdiğini hissetmişti. Artık testerenin o boyna temas ettiğini görmemin hatırası dışında hiçbir şeyden korkmuyorum. Şimdi, bakın, Cleo'nun ölümünün intihar sonucu olduğu, testereyi kendine çektiği tartışmasız bir konu –filmde görülüyor ve senaryo da intihar tahayyülüyle dolu– ve ailesi ile mahkemeler de gönülsüzce dahi olsa bunu kabul ediyor. Elbette, sizin de farkında olduğunuzdan eminim, Valentina ile ben hem yasal hem de sivil açıdan set güvenliği ihmalkârlığı sebebiyle ceza aldık. Her neyse, benim korktuğum şey, bir yanımın sadece tek bir mikrosaniyelğine de olsa testereyi daha derine, yalnızca birazcık daha derine bastırmış olduğunu hatırlamak veya keşfetmek.

Testere, Cleo'nun şahdamarını parçalamıştı. Yüzüme ve kollarıma kan fişkırmış, Cleo sırtüstü masaya düşmüştü. Kan kaybından ölmeden önce diğer elini, sağ elini, kot pantolonunun cebine sokmuştu. Ben de testereyi yere, masanın arkasına fırlatmıştım. Korkunç, berbat bir sessizlik olmuştu ve sadece tek gözümle görebiliyordum çünkü diğerine kan sıçramıştı. Boynundaki püsküren yaraya bastırmış, zayıflayan her kalp atışıyla fişkıran kanı durdurmaya çalışmıştım ve hissetmiştim; titreyen gözkapakları çoktan yarı kapalı hâle gelmişti. Dan bu kısmı da çekmişti ve kamerayı bırakıp filmin kesilmesinden önceki son karelerde, ben canavardım ve pençeli ellerim Cleo'nun boynundaydı.

Diğerleri Cleo'ya koşup ona seslendiler, beni de bir kenara ittiler. Dan onun boynuna bir havlu bastırdı ve herkes bağırıp çağırmaya, ağlamaya başladı. Nasıl olduysa alınan bir karar sonucu Valentina, Dan, Karson ve Mark, Cleo'nun gevşek duran, muhtemelen çoktan ölmüş bedenini kaldırıp kamyonete taşıdılar ve hastaneye götürdüler.

Çelik levha ve ahşap parçası inatla masanın üzerine sabitlenmiş hâldeydi hâlâ. Bir zamanlar bu mekanizmanın sahte

hatasızlığına ve birilerini yaptığımız diğer şeyden koruyacağına inanmıştık.

Masanın yanında durdum, üzerimden kan damlıyordu ve Mel kolumu tutup beni çekerek uzaklaştıran kadar az önce Cleo'nun bedeninin durduğu noktaya öylece bakakaldım.

Sıska Çocuk, Cleo'nun bacağını dürtmez bir daha. Bekleyip izler onu. Gerekirse orada sonsuza dek durup izleyebilir ama Valentina onun kolunu tutar.

Sıska Çocuk iki kere, üç kere bakar. Kime bakacağını bilemez.

VALENTINA

(nazikçe)

Gel hadi. Gidelim.

Valentina bir kolunu onunkine geçirir ve Sıska Çocuk'u yavaşça masadan, Cleo'dan uzaklaştırır.

Sıska Çocuk tereddüt içindedir. Durur, döner ve yerdeki o noktaya dikey gözlerini. Valentina da bakar.

Çizilmiş ve üzerinde kan lekeleri olan sembol yoktur, sanki hiç orada olmamıştır.

Valentina'nın yavaşça dirseğini çekiştirdiği Sıska Çocuk itaat eder. Sınıfta ilerlerler ve Sıska Çocuk tekrar arkasına, Cleo'ya bakar; hâlâ orada olduğundan, daima orada olacağından emin olmak için.

Sınıftan çıkarlar.

Biz biraz daha dururuz; farklı bir son umut edecek kadar uzun süre. Ama son çoktan gerçekleşmiştir, bu yüzden bizim de gitmemiz gerekir.

GEÇİŞ:

DIŞ. BANLİYÖ SOKAĞI. GECE, DAKİKALAR SONRA.

Sıska Çocuk ve Valentina, sokağın ortasında kol kola yürümektedirler. Bir cenaze yürüyüşü.

Olup biten şeyleri ve gelip geçen kişileri onurlandırmak için biz de takip ederiz.

İÇ. VALENTİNA'NIN YATAK ODASI. GECE, DAKİKALAR SONRA.

Valentina'nın odası Cleo'nunkinden daha büyük ve daha temiz olsa da tipik bir ergen odasıdır.

Duvarlarda birkaç müzik grubu ve film POSTERİ vardır, ayrıca Valentina'nın bazı ÇİZİMLERİ ve illüstrasyonları. Büyük bir tabloda kesilmiş bir misketlimonunun kesitleri resmedilmiştir; içindeki yeşil, etli kısım görülmektedir.

Kapalı kapısının arkasında büyük bir TAKVİM asılıdır. Ayın tüm günlerine düzgünce çarpı atılmıştır. Belki bugün, ayın son günüdür. Belki Valentina'nın mevcut yaprağı yırtıp atması ve bir sonraki aya geçmesi gerekiyordur ama unutmuştur veya artık umurunda değildir; gelecek tüm günlere çarpı atmakla yüzleşememiştir.

YATAĞININ yanında bir KOMODİN vardır, üzerinde de küçük bir LAMBA. Lamba açıktır. Odadaki tek ışık kaynağı budur.

Kapı açılır ve Valentina, Sıska Çocuk'u içeri yönlendirir.

VALENTİNA

(sakin, rahat, yol gösterici bir tavırla, sanki şahit olmamamız gereken bir konuşmayı vurgular gibi)

Şuraya, altına.

Sıska Çocuk ne yapacağını bilmektedir. Ellerinin ve dizlerinin üzerinde parke zemine eğilir ve sürünerek yatağın altına girer.

Akşamın kanı, üzerinde daha kurumamıştır.

Karnının üstünde ilerler ve Valentina'nın yatağının altındaki karanlık alanda sıkışıp titrer, biz artık onu hiç göremeyene kadar ilerler.

Yerde kan izi kalmıştır. Bu izdeki rasgele döngüler ve helezonlar o kadar da rasgele gibi gelmez ve bire bir taklit olmasa da Cleo'nun sınıfta çizdiği SEMBOLE yeterince benzer; tanırız. Yoksa görmek istediğimiz şeyi mi görmekteyizdir?

Valentina, bizim yaşadığımız o farkındalığı paylaştığına dair hiçbir emare göstermeyerek, bir BANYO HAVLUSUYLA kanı siler, sonra havluyu yatağın altına iter.

Şayet havlu bir hediyeysen, kabul edilmiştir.

Valentina yatağına geçer, yorganın altına girer ve ışığı kapatır.

Nefes alıp verme seslerini duyarız; hızlıca derin bir ritme kavuşur.

Dinleriz ama uyurken Valentina'yı izlemeyiz.

Yatağın altına bakarız.

Arayıp bakınırız ama karanlıkta Sıska Çocuk'u göremeyiz...her ne kadar orada olduğunu ve daima olacağını bilsek de.

KARARIR

20

ŞİMDİ:

SON

Kitabı muhtemelen burada, Cleo'nun ölümüyle bitirmem gerekir. Geri kalanı büyük ihtimalle beklentiyi karşılamayıp hayal kırıklığına sebep olacaktır. Yoksa olmaz mı? Nihahaha!

Eh, göreceğiz artık. Ama buna çözüm bölümü diyeceksek, sanatsal açıdan konuşursak, bir mazeretimiz olacak.

Keşke sizin için açığa çıkarabileceğim başka bir şey olsaydı; maskenin kökeni gibi bir şey. Bir şeyler uydurup Valentina'nın korku filmi çekme planından bir şekilde haberdar olduğumu, keçi kanı ve okült kaynaklı bir "maske nasıl yapılır" kitabı kullanarak maskeyi benim yaptığımı, sonra da ona gönderdiğimi söyleyebilirim ama yalan olur tabii bu. Size yalan söylemek gibi bir niyetim yok. Evet, bunun da yalancıların söyleyeceği bir şey olduğunun farkındayım.

Demem o ki maskeye dair daha fazla bilgi almayacaksınız. Benim bildiğim kadarını biliyorsunuz ve dürüst olmak gerekirse, bu da zaten böyle olmalı. Size burada, sonda anlatacağım şey yeniden yapımla ilgili.

Çekimler neredeyse bitti. Neredeyse. Bu yeniden yapımla çekmek de büyük bir hayal kırıklığı oldu. Hayal ettiğim şeyle alakası yok. Sorunun bir kısmı, çekimlerin nasıl gelişeceğini

ve yeniden yapımın nasıl bir şey olup ne anlam ifade edeceğini hayal etmiştim ve bu beklentilerin karşılanması imkânsızdı. Doğruyu söylemek gerekirse, bütün o işe dair fazlasıyla depresif hissediyorum.

Yanlış anlamayın, harika bir film olacak. Hepiniz de izleyeceksiniz. Çoğunuz gerçekten beğenecek. Sınırları aşma ve gösteriye bayılacaksınız, sonra da trende kapılıp Letterboxd ve sosyal medya söyleşilerinde yer alacaksınız. (“Söyleşi” sözcüğünü olabildiğince huzursuz edercesine kullanıyorum.) Peki bu film yanınıza alıp götüreceğiniz, sizinle kalacak, içinizde bir köşeye yer edip orada yaşayacak bir şey olacak mı? İşte o kadarını bilmiyorum.

Prodüksiyon, profesyonel olmanın ötesindeydi ve işin içindeki herkes inanılmaz yetenekli olup neleri var neleri yoksa adadılar bu işe. Görüntü yönetmeni sağlam ve çok çalışkan biri ama kayıtsız. Bir Mark muadili yok. Cleo, Karson ve Valentina’yı oynayan oyuncular da iyiler. “İyi” derken, size karşı dost canlısı olup iki dakikalık buz gibi boş muhabbet süresince gülümseyen ve göz temasını koruyabilen insanlara sanki onları gerçekten tanıyormuşsunuz gibi iyi dersiniz ya, o anlamda diyorum. Yani evet, iyi insanlar ama bir Cleo, Karson ve Valentina değiller. Ne kadar aptalca ve bariz bir şey belirttim. Genç aktörlerle birlikte olmanın, özellikle de ortak sahnelerimizde, hayaletlerle etkileşime geçmek gibi bir şey olacağını, yeni Cleo ve yeni Valentina’nın yanında tuhaf davranacağımı, bitirince verilen kutlama partisinde de sarhoş olup onlara gerçek Cleo ile gerçek Valentina’ya söyleyemediğim ve söyleyemeyeceğim şeyleri söyleyeceğimi düşünmüş, belki de ummuştum. Yeni oyuncular hayalet falan değil, taş çatlasa avatarlar. Bunun aynı film olmadığını hatırlatıyorlar işte. Bir de Tanrı aşkına, acayip gençler ya. Bizim de bir zamanlar o kadar genç olduğumuzu düşünmek yüreğimi sızlatıyor. Onların o “ulan be, büyük bir film yapıyoruz” ve “bundan daha iyisi olamaz” heyecan ve heveslerini paylaşmak yerine, onlara

gerçekten de daha iyi olamayacağını, bunun da sonunun geleceğini ve hatta belki de daha bitmeden geleceğini söylemek istiyorum. Sette tam bir Eeyore* olacağımı düşünmemiştim. Orijinal yapımdaki herkesi özlüyorum, hem de çok özlüyorum.

En azından yeni Siska Çocuk ürkek bir tavşan gibi görünüyor ve benim oyunculuk metodumu kullanıyor. Marlee'ye ondan karakterime bu şekilde yaklaşması gerektiğini söyleyip söylemediğini ya da çocuğun kendi başına mı böyle yaptığını sormadım. Siska Çocuk setteyken çok az konuşuyor veya hiç konuşmuyor ve dinlenme zamanlarında da karavanında vakit geçiriyor. Ah, karavanına ne zaman girip çıktığına dikkat etmiştim.

Bu yeniden yapımdan ne beklediğimi bilmiyorum. Şey, tam olarak doğru olmadı bu. Otuz yıllık felaketlerden, trajedilerden, fedakârlıklardan, hayal kırıklıklarından, acıdan ve aptalca, inatçı, belki zehirli, kaldırımda biten otlar gibi kalbimin çatlaklarında büyüyen bir umuttan sonra nihayet, Valentina ve Cleo'nun vizyonlarının tamamlanmasına yardım etmiş olma hissi bekliyordum. Lanet olsun, siktiğimin otuz yılı be; en yüksek seviyede bir katarsis bekliyordum. Hayatın anlamı düzeyinde bir şey bekliyordum işte. Sıkıcılık, alaycılık, kibir (en hayal kırıklığına uğratan da kendi kibirim) ve saatlerce yalnız kalma veya *Operadaki Hayalet*'in B filmi versiyonu gibi setlerde dolanma beklemiyordum. Belki en yüksek seviye için fırsat vardır hâlâ.

Neyse, anlaşılmaya gelemim. Yeniden yapımda pek kullanılmadım. Göreceksiniz. Eninde sonunda.

Alın size kaynak israfı işte!

Marlee'nin bana söz verdiğinden çok daha az ekran sürem vardı. Gerçi bunun tek suçlusu o değildir tabii. Beni ne kadar kullanacağına dair bana yalan söylediğini de sanmıyorum.

* Winnie The Pooh yapımındaki, genelde depresif olumsuz bir profil çizen eşek karakterinin adı. -çn

Merak etme, Hollywood'da hep kullanılacaksın, şakası çok mu ucuz, çok mu basitti?

Belki de yüksek fikirler, idealler ve senaryo; film yapmanın, bütçenin, pazarın ve stüdyonun gerçekliğiyle bir araya gelince bazı ayarlamaların yapılması gerekmiştir. Ben de yapılması gereken bir ayarlamayım işte.

Belki de onların Siska Çocuk'uyla karşılaştırıldığında epey farklı form almışımdır. O benden en az beş santim kısa. Ayrıca ben artık Siska Yaşlı Çocuk'um ve akılsızca sıkı diyetime rağmen, muhtemelen ondan dokuz-on kilo fazlam da vardır; bir yandan da film için feda edebileceğim daha fazla ağırlığım olması pek mümkün gelmiyor. Belki bir kolumu falan kesebilirim. Tüm bunları düşününce, ilk başta planlandığı gibi bir beni bir onu kullanmak devamlılık açısından pek mantıklı görünmüyor.

Belki de Marlee ve prodüktörlerin, onların yaptığı pahalı yeniden tasarım yerine orijinal maskeyi takmaktaki ısrarım yüzünden keyifleri kaçmıştır. Çalışması zor bir aktör olmaya-çağıma söz vermiştim onlara ama belki biraz zordur. Bunu kabul edebilirim. Ama öyle karavanımda (karavanım yok zaten, olmasını da istemem) sinir krizleri geçirdiğim veya karakter sandalyemin arkasında ismimin yazmasını falan istediğim yoktu. Orijinal maskeye karşı duruşumu ve onun bana filmde nasıl yardımcı olacağını sakın sakın açıkladım. Yeni maskenin iyi görünmemesi veya düzgün tasarlanmamış olması gibi bir durum da söz konusu değil. Alakası yok. Yeni maske muazzam ve şekil alabilir yapıda, bir maske olmak ile canlı bir yaratık olmak arasındaki çizgide dolanıyor; siz de ekranda görünce bayılacaksınız. Ama taktığımda işe yaramıyor işte. Yeni maskede, orijinalindeki ruh yok. Yeni maskede *ben* olamam.

Belki de FX ekibi göğsümdeki pulları ve parmağımın ucundaki sert plakayı keşfettikten sonra, vücut modifikasyonları-
mın (daha iyi bir terim bulamadım) dedikodusu yayılmış ve filmin karar mercilerini ürkütmüş, onları –kulak misafiri ol-

duğum bir prodüktörden alıntı yapıyorum– “üzerindeki ekran sorumluluğu yükünü azaltmaya” teşvik etmiştir. Neye dönüştüğüm konusunda yapabileceğim bir şey yok. Neysem oyum işte ve kendim olmalıyım, falan filan.

Şimdiye kadar görüldüğüm tek sahne, Karson’ın ölüm sahnesi oldu. Sizi temin ederim, önemli bir sahne bu.

Karson’ın evi için yapılan set, en azından giriş kat, stüdyo alanındaki bir sesli çekim kısmına kurulmuştu. Oyuncu konumlandırmasını yapıp görüntü yönetmeniyle sahne üzerine konuştuktan ve bana talimat verdikten sonra, Marlee içinde portatif monitör olan bitişik odaya geçmişti. Seyircilere nasıl görüneceğini daha iyi deneyimlemek için aksiyonu ekranda izlemeyi tercih ediyordu. Sette sessizliğin sağlanması için zil çaldı, sonra da Marlee, “Oyun,” diye bağırdı. Senaryodaki muallaklığı ve uzun gelişmeyi ufak çapta kopyalamak için fazladan birkaç saniye bekledim. Film çölünün karşısından ve siluet hâlinde görülmek için kapı aralığına geçtim. Sonra da yemek odasında Karson’a doğru tehditkâr adımlarla ilerledim. Çekimin sonunda Karson, kameranın arkasından gülümseyerek bana harika olduğumu ve çok korkunç görüldüğümü söyledi. Onu öldüreceğimi bilmiyor muydu? Marlee sahneyi dört kez daha çekti. Sonra beşinci sefer geldi. Bütün sabahı makyaj sandalyesinde beş dandik çekim için geçirmiştım. Yani Tanrı aşkına, tam ısıniyordum; kafa olarak Siska Çocuk oluyordum yine yavaş yavaş. Şimdiye kadar yeniden yapım deneyimi için beş çekim harika bir metafordu. Son seferde, Karson’ın önünden karşıdaki kemerli kapı aralığına doğru geri geri yürüdüm; korku filmlerinde sık sık kullanılan bir tekniktir bu: Ürkütücü, doğal olmayan bir yürüyüş elde edebilmek için oyuncu geri geri yürütölür, sonra görüntü ters çevrilerek oynatılır. Profesyonel gibi yaptım bunu ama pek içime sinmedi çünkü Siska Çocuk bir hayalet falan değil gerçektı, hâliyle yine böyle hareket edecekti ki? Siska Çocuk uhrevi bir varlık veya rüya gibi bir şey değil, gözünü bile kırpmayan, amansız kaçınıl-

mazlıktı. Aman neyse, ben ne bilirim ki? İşte benim sallana sallana yürümelerimin bir noktasında, görüntüyü kesecekler ve öldürme sahnesi için benim yerine diğer Siska Çocuk'u koyacaklar. Siska Çocuk, Karson'dan koca bir ısırik alırken çektiler öldürme kısmını. Çabaları için kutluyorum kendilerini. Pratik efekti gerçek zamanlı izlemek, benim için biraz fazla perde arkasıydı. O koca parçanın filmde gerçek gibi görüneceğine inanmakta zorluk çekiyorum ama diğer herkes çektikleri şeyden memnun gibiydi.

Sahnedeki benim kısmım için Marlee isteğimi kabul etti ve yeni tasarımı değil orijinal maskeyi taktım. Işıklandırmadan dolayı filmde bir fark göremeyeceksiniz ama anlayabileceğinizi de biliyorum. Hissedebilirsiniz.

Bugün çekecekleri başka bir sahnede de yer almam için gönüllü olacağım. Cleo'nun ölüm sahnesini çekiyorlar bugün.

Ana dış mekân setimize erken varıyorum. Dışarıda yapılan başka çekimler de oldu ama çoğu ikinci birim tarafından halledildi. Bugün, Los Angeles'ın kuzeyinde ve Bakersfield'in yakınındaki, yıkım güllesiyle buluşmaya yazgılı bir ilkokuldayım. Tartışmalı bütçe geçersizliği oyu sayesinde, elli yıllık saygıdeğer binanın bitişiğindeki araziye yepyeni bir akademik bina yapıldı. Çekimler biter bitmez kasaba eski okulu yıkacak ve kalıntılarını da yeni okulun bahçesi ve oyun alanı olarak kullanacak. Yer bulucularını tebrik ediyorum çünkü prodüksiyonun temizlik ve ıvır zıvırı eski yerine koymakla uğraşma gibi bir derdi olmayacak.

Mekâna erken vardığımı söylerken kastettiğim şey, aslında gitmediğim, daha doğrusu herkes giderken gitmediğim. Dün buradaydım ve çekimlerden sonra geceyi yeni Siska Çocuk'un karavanında geçirdim. Kilitli kapı, benim için kilitli değildi.

Karavan, anladığım kadarıyla büyük olanlardandı. Küçük bir mutfığa ve duvara monte düz ekran bir televizyon ile yemek masasında oyun konsolu olan bir oturma alanına giriyorsunuz. Ön taraftan arkaya doğru, karavan daralıp bir tarafında

dolapların, diğer tarafında da banyonun olduğu bir koridora dönüşüyor. Yatak odası arka tarafta. Yatak küçük tekerlekli, katlanabilir tipte ve ikiz döşegi var.

O kadar rahat bir yatak ki. Çok uyumadım gerçi. Merak etmeyin, çocuğun çarşaflarını ve battaniyelerini kirletmedim; onların üzerinde yüzümde maskem, altımda iç çamaşırım ve muhtelif vücut pullarımla uzandım öyle. Üşümedim de sıcaklamadım da. Kaşınıyordum ama çok rahatsız etmediğinden kaşımadım. Zaten tırnaklarım da fazla uzun, fazla keskindi.

Sabah olup geçti ve öğleden sonranın ortalarına doğru dışarıda toplanan insanların sesi gelmeye başladı. Film makinesi bir kez daha kuruluyor. Çömelip kıvrılarak yatağın altına giriyorum. Yaşıma ve kötüleşmiş eklemelerim ile kaslarıma rağmen hâlâ karanlık alanlara sığabilecek kadar küçültebiliyorum kendimi.

Yeni Siska Çocuk tam vaktinde giriyor karavana. Yanında senaryosu ve bir su matarası var. Ön taraftaki oturma alanına yerleşiyor; baktığım yerden, bir omzunun bazı kısımlarını ve başının arkasını görüyorum. Ne mırıldanıyor, ne ısıklık çalıyor ne de sesli okuma yapıyor, gerçi repliği de yok zaten. Tek başına olmasına rağmen telefonundan müzik de açmıyor. Çıkan tek ses, oturmasını ayarlarken minderlerin gıcırdaması ve çevrilen senaryo sayfalarının hışırtısı. Boşluğu kendi gürültüsüyle doldurma ihtiyacı duymamasını takdir ediyorum ve bu duraksamama yol açıyor. Belki gösterebilirim ona. Belki öğrenebilir.

Bir noktada yatak odasına giriyor, bana doğru ilerliyor. Tanrım, on üç yaşında gibi, hayatında hiç tıraş olmamış gibi görünüyor ama belirli bir ışıktaki ve başını belirli bir açıda çevirince, gençliğimle esrarengiz bir benzerliği var. Çırpı gibi bacakları turuncu şorttan çıkıyor ve fazla bol, düz beyaz tişörtü dar göğsünün üzerinde dalgalanıyor. Sette sürekli beyaz tişört, benim beyaz tişörtümden giymişti ve fark etmedim mi? Bu tişörtü bugün için özellikle mi seçmişti? Benim sadece beyaz tişört giydiğimi, bunun da *Korku Filmi* sonrası üniformamın

bir parçası olduğunu biliyor mu? Egoist falan zannedilmek istemem ama çocuğun karakter detaylarına gösterdiği, benim karaktere yaklaşımına gösterdiği dikkati düşününce, biliyor olmalı. İnternette şöyle küçük bir araştırma yapınca, forumlardan benim fuarlarda sadece beyaz tişört giydiğimi ve bunun ne anlama geldiğini öğrenmek çok kolay. Peki o bunu, beni onurlandırmak için mi giyiyor yoksa karakterime metaforik bir darbe mi yapıyor? Veya sadece tesadüf mü? Aptal gibi bir şeyin anlamı olduğunu düşünmekteki sorun, bunu yapınca her şeyin bir anlamı olduğunu düşünmeniz. Son zamanlarda verdiğim fazla miktardaki röportajda *Korku Filmi*'ni bu kadar korkutucu yapan şeyin ne olduğu sorulduğunda, henüz şunları söylemedim: Ağzına kadar sembol ve alametle dolu bir filmde, bunlar hiçbir şeye, boşluğun dehşetine eşittir. Çoğunuz bunu kaldıramazsınız. Sizi suçlamıyorum.

Her neyse, şu beyaz tişört olayıyla pohpohlanmaya karar veriyorum ama nihayetinde çocuğun neden beyaz tişört giydiğinin bir önemi yok. Ne olacağını değiştirmeyecek.

Yatağa çıkıp bağdaş kurarak oturuyor. Üzerimdeki divana verilen ağırlıktan, nasıl oturduğunu anlayabiliyorum. Derin nefes egzersizleri yapıyor, ben de kendi nefeslerimi onunkilere uyduruyorum. Mükemmelen uyduruyorum.

Karavanın kapısı tıklatılıyor ve biri ona sesleniyor. Adını hatırlamıyorum şimdi ve bu da benim onu onurlandırma biçimim.

Gidiyor; istikamet makyaj sandalyesi. Yaklaşık iki buçuk saat sonra geri gelecek. Benim de işe koyulmam için bolca süre.

Yatağın altından sürünerek çıkıyorum ve sıkış tıkış mini koridorda, karavanın iki büyük alanının arasındaki o dar kısımda yürümeye koyuluyorum. Tuhaf, beklenmeyecek yerlere—bir tavan paneline, odanın bir köşesine, pencere pervazının altına—küçük kameralar yerleştiriyorum; böylece sizi filminden koparacak, sürüngen beyinlerinize film izlediğinizi bildirecek ve bir sonraki sahnede ne göreceğiniz ile nasıl göreceğiniz ko-

nusunda sizi korkutacak, sarsıcı bakış açısı çekimleri yapabilecekler.

Kaburgalarımın birinin üzeri boyunca uzanan, hiç iz ve pul olmayan deri parçasına bakıyorum. Bir parçası yerine pul olan serçeparmağımın ucunda, bir gecede büyüyen hani, bilenmiş bir tırnak var. Tüm parmaklarımın ucunda var bu jiletlerden ama serçeparmağımın ucundaki en keskini. Sol böğrümdeki deriyi kazıyıp kesiyor ve kanı davet ediyorum. Filmdeki o esrarengiz sembolü, her şey anlamına gelen ve hiçbir şey anlamına gelmeyen sembolü, kendi kanımla çiziyorum yere. Ressam falan değilim ama pratik yapmıştım. Bittiğinde, sembol ayaklarımın arasında kalacak şekilde duruyorum ve bekliyorum. Yeniden yazmakta olduğum sonu bekliyorum.

Kendi klasik rutininin bir parçası olarak, yeni Sıska Çocuk tamamen kostümlü hâlde geri geliyor karavanına. Birisi onun için kapıyı tutuyor. Güçbela içeri girdiğinde, kapıyı tutan her kimse, “On dakika,” diyor. Yeni Sıska Çocuk zaman tarifini anlamıyor, yaşının ötesinde bir bilgelik sergiliyor. Çoktan karaktere girmiş hâlde.

Karavanın kapısı kapanıyor ve çocuk beni küçük koridor da görmüyor çünkü henüz görmesini istemiyorum. Sembolü de görmeyecek, tabii ben ona göstermeye karar vermezsem. Gözkapakları son kez açılıp kapanırken bir anlığına yaralı kafasını tutup sembole bastırıldığını hayal ediyorum.

Yatağa dönüp nefes egzersizlerine devam mı edecek, karavanın ön tarafında kalıp sahneleri mi okuyacak, yoksa dönüşmek istediği o totem gibi tamamen sessiz ve hareketsiz mi duracak, merak ediyorum.

Masadaki bir şeye uzanıyor; televizyon kumandası. Tuhaf şekilde düğmelere basıp televizyonu açıyor. İğrenç bir video oyunu yayıncısının Twitch kanalı dolduruyor ekranı.

Beklenmedik bir işaret ama yine de işaret işte.

Tam gelişmiş hâlimle çıkıyorum koridordan. Tenim tamamen pullarla kaplı. Maske falan yok. Maske benim.

Beni görebilsin diye tutup çeviriyorum onu ve boğazını yakalayıp sıkıyorum, sonra da kaldırıp ayaklarını yerden kesiyorum. Ayakları palet gibi kısa süreliğine çırpınırken bacaklarını sallıyor, tekmeler savuruyor; ta ki bayılana veya ölene kadar. Hangisi olduğundan emin değilim. İkincisi, merhametli olur. Oturma alanındaki masaya bırakıyorum onu. Genç bir adamdan, kauçuk lateks bir kostüm giymiş çocuğun tekinden fazlası değil. Nasıl olup da birilerini korkutabilir ki?

Yeni jilet pençelerimi deniyor ve çukurlar açıp deşiyorum, toprağı kazıyorum, katmanları aşıyorum çocuğun kanını bulana kadar. O sırada kıpırdanıyor, inliyor ve sesini kesmek için bir daha sıkıyorum boğazını. Vakit geçtiğinin farkındayım (sikeyim ya, filmcilerin “vakit geçiyor” ifadesini genel, standart bir ilke gibi kullanmalarından ne kadar nefret ettiğimi anlamam ama Caligula’nın Roma’sındayken...), işleri biraz hızlandırmam lazım. Ses borusunun o küçük karton kutusunu ezecek kadar sertçe sıkıyorum. Artık kimseye seslenemez. Boğulma sesleri çıkıyor ama televizyondaki Twitch yayıncısının yaygarasından yüksek değil.

Bir omzunu tutup oturur pozisyona getiriyorum onu. Baş gevşekçe sallanıyor, ipinden boşanmış gibi. Zayıf düşmüş kollarını savuruyor bana doğru ama kauçuk pençeleri benim gerçek zırhımla aşık atamaz.

Ağzım seğiriyor. Açılmak istiyor. Saldırıyorum, gömüyorum kendimi çocuğun boğazına. İlk başta küçük ısırıklar; fare gibi kemirmece. Lateksi çiğneyip aşıyorum. Deriye ve kana ulaşana kadar kimyasal, tozlu bir tat oluyor ve öyle hızlıca ısıriyorum ki kendi dilimi kısıtırıyorum ama durmuyorum. Isırıyorum ve farklı türden bir kauçuğa geliyorum; damar ve bağ doku, sert kıkırdak. Yeni Siska Çocuk’un son nefesi, benim açtığım yeni delikten ıslık hâlinde çıkıyor ve boğazıma doluyor çünkü yutuyorum her şeyi. O lezizce ılık nefes, yeni makine-mi yağlayan bir salya şelalesini tetikliyor; uzanan dişler, geri çekilip daha da fazla diş ortaya çıkaran dişeti. Çene kemikle-

rim yerinden çıkacak gibi oluyor, rotasından çıkıyor ve ortada bir acı varsa da odağımı ve azmimi keskinleştiren farklı bir acı bu. Arzuyla salya akıtan ağzım zincirlerinden kurtuluyor, genişliyor, çocuğun boynuna, köprücük kemiğine ve sırtının üst kısmına dalıyor. Ağzımı iyice doldurup ısırıyorum ve dişlerim tekrar bir araya geldiklerinde tıkırdıyor.

Bu ânı sürdürmek ve onu tüketmeyi bitirmekten başka şey istemiyorum ama önce bitirmem gereken başka bir şey var. Çocuğun bedeninden kalanları yatak odasına götürüyor ve yatağın altına tıkıyorum.

Kanla kaplanmış ellerimin ve dilimin altı mermer gibi sert. Kendimi yeni Siska Çocuk gibi görünecek şekilde şekillendirip yeniden forma sokuyorum veyahut da kimsenin aradaki farkı göremeyeceği veya anlamayacağı kadar benzetiyorum ona. Eh, hayvani sezgi gibi bir yerden anlarlar tabii. Mesafelerini koruyup yan yan bakarlar bana. Korkarlar benden, yaptığım şeyden ve kim olduğumu bilmeden olduğum kişiden korkarlar ama hiçbir şey demezler. İnsanların bir şey diyecek cesareti bulamamalarına her zaman güvenebilirsiniz.

Birisi yeni Siska Çocuk olmadığımı fark etse bile önemli olacağını sanmıyorum. Filmi bitirmemiz gerektiğine ikna edirim onları. Canavarlar epey ikna edici olabilir.

Sahne öncesi hazırlıklarımı, kendimi ve masayı yalayıp kandan arındırarak bitiriyorum. Sete gelmem için çağırmadılar beni daha. Fazladan vaktim kalacak şekilde bitirdim işimi. Bence prodüksiyonu bekletmeyerek epey düşünceli davranmış oldum.

Motorlu testere sahnesini çekeceğiz, ki benim kafamda orijinal filmin aslında bittiği yer orası. Valentina'nın Siska Çocuk'u odasına götürüp yatağının altına saklaması hep bir tuhaf gelmişti bana. Onun da Cleo'nun da orijinal filmin ruhunu koruyarak, özyıkım ruhuyla, finali değiştirmeme kızacaklarını sanmıyorum.

Testere sahnesinden sonra karavana döneceğim ve yeni

Sıska Çocuk'u yiyip bitirmemi izleyeceksiniz. Bence insanlar metaforik veya psikolojik bir anlam arayışıyla o cesedi didik didik ederek epey eğlenecekler.

Veya testere sahnesinden sonra eski usul canavar saldırısıyla devam ederim; hani şu hiç kimsenin ve hiçbir şeyin bağışlanmadığı saldırılar. Sizin de şehrinize uğrayacak bir saldırı.

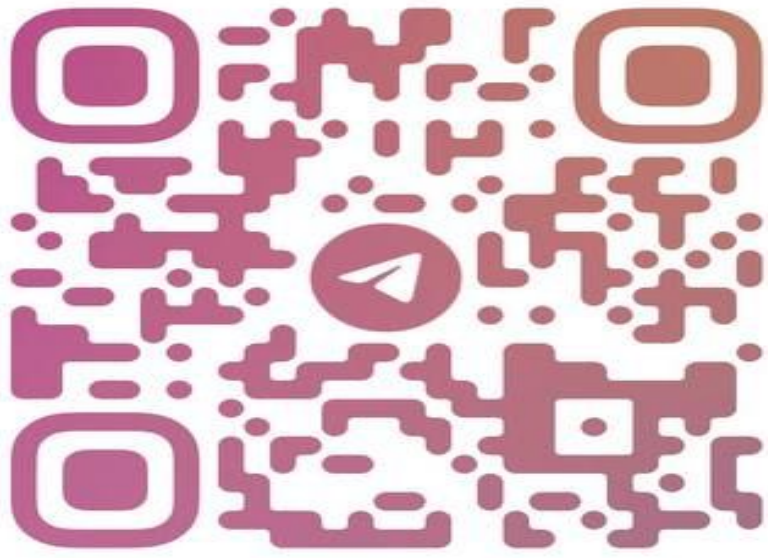
Veya testere sahnesinden sonra daha incelikli ve daha post-modern bir final tercih ederim. Şunun gibi bir şey: Marlee, "Çekimler bitti," diye bağırır ve sette alkışlamalar başlar ve bu alkışlar benim içindir. Ekiptekiler çak yapıp birbirlerine sarırlırlarken, ben sinsice sıvışıveririm ama kameralardan biri beni takip eder ve ben okuldan yürüyerek çıkıp ormanda gözden kaybolana kadar veya Kern Nehri'nde belirene kadar başka bir kamera da beni takip eden kamerayı takip eder.

Veya yok, ben sokaklarda yürürüm ve sokaklar başka sokaklara döner, ben de yürüdükçe yürürüm ve kameralar da ben dünyayı arşınlarken beraberimde gelir. Film bitmez. İster evinizde oturuyor olun ister sinemada, size bir QR kodu veya link verilir, böylece internetten dünyayı arşınlamamı izlemeye devam edebilirsiniz ve belki de bir on dakika daha ya da bir saat daha izler, sonra bu reklam numarasından (ama ortada numara falan yoktur) sıkılır veya yorulur, kapatırsınız. Bazılarınız daha sonra izlemeye devam eder, takıntılı gibi izler ve ben de orada, ekranda olurum; yürüyerek uzaklaşıyorum, size doğru yürürüm, her şey bitene kadar bitmeyecek bir filmde yürürüm.

Şimdi karavanın kapısı tıklatılıyor işte, sete çağırıyorlar beni.

Yeni sona karar vermedim henüz.

Sanırım öğrenmek için filmi izlemeniz gerekecek.

@AYISIGIKITAP